

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S GOING TO END EVERY FAIRIE STORY EVER TOLD.
BOOK THREE



FAE NIGHTMARE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARAH K. L. WILSON



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Fae Kabusu

Tangled Fae: Üçüncü Kitap

Sarah K. L. Wilson

Sarah K. L. Wilson tarafından yayınlandı, 2020.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FAE NIGHTMARE

İlk baskı. 13 Mart 2020. Telif Hakkı©

2020 Sarah K. L. Wilson. Sarah K. L.

Wilson tarafından yazılmıştır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer](#)

[Kitapları BİRİNCİ KİTAP](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[BölümOnbirinci](#)

[Oniki](#)

On Dört Bölüm On

Beş Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm İki

Bölüm On Altı On

Yedi On Sekiz On

Dokuz Yirmi Yirmi

Bir Yirmi İKİNCİ

KİTAP

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dört Yirmi

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Otuz Bir Otuz

BölümBeş Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Dokuz Altı

Yedi Sekiz Otuz İki

.

Otuz Üçüncü Bölüm Otuz

Otuz Otuz Altı Otuz Otuz

Dört Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Bölüm Beş Sekiz

Perde Arkası:

Cale için, her zaman.



Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer Kitapları

Ejderha Okulu Serisi

İlk Uçuş
Başlangıcı
Karanlık Prens
Yakut Adalar
Yeminli
Alacakaranlık
Antlaşması İlk
Mesaj Savaşan
Vaatler
Ejderhaların Prensi
Karanlık Gece
Parlak Umutlar
Sadakat İşareti
Korkunç Görev
Kadim Müttefikler
Kanatların
Kavalı Ejder
Kavalcısı
Ölümün Tozu
Sorunlu Savaş
Yıldızlı Gece
Yükselen Işık

Ejderha Bukalemun Serisi

Rogue'un Görevi
Aldatma Yolları Buz
Şehri
Güç Sisi Gümüş
Gözler Efsaneler
Dünyası Ayın
Peşinde Gölge
Görevi
Sürünen Karanlık
Golem Kuşatması
Dağların Belleği Zaferin

Rengi Dragon Tide

Serisi Dragonlet

Ejderha Asası
Umutsuz Uçuş Umut
Kabarcıkları Kader
Dalgaları Değişim
Gelgitleri
Güç Anahtarları
Kaya Yiyenler
Yeraltı Dünyası
Seçilmiş Kişi

Unweaving Chronicles Serisi

Tanrıların Dişleri Şimşek
İki Kez Düşer Gök
Gürültüsü Yüksekleri
Çınlatır

Efsaneler Köprüsü Serisi

Summernight
Dawnspell
Autumngale
Winterfast
Springhatch

Karışık Fae Serisi

Fae Avcısı
Fae Esiri
Fae Kabusu



BİRİNCİ KİTAP

"Karmakarışık olanlara çok uzun süre bakarsanız, kendinizi de karmakarışık bulursunuz.

Size yapılan haksızlıklara çok öfkelenirseniz, kendinizi adaletsiz biri olarak bulursunuz. Size karşı yapılan zalimliklere karşı kalbinizi çok fazla katılaştırırsanız, yakında zalim olursunuz. Ama bırakın içiniz kanasın, bırakın içiniz acısın, bırakın kendinize iftira atılsın, bırakın sıcak keder gözyaşları dökün ve

Acı ve kederinizden taze bir yaşam doğacak."

-Gezginlerin Bilgeliği



Birinci Bölüm

W rath. Writhe. Wraith. Çelenk.

Zihnim ezberden okurken ellerim söğüt dallarını бүktü bu kelimeleri tekrar tekrar kullandım. Scouvrel'in bana "wrae" kelimesinden türettiğimizi söylediği kelimelerdi ve Fae kelimesini de buradan almıştık.

Hepsinin aynı olduğu konusunda haklıydı. Beni bir şarap fıçısında boğduklarında ve kafesten çıkarmaya çalıştıklarında Fae'lerin gazabını hissetmiştim. Babamı bir ağaca çivilediklerinde de hissetmiştim.

Sahte neşelerinin ve korkunç pazarlıklarının yankılarında Fae'lerin kıvranan acısını hissetmiştim.

Onların dünyasına gerçek görüşümle baktığımda nasıl çelenk gibi бүküldüklerini görmüştüm.

Artık insan olmayan kız kardeşim Hulanna gibi, olabileceklerinin hayaleti gibi nasıl solup gittiklerini .

Çarpıtılmış. Atalarımız bu sözlerle bunu kastetmişlerdi. Öfkeyle бүkülmüş, acıyla бүkülmüş, ölümlle бүkülmüş ve ellerle бүkülmüş. Hepsi çarpıktı.

Ve ben de çarpıklaşıyordum. Tıpkı yaptığım bu çelenkler gibi.

Chanter'ların verandasının basamağında yanımda oturan annem, "Güzel, neredeyse bitirdin," dedi. "Düğün için çok fazla lazım. "Düğün için çok fazla lazım.

Earthmovers'ın neredeyse kış mevsiminde neden böyle bir plan yaptığını bilmiyorum ama son zamanlarda hepimiz biraz gergin hissediyoruz ve sanırım her şeyin yoluna girmesini istiyorlar."

Onun on yıl daha yaşlı, on yıl daha kırılmış görünmesine hâlâ alışamamıştım. Dikkatle sakınleştirdiği dış görünüşünün altındaki hayat gözlerine geri geliyordu, ama ona baktığımı bilmediği bir anda ona bakarsam, yüzeyin altında kaynayan sıcak acıyı, onun için kırılması zor olan uzun süreli depresyonu görebiliyordum.

On yıl boyunca hepimizi kaybetmişti. Dul ve ikiz rezillerin annesi olmuştu. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini bilmiyordum. Geri döndüğüm ilk gece bunu hayal etmeye çalıştım ama sadece hayal etmek bile çok acı veriyordu ve bundan kaçındım. O on yıl içinde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırsam bununla başa çıkmak daha kolaydı.

"Babam nasıl?" diye sordum.

Boğazını temizledi. İkimiz de gerçeği bilmemize rağmen onun hakkında konuşmayı seviyordu. Konuşurken hafifçe gülümsedi.

"Eskisinden daha sağlıklı. O yaralar kapandı. Goodie Herben şifalı bitkiler konusunda beceriklidir ve enfeksiyon geri gelmeyecektir. Belki yakında bir şeyler hatırlamaya başlar."

Bu konuda da çok fazla düşünmemeye çalıştım. Babam annemi hatırladı. Bu beni rahatlatmıştı. Kabuslarından uyandığı ve tanıma çılgılığını duyduğum o ilk gece her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Olen'in babasını ve annesini hatırladı. Ve bu da iyiydi. Çünkü biz evimizi öfkeli köylülere, o da ailesini Fae'lere kaptırdığından beri, annem son on yıldır onlarla yaşıyordu. Döndüğümünden beri burada kalmama bile izin verdiler. Daha doğrusu Olen'in annesi izin vermişti. Babası pek bir şey söylemezdi. Sürekli çalar ya da şarkı söylerdi, bir şarkı diğerine ve diğerine sorunsuzca karışırdı. Biz toplum için üzerimize düşeni yaparken ve düğün için çelenk örerken o da şu anda verandada arkamızdaki sallanan sandalyesinde çalışıyordu.

Babam beni ya da Hulanna'yı hatırlamadı. Ya da güzel gelini Genda'yla - annemle - evlendikten sonra doğan hiç kimseyi. Bizi büyüttüğünü ya da bizi almak için Faewald'a gittiğini hatırlamıyordu. Zamanının çoğunu boşluğa bakarak, kendisiyle konuşulduğunda konuşarak, anneme tatlı tatlı gülümseyerek ve bana şaşkın gözlerle her baktığında kalbimi kırarak geçiriyordu.

Aradığım mutlu son bu değildi.

Bunların hiçbirini geri döndüğüm şey olmamalıydı. Hiçbiri. Çelenk. Writhe. Wraith. Wrath.

Son söğüt dallarını bükerek kızgın bir çelenk haline getirdim.

Kasabanın geri kalanıyla birlikte düğünde olacaktık - biz zavallı aptallar Hayat geçip gitmişti. Kimseye söylememiş olmama rağmen kendi düğünümü düşünmeden . Ne de olsa kandırılmıştım, yani bunun için bir parti planlayacak ya da insanlara benim için sonsuz çelenkler bağlatacak değildim.

O aptal yeşil bandajı ellerimin etrafına doladığında Vale'nin yaptığı şeyin bu olduğunu bilmeliydim. Ne de olsa kasabamızda daha önce binlerce kez yeşil evlilik kurdeleleri görmemiş miydim? Köyün yaşlılarının onları nişanlıların ellerine doladığını ve ikisi utangaç "Evet" mırıldanırken onları birbirine bağladığını görmemiş miydim?

"" demiştim, Scouvrel de yle. Sadece o zaman bunun ne anlama geldiğini fark etmemiştim.

Benim iznim olmadan benimle evlendiği için mi yoksa benim için çok geç olana kadar bunu bana söylemediği için mi ona daha çok kızdığımdan emin . Korkak herif. Onun bağırsaklarını deşecek ve i organlarından bir elenk yapacaktım.

Ama ben değildim.

Çünkü burada sıkışıp kalmıştım.

Ve çünkü onu düşünmek acı veriyordu.

Annem nazik bir gülümsemeyle, "elenkleri kasaba meydanına getirebilir misin, Allie?" diye sordu.

elengimi basamağa bıraktım ve boğazından gelen boğulma sesini duymazdan gelerek ona şiddetle sarılmak için eğildim.

"Elbette," dedim, dökmek istemediğim gözyaşlarımı buruşturarak. Kollarımda titriyordu ve söylemediği her şeyi düşündüğünü biliyordum - kayıp yıllar, kırılmış kocalar ve arkadaşlarının çocukları şimdi ocuk sahibi olduğuunda henüz on yedi yaşında olan kızları hakkında şeyler.

Ama bu konular hakkında konuşmadık - sanki ikimiz de bunları yüksek sesle söylediğimizde paramparça olmaktan korkuyorduk, bu yüzden onun yerine, sahte bir hevesle merdivenlerden kalkmadan önce ona daha sıkı sarıldım, yaptığım yirmi çelengi topladım, onları bir sicimle hızlıca bağladım ve onları bir omzuma, sırt çantamı da diğerine astım.

"Bu akşam görüşür myz?" diye sordu annem, nefesi kesilmişti. cümlesini duydum ve hissettiğimden daha emin bir şekilde başımı salladım. Her gece yaptığım gibi eve gelmeden önce çemberin içinden tekrar geçmeye çalışacağımı bilmesine gerek yoktu. Sonuçta, muhtemelen yine başarısız olacaktım - tıpkı her gece yaptığım gibi.



İkinci Bölüm

MGözlerim bağlıydı ve her iki elim de çelenkleri ve çantamı taşımakla meşgul olduğundan, parlayan ışıkları kontrol etmek için gözümü açamadım.

her zaman yaptığım gibi, ama ayaklarım onları kontrol etmek için kaşınıyordu. Hepsinin bir yere çıktığını biliyordum, tıpkı her zaman kemerime bağlı tuttuğum kafese çıkan ve boynumdaki bir kordondan sarkan bir kesede sakladığım anahtara çıkan yol gibi.

Benim de diğer yolları takip etmem gerekiyordu. Sadece henüz fırsatım olmamıştı. Artık üzerimde çok fazla göz vardı. İnsanlar sürekli beni izliyordu. Bir grup insanın yanından geçerken birden fazla kez fısıltıyla "Dönüşen" dendiğini duymuştum. Bana tekrar güvenebilmeleri için şüphe çekmemem gerekiyordu.

Chanters'ın evinden geniş Kuzey Yolu'na çıkan patikadan aşağıya doğru yürüdüm. Köye doğru aceleyle ilerlerken gözler üzerimdeydi. Kesilmiş odunlarla dolu bir arabayı çekmekte olan Branchtrimmer'a neşeyle el salladım. Bana yavaşça başını salladı, gözleri göz bağımından hiç ayrılmadı. Bana karşı temkinliydi. Hepsi öyleydi.

Tam bir haftadır evdeydim ve hâlâ insan mı yoksa bir hikâyeden fırlamış bir şekil değiştiren mi olduğum konusunda endişeleniyorlardı. İlk birkaç gün elimi kesmiştim.

Neden bunun iyi bir test olduğunu düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fae'ler kanayabilirdi. Bunu görmüştüm. Ama bunu onlara söylemek istemiyordum ve köydeki her insan için elinizi kesemezsiniz. Sadece şüpheli bakışlara alışmaya çalışıyordum. Bir serseri gibi çantamı her zaman yanımda taşımamın muhtemelen bir faydası olmamıştı. Ama çok fazla sürprizle karşılaşmıştım. Erzaksız yakalanmak istemedim. Ve ben de istemedim. İçinde bir ayı postu kadar büyük bir fare postu bulacak herkes. İnsanlar bunu şüpheli bulacaktı.

Adımlarımın hafif ve hızlı olmasına izin veren sahte bir güvenle patikada ilerledim. Burada görececek bir şey yok. Görülecek bir şey yok.

Göz bağım bir gözümünden aşağı kaydı ve kendimi yakalamadan önce hafifçe tökezledim. Hâlâ dünyaya o şekilde bakmakta zorlanıyordum - bir gözüm gören insanların gördüklerini görüyordu, diğer gözüm ise çoğunlukla kördü ve sadece ruhum vardı

kalıntılar ona rehberlik eder.

Ruh imgelemimle, bir baykuş-griffin gördüm - minik ve çok Fae - uçarak geçti. Başımı çevirip gidişini izledim. Endişeyle etrafıma bakındım ama patikadaki hiç kimse onu ya da beni fark etmemiş gibiydi. On yıl. On yıl boyunca

Fae yaratıklarının bu ormana alışması için. Orada ne tür bir belanın peşindeydiler? Bu düşünceyle gözlerim kısıldı. Yapmam gereken Bu Fae yaratıklarının yerel hayvan popülasyonuna ne gibi zararlar verdiğini araştırmak.

Ve eğer bir tane yakalayabilirsem, bu da ilginç olabilir.

Kasabanın sınırında, Olen'in bir çift muhafızı, gelen arabalar için kaldırıp indirdikleri boyalı bir direğin bulunduğu direklere yaslanmıştı. Bana baktılar ve direğin yanında tuttukları bir deftere yazdılar.

Bu bir değişiklikti.

Çok fazla değişiklik oldu.

Onları gördüğümde göğsümün sıkışmasına engel olamadım. Onlar bana yabancıydı, ben de onlara. Bu da garip bir şekilde, şimdiye kadar evim olarak gördüğüm tek yerde yabancı olduğum anlamına geliyordu. Bensiz büyümüş ve ben olmayan insanlar tarafından sahiplenilmişti.

Ormanda da hissedebiliyordum.

Bir zamanlar kendi bedenim kadar tanıdık olan bu yer şimdi bana yabancı geliyordu. Karnımı burktu ve kalbimi boş hissettirdi.

"Allie!"

Yumuşak toprağa çarpan toynakların sesi beni hâlâ şaşırtıyordu. Eski Skundton'da bu sesi pek sık ama şimdi atların sesini her zaman duyuyordum.

Olen, sonbaharın sonlarına doğru serinleyen havada nefesi sallanan, kişneyen bir atın üzerinde ilerliyordu. At bana bir göz attı ve yana doğru dans etti. Yükümü bir elimi serbest bırakacak ve göz bağımı geri çekecek kadar kaydırdım.

"Sakin ol, Blossom, sakin ol," dedi Olen, eliyle kısırağın yan tarafını okşayarak.

Onu gördüğümde hâlâ keskin bir acı hissediyordum. O çetrefilli yapısına kavuşmuştu. Artık yetişkin bir adamdı. Ve ben hala bir kızdım. Tüm dünyaya ayak uyduramamıştım. "Onu neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyorum."

"Belki de köyün avcısı olduğumu duymuştur," dedim kısırağa en iyi yan bakışımı atarak. Hoşnutsuzluğumuz karşılıklıydı. Onu her gördüğümde Faewald'ın tek boynuzlu atlarını ve ruhani iskeletlerden sarkan çürümüş etlerini düşünüyordum.

Olen garip bir şekilde güldü. "Kasabanın bu rolden kurtulduğunu biliyorsun, Allie. Ben burada Şövalye'yim ve kasabayı savunan kişiyim. Yemek için avlanmamıza gerek yok. Koyun, tavuk, inek ve keçi yetiştirdik. Ve savunma için bir Avcı'ya ihtiyacımız yok. Kasabadaki her güçlü adam

Skundton milislerimin bir parçası. O yayı taşımana gerçekten gerek yok."

Çelenkleri omzumda daha yukarı kaldırdım ve sadağıma ve yayıma süründüklerinde kaşlarımı çattım. Yayımı ve oklarımı bırakmayacaktım. Olen için değil. Hiç kimse için.

"Sen genç bir kızsın, Allie. Seni korumamıza izin ver. Ailenin başına gelenler için hepimiz üzülüyoruz."

"Elbette," dedim, sesimden alaycılık damlıyordu. Beni aşağılayarak konuşuyordu.

Tekrar.

Tıpkı dün gece ailesinin evine geldiğimde onu ateşin önünde bir sandalyeye uzanmış çayını yudumlarken gibi.

"Heldra ve ben senin için bir yer bulduk, Allie," dedi gülümseyerek. "Ailemin evi çok kalabalık ve annemin arkadaşlığı sevdiğini biliyorum ama artık döndüğüne göre kendi hayatını yaşamalısın."

"Yarın evimizi yeniden inşa etmeye başlayacağım," demiştim beceriksizce. Evi nasıl yeniden inşa edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Chanter'larla yaşamaktan ben de nefret ediyordum. Kendime ait bir alana ihtiyacım vardı.

Olen başını salladı. "Çobanın ineklerinin otlağını genişletmek o araziyi almak zorunda kaldık. Hayır, Heldra ve ben seni bir çiftliğe yerleştirmekten bahsediyorduk.

Rootdiggers. Aden'karısı yedinci çocuklarına hamile ve yardıma ihtiyacı var."

"Çocuklara bakmamı mı istiyorsun?" Dehşete kapılarak sormuştum. Aklı başında hangi ebeveyn benim gibi kana susamış bir kâbusun küçük çocuklarına bakmasını isterdi ki? "Çocuklarla aram çok kötüdür. Onları ağlatırım."

"Edrina'nın yardıma ihtiyacı olabilir. O senin arkadaşındı. Hatırladın mı?"

Sanki unutabilirmişim gibi! Onlar için on yıl olabilirdi ama ben burada onlarla birlikte genç olalı daha iki yedi gün bile olmamıştı.

"Hulanna'nın arkadaşı," diye düzelttim, çünkü başka ne diyebilirdim ki? " ya da böyle," dedi, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek.

"Hulanna'nın

herkese mükemmel uyum

sağlar." Ben hariç.

Hayır demeye zahmet etmemiştim. Rüzgârlı gecede hışımınla dışarı fırladım ve çembere çıktım, ağlayarak ve anahtarı tutarak benim için açması için yalvardım.

Bütün gece orada kaldım ve bu sabah şafakla birlikte döndüğümde annem bana içi boş bir gülümsemeyle bir bıçak uzattı ve

düğün için çelenk yapmamı söyledi.

Ben de öyle yapmıştım.

İyi bir kız gibi.

Daha ne istiyorlardı?

Bugünlerde zihnimin Scouvrel'e çok benzeyen küçük bir parçası gülüyordu çünkü ne istediklerini çok iyi biliyordu - istiyorlardı Benden başka birini. Hulanna'nın çembere girmeden önce olduğu kızı istiyorlardı. Yedi çocuklu Edrina gibi bir kız istiyorlardı.

Allie'yi istemediler, zor olanı. Belli bir Fae ve onun tek kulağı hakkında düşünmeden duramayan.

"İlginiz için teşekkür ederim," dedim Olen'e sertçe. "Şövalye olmak güzel bir şey olmalı."

Gülümsemesi çok parlak ve ses tonu çok ayıktı. Birinin *onu* şaraba boğması . Bu onun gerginliğini alırdı.

"Bu büyük bir onur. Bu onura layık olmaya kararlıyım."

"Edrina'nın yanına taşınmayacağımı biliyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak . Neredeyse kasaba meydanına varmak üzereydik. çelenkler. Sonra da o sihirli izlerden birini takip edip neler görebileceğime .

"Sen kasabamızın bir parçasısın, Allie," dedi Olen. Parlak göğüs zırhında bir şeyin parıltısı vardı. Bir an için Scouvrel'e benziyordu, yüz ifadesi sevince dönüşmeden önce tamamen şok olmuştu.

Kalbim ormanda bir geyik görmüşüm gibi çarpmaya başladı. Yutkundum ve heyecanımı bastırdım. O burada değildi. Bu sadece benim hayal gücümdü.

Olen'e cevap vermek için, ayrıldığım kasabaya hiç benzemeyen kasabaya dikkatle baktım. Hareketli üç hana ve Arnavut kaldırımlı meydana. Birisi ortadaki kuyunun üzerine bir çatı inşa etmiş ve suyu daha çabuk yukarı çekmek için süslü bir krank kolu takmıştı. Saz çatılı yüksek evlerin yarısını bile tanıyamadım - bir tanesinde kiremit bile vardı! Ya da yeni demirci dükkânını veya kasap dükkânının büyüklüğünü. Sanki başka bir kasaba gibiydi.

Kasabanın merkezindeki taştan yapılmış güzel evi, dar avlunun etrafındaki küçük taş duvarları ve Olen'in süslü Arka taraftaki su hattı boyunca tabelalar asılmıştı. Evin yanında hem kışla hem de hapishane gibi görünen uzun, alçak bir taş ev vardı. Birisi

tüm bu değişikliklerle iyi gittiğini ve birinin burada Şövalye Chanter olduğunu söyledi.

"Öyle miyim, Olen?" Scouvrel'in yüzü gerçekten de göğüs zırhının içindeydi. Dudakları 'İşe yarıyor' sözcüklerini oluşturdu. Gözlerimi bağlayarak ona odaklandığımda benim de gözlerim büyüdü.

"Olen'i hatırlıyorum," diye duydum ipeksi bir ses tonuyla. "Seni o küçük kasabada kafeste tutabileceğini sanıyordu. Ne hoş bir miyopluk. Ona evlendiğimizi söylemelisin. Eğlenceli olmaz mıydı?"

Bir şeyler duyuyordum. Bu gerçek değildi. Temizlemek için başımı salladım.

I
babam gibi delirmemek için.

Olen kaşlarını çattı. Kendi adını kullanmamdan hoşlanmıyordu. Muhtemelen ona geldiği yeri hatırlattığım içindi - tıpkı benim gibi küçük, önemsiz bir kasaba. Ve nereye gitmiş olabilirdi - güzel pembe yanaklı çocuklarla Heldra yerine benimle evlenip çatık kaşlı kızıl saçlı çocuklarla. Kayıp bir çocuk dışında hepsi başarılı ve sağlıklıydı.

"Elbette Allie, biz de kendimizinkileri hatırlıyoruz. Heldra, Edrina'ya yardım etme teklifinin seni aşağılamış olabileceğini düşündü. Bir kadının kendi evini istediğini söyledi."

Gayri ihtiyari homurdandım. On yılımı geri istiyordum, kız kardeşimi o sihirli çemberden bir ordu geçiremeden yenmek ve evimin kayıp çocuklarını geri getirmek istiyordum. Bunu gerçekten çok mu zordu? Ailemdeki herkesin güvende olmasını ve etrafındakiler için tehlike oluşturmamasını istiyordum. Kendime ait bir evimin olması bu listede oldukça alt sıralardaydı - özellikle de *kesinlikle bana* ait olan arazide sığır otlattıkları için.

Oh, ve ortaya çıkıp tüm bu evlilik saçmalığı hakkında cevaplar talep ettiğimde Scouvrel'in yüzünü görmek istedim. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklamasını istiyordum. İstedğim buydu.

"Bu sabah Sör Eckelmeyer'e yazdığım mektuba bunu da ekledim. Sen ... öhöm... bizi terk ettiğinde hepsi küçük birer çocuk olduğu için belki de köyün senin yaşındaki çocuklarından biriyle evlenmekte kendini garip hissedebilirsin diye düşündüm." Devam ederken çok ciddi görünüyordu ve çenemin nasıl düştüğünü fark etmemişti. "Ve tabii ki, bir zamanlar yaşıtın olan bizlerden birinin evlenmesi çok tuhaf olurdu." Birden, battaniyesini çıplak vücuduna sarmış bir halde yatak odasına girdiğimi hatırladım. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "On yıl çok uzun bir süre ve hepimiz hayatımıza devam ettik. Biz olmasak bile

evlendik. İşte bu yüzden, bana yardımcı olması ve size damatlık yapması için gelecek vaat eden sipahilerinden birini göndermesini önerdim."

"Ne yaptın?" Ugh. Üzgün olduğumda sesimin bu kadar tiz çıkmasından nefret ederdim. O feryatla kulaklarımı incitirdim.

Olen bir elini kalçasına koydu ve Blossom' arkasından bana öyle bir baktı ki, eğer atı az önce homurdanmasaydı, bana buyurgan görünebilirdi.

"Sana bir koca ve ev temin etmek için düzenlemeler yapıyorum. Seni bu kadar nankör bulduğuma şaşırdım, Alastra Hunter. Bu senin için büyük bir onur."

"Ben zaten evliyim," dedim kuru bir sesle ve Scouvrel'in göğüs zırhının içinde kıs kıs güldüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

Sadece o değildi. Çelenklerimi kasaba meydanını süsleyen Goodie'lerin ördüğü diğer çelenklerin yanına bırakmak için uzaklaşırken yüzümde beliren küçük hınzır sırtışa engel olamadım. Atının üzerinde donmuş bir şekilde oturan Olen'e omzumun üzerinden bir kez bakmaktan kendimi alamadım, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

Uzun bir süre sonra, "Bu hiç komik değil, Allie!" diye seslendi. Ama aslında gerçekten komikti.

En azından evliliğim *bunun* için iyiydi.



Üçüncü Bölüm

A Bir baykuş-griffin daha! Bu şeyler her yerdeydi. Onlar olmalı tavşanlar gibi ürerler. Gelinciklerin, sansarların ve benzerlerinin öldürdüğü alanı ele geçirmişler, sincapları ve tavşanları pervasızca öldürüyorlardı.

Birilerinin bu istilacıları yönetmesi gerekiyordu, yoksa gelincik ve sansar popülasyonlarını yok edeceklerdi. Ama göremedikleri bir türle nasıl başa çıkacaklardı? Patikada çömelmişim. ekmek kırıntıları bırakarak onları çalışıyorum. Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi. Belki de sadece etoburdurlar.

Tekrar Avcı olma arzusu ensemde sürekli bir kaşıntıya neden oluyordu. Onları yakalamayı deneyebilirdim.

O artık sen değilsin, Allie, kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Evcil hayvan olarak bir tanesini evcilleştirsen daha iyi olur. En azından bunun için kimse sana kızmazdı. Ve bir Fae yaratığını tanımak hoşuma gidebilirdi - her ne kadar kendi dünyasında tek boynuzlu at gibi perili bir karmaşa olsa da.

Kaybettiğim evimi ve buradaki rolümü her hatırladığımda geri gelen acıyla başa çıkmak zordu. Yakıt, Allie. Onu da yakıt olarak yak. Bu savaş henüz bitmedi ve tüm konsantrasyonunuza ihtiyaç duyacak. Bir avcı her şeyden önce sabırlıdır.

Bugün kendimi sabırlı hissetmedim.

Takip ettiğim yol beni o kadar batıya götürmüştü ki, daha önce bulunduğum her yeri çoktan geçmişim. Bu kadar batıda her yer yokuş aşağı idi - ama vadi krallıklarında duyduğum inişli çıkışlı, güzel tepeler gibi değildi. Bu tür bir 'yokuş aşağı' kayalık vadiler ve sadece bir keçinin -ya da daha iyisi bir kartalın- gidebileceği patikalardı.

Çantam için mutluydum. İpi ve su derisini çoktan kullanmışım ve sıçan postunu bir pelerin gibi etrafıma bağlamaya başlamıştım. Rüzgârı iyi engelliyordu ve rüzgâra karşı bir sıçan postunun içinde saklanmaktan hoşlanmıyordum.

Yakındaki çalılıklardan başka bir gulyabani inledi. Tanrı aşkına. Bizim yerimize geçip bu gulyabani nüfusunu azaltacak bir Avcı bulamamışlar mı? Gerçekten mi?

İçime bir suçluluk duygusunun saplandığını hissettim. Yerimize geçecek biri olmamalıydı. Burada olmalıydık. Şövalyelerin hepsi iyi ve güzeldi ve kasabanın neden bir tane istediğini anlayabiliyordum.

Fae. Bugünlerde küçümseyici bir sümüklü olan Olen gibi biri bile olsa, bir Avcı hortlakları uzak tutabilirdi ve ben ayrıldığımdan beri hortlak nüfusu tamamen gülünç hale gelmişti.

"Geri çekilin, sizi hortlaklar!" Son bir saat içinde dördüncü kez bana doğru gelen bir tanesine ateş ederek bağırdım. Çok cüretkârlardı - özellikle de gün ışığına. Ve yataydan çok dikey olan bir manzarada oklarımı kurtarmak için mücadele ediyordum.

Göz bağımlı tekrar aşağı çektim ve parlayan yeşil yolu takip ettim. Midemi bulandıracak şekilde bir kayalığın etrafından dolanıyordu ama en azından *yapacak* bir şey vardı. O hüzünlü evde oturup gece gündüz Chanter'in şarkılarını ve oyunlarını dinlemekten, babamın perili gözlerini izlemekten, annemin ve Goodie Chanter'in sobanın üzerinde ya da bahçede çalışırken ellerinin istikrarlı çalışmasındaki uzun süreli sabrı fark etmekten çok yorulmuştum.

İkinci görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti. Ona doğru döndüm ama orada hiçbir şey yoktu. Hmm. Göz bağımlı yukarı çektim ve yakındaki hortlaklardan birine bir ok daha attım.

"Fae seni alsın!"

Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı yönlendirmek için en iyi yerdi. Ne de olsa onlar da benden daha fazla buraya ait değillerdi.

Göz bağımlı yukarı çektim, solmakta olan gulyabaniden oku aldım ve sonra yolu bulmak için tekrar aşağı çektim. Bu yol bir yere çıksa iyi olurdu.

Herhangi bir yere.

Eve elim boş dönmek istemedim.

Silahlara ve bir plana ihtiyacım vardı. İyi bir plana. Bunca zamandır kız kardeşim ve Scouvrel'in benden bir adım önde olmasıyla uğraşıyordum ama bir avcı gibi düşünebilirim - avımın nereye gideceğini hayal edebilir ve onlara orada tuzaklar kurabilirsem - o zaman bir kez olsun geride kalmak yerine önde olabilirdim.

Buna ihtiyacım vardı. Buna çok ihtiyacım vardı.

Kaya yığınının etrafındaki köşeyi döndüm ve aniden durdum - yan yatmış, uzun süredir terk edilmiş, arka kapıları uğuldayan rüzgârda çırpınan üstü kapalı bir araba. Parıltı burada sona erdi.

Dondum kaldım, arabayı dikkatle izliyordum. bir şey yaşıyor olabilirdi. Bir ayı ya da dağ aslanı... ya da daha kötüsü. Göz bağımlı kaldırdım ama vagonun etrafındaki yumuşak toprakta ne bir iz ne de bir hayvan kokusu vardı. Dikkatlice ok daha attım ve gölgelerin arasından yarı yıkık vagona doğru kaydım.

Yukarıdaki patikalardan yuvarlanmış gibi görünüyordu ama bu çok uzun zaman önce olmuş olmalıydı. Etrafında çimen ve küçük ağaçlar büyümüşü. Ağaçlar iki başparmağım kadar kalındı ama sanki öyle büyümüş gibi arabanın etrafında kıvrılıyordu. Herhangi bir yoldan çok uzaktaydı.

Hmmm.

Vagonun üzerini örten kumaş parlak bir şekilde boyanmıştı ama şimdi solmuş ve yırtık pırtıktı, onu yerinde tutan çemberlerden bazıları eğilmiş ya da parçalanmıştı.

Bekledim, göz bağımlı üç kez indirip tekrar kaldırdım ve her seferinde dikkatle izledim ama yaklaşımadan görece başka bir şey yoktu. Hiçbir tuzak kurulmamıştı. Yeni bir yaratık ortaya çıkmamıştı.

İkinci görüş alanımın kenarında yine bir şey titredi. Neredeyse canlı bir şey olduğuna yemin edebilirdim. Belki de o baykuş griffinler yine benimle oyun oynuyorlardı.

Yutkunarak arabaya yaklaştım, yay kirişimi gergin tutmaya dikkat ediyordum. Bela gelirse, hazırdım.

Bir kuş ciyaklayarak arabanın yanındaki otların arasından fırladı ve bana doğru kanat çırttı. Bir çılgılık attım ve okumu fırlattım. Kuş o kadar hızlıydı ki eğilmek zorunda kaldım ve o zaman bile kanatlarının yüzüme değdiğini hissettim. Okum şingirdadı ve arabaya saplandı.

Çok gerginsin, Allie. Okumu topladım, yanaklarım kızarıyordu. O sadece bir kuştı, Allie. Sadece bir keklik.

Ama gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Ghadrot'un kafesimi tuttuğu ve bana Kuzgunlar Şöleni'nden bahsettiği oldu. Yakında geleceklerdi. Belki yarın. Belki on yıl sonra. Ama benim dünyam olan Ölümlü Saray'ı fethetmeye kararlı bir orduyla .

Öyle ya da böyle - şimdi ya da sonra, durdurulmaları gerekecekti ve Olen gibi bir Şövalye ile kasaba halkından oluşan küçük bir milis onları durdurmak için yeterli olmayacaktı. Ve bu Sör Eckelmeyer ya da benimle evlenmek için gönderebileceği herhangi bir yaver de durduramazdı. Zaten evli olmasaydım bile, bir aile kurmaya cesaret edemezdim. Gözlerimin önünde katledilme ihtimalleri varken olmazdı.

Öfkeyle dişlerimi gıcırdattım, yolun geri kalanını geçip vagona gittim ve bezi kenara çektim. Vagon yatağının ağzı karanlıktı. Eğildim ve kapı rüzgârda sallanıp arkama çarparken içeri adım attım.

Karmakarışık bir vagonun arkasına çarpacağımı düşünerek tökezleyerek ilerledim. Bunun yerine, parlak ışığın içinden geçerek

insanları şaşırttı.

Bu da ne böyle...?

Arkamda üç kişi genişliğim kadar kalın, sağlam bir meşe ağacına baktım.

Gözlerimi kırptım.

"Kapıyı buldun, tatlım. Hem gözlerin bağlıyken. Tabii ki, bu görme bezi, yani onunla gayet iyi görebilirsin."

Bana hitap eden kadını görmek için döndüm. Şaşkınlığım karşısında sıırttı. Annem yaşlarındaydı, kulaklarının üzerinde beyaz saç kanatları vardı, geri kalanı kuzgun kanadından daha siyahtı. Gözleri sert ve ışıltılı olsa da gülümsemesi sıcaktı ve giysileri her türden ve renkten garip bir çeşitlilikteydi.

Aptalca bir şey söylememek için çenemi sıktım.

Onun yerine, gözlerimin çemberin etrafında onunla birlikte olan diğerlerinde dolaşmasına izin verdim - erkekler, kadınlar ve çocuklar, annelerinin göğüslerinin üzerine parlak bir bezle asılmış çok küçük bebekler ve diğer her yaştan insan. Giydikleri renkler gözlerimi acıtıyordu - gökyüzünü matlaştıracak kadar parlak maviler, kır çiçeklerini utangaç gösterecek kadar zengin turuncularla yan yanaydı. Gördüğüm en parlak kuşlarla yarışan kırmızılar ve sarılar ve Faewald'ın gölgelerinden daha koyu ve zengin siyahlar.

Onlar da annemin annesi gibi gezginlerdi. Ve üstü kapalı arabaları, ağacın etrafında bir halka oluşturmuştu. Büyük bir halka. Durduğum yerden otuz tanesini sayabiliyordum ve aralarında daha fazlası vardı.

Çok daha fazlası.

"Peki sen kendine ne diyorsun kızım?" diye tekrar konuştu daha önce konuşan kişi.

"Allie Hunter," dedim açıkça. Saygılı olmak en iyisiydi. "Ve eski yöntemlere bağlı mısın? Yolları mı takip ediyorsun?" "Hangi yolları?"

Kaşları kalktı. "Şey, kapıdan içeri girdin, ben de düşündüm ki ..." Düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdi. Daha fazlasını söylememi bekliyor gibiydi.

"Turuncu parlayan bir izi takip ettim ve beni düşmüş bir vagona götürdü ve içine girdiğimde kendimi burada buldum."

Başını ciddiyetle salladı. "O halde şunu bil ki Archer, biz buradan geçen bizim gibi ticaret yapmak için kurulmuş kalıcı bir kampız. İhtiyaç sahiplerine yardım eli uzatıyor ve çaresizleri barındırıyoruz. Her şeyimizle

Seyahat, halkımız ve eski yöntemlerimiz için güvenli bulduğumuz tek yer burası. Girdiğiniz kapı hiçbir kötülüğün geçmesine izin vermeyecektir."

"Bu çok hoş," dedim ve ağzı onaylamaz bir ifadeyle gerildi. Benden ne istiyordu ki?

"Güvenliğimiz için gizlilik şart."

Başımı salladım.

"Bu da demek oluyor , gizlilik yemini etmediğiniz sürece gitmenize izin veremeyiz ve ancak çaresizleri bize getirdiğiniz takdirde geri dönebilirsiniz. güvenli."

"Ya çaresiz kalırsam ve sana ihtiyacım olursa?" diye sordum.

Gülüştü sertti. "Gulyabanilerle çevrili bir kar fırtınasında çırılçıplak kalsan bile yine de çaresiz olmazsın kızım."

Takdir edilmek güzeldi.

"O halde," dedim, "yemin ederim. Ve sanırım ?"

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi hepsi başını salladı. Ne güzel. Ne zaman . Evde kalıp daha fazla çelenk bağlamalıydım.

Döndüm ve meşe ağacına doğru yürüdüm. En azından beni eve götüreceğini umuyordum.

"Bir dakika bekleyin," dedi saçında beyaz kanatları olan kadın. "Benim adım Denara ve ben kampımızın Loremistress'iyim."

Başımı salladım, okumu ve yayımı bir kenara koymaktan başka ne yapacağımı bilemiyordum. Bunu biraz utanarak yaptım.

"Tanıştığımıza oldum," dedim, omuz silkmeden önce etrafıma garip bir şekilde bakındım, meşe ağacına doğru yürüdüm ve nazikçe ona yaslandım

Tökezleyerek diğer tarafa geçtim ve karanlık kapalı vagonun içinde durdum, nefes nefese kaldım.

Bir silah ya da Faewald'a girmenin bir yolunu bulmayı umuyordum. Onun yerine, Gezinler'e giden işe yaramaz bir yol bulmuştum. Fae'ler hakkında ne yapabilirlerdi ki? Atalarım beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir an durakladım. Belki ailemi alıp orada güvende tutabilirlerdi. Gerçi henüz tehlikede değillerdi. Bizim kasabamız tekrar işgal edildi. Ama hiçbir uyarımız olmazdı. Onlar gelmeden önce kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Ailemi şehirden çıkarmak için çalışmaya başlamalıydım - herkesi şehirden çıkarmak için.

Ve silaha ihtiyacım vardı. Başka bir ihtiyacım vardı. Ya da başka bir kitaba. Ya da Alacakaranlık Sarayı'nı parçalara ayırmak için büyük bir kılıç. Ya da başka bir şey.

Gizli kırık vagonlar ve uluyan hortlaklar dışında her şey.

Duraksadım ve bu insanlarla bir fare derisine sarılmışken tanıştığımı fark ettim. Belki de bana saldırmadıkları için sevinmeliydim. Muhtemelen korkunç görünüyordum.

Başımı salladım ve yavaş yavaş izleri takip ederek eve dönmeye başladım. Yarın başka bir patika dener ve bir plan yapardım.

Scouvrel burada olsaydı, bunu çoktan bir oyun haline getirmiş olurdu. "Doğruluk mu Yalan mı?" derdi. "İhtiyacın olanı alma konusunda çok kötüsün. Ve sonra ben

İhtiyacım olan şey için onu nasıl sattığım konusunda onunla dalga geçmek zorunda kaldım.

Ama bu pek komik gelmedi. Bir silahtarla evlenme fikri de öyle.

Eğer burada olsaydı, o çemberi yeniden açmak için benimle pazarlık yapardı. Yaklaşan Fae ordusunu tuzağa düşürmek için bir plan yapmama yardım ederdi.

Ama o burada değildi. Ve taş çember kapalı kaldı. Ve tekrar açılana kadar, gözlerden uzak tutması gereken dövmeleri ve yaklaşan bir savaşla ilgili çılgın fikirleri olan basit bir köylü kızından başka bir şey değildim.

Düşünmem gerekiyordu. Onları tuzağa düşürmenin bir yolu olmalıydı. Ve bunu kendim bulmalıydim.



Dördüncü Bölüm

W İhtiyacım olan şeyin, her şeyi enine boyuna düşünmek olduğuna karar verdim. Burada gözlerim bağlı değilken, turuncu izleri takip ederek düşünmek daha kolaydı.

Evime giden ruh yolunu. Göz bağını tekrar yukarı çekmek için sık sık durmam gerekiyordu ama en azından dikkatimi dağıtan tek şey buydu - o ve kemerime bağlı tuttuğum demir kafes. Yürürken bacağıma çarpıyordu ama ritmini hissetmeye başlamıştım ve bu da arka planda kalmasına yardımcı oluyordu.

Kız kardeşim olsaydım, ne yapardım?

Geçen sefer ilk gözcüleri o göndermişti. Yine birilerini .

Bu da onlara dikkat etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Görüşümün kenarında yine bir şey titreşti ve başımı çevirdim, ama tek gördüğüm parlayan iz ve ruhsal görüşümde ormanın karanlık, bulanık arka planına yerleştirilmiş baykuş griffinleriydi.

Sadece baykuş griffinler miydi, yoksa orada daha fazlası da var mıydı? Belki bir anka kuşu ya da tek boynuzlu at? Her neyse, onu sürpriz bir şekilde yakalamalıydım. Tek ihtiyacım olan o titreşimi bir kez daha görmektir ve eğer bir Fae yaratıyorsa onu kafesime koyabilirdim. Şimdi düşündüm de, baykuş griffinlerle de muhtemelen bunu yapmalıydım. Şimdiye kadar etrafta vızıldayan o şeylerden koca bir kafesim olabilirdi.

Dikkatin dağılmasın, Allie. Odaklan.

Tamam. durdum, göz bağını yukarı çektim, gerçek dünyaya göz kırptım ve sonra tekrar aşağı indirip döndüm. Ruhlar dünyası tüm titreyen, dalgalanan ihtişamıyla hızla geçip gitti. Titreşimi gördüm ve hemen odaklandım.

Sen küçüksün. Bir hiçsin. Kafesime rahatlıkla sığabilirsin.

Kafesten bir küfür duydum ve kalbim boğazımda, onu tuttum

Yu

kar Hayal kırıklığı içimi doldurdu.

1. Scouvrell'in yeniden izci olarak gönderileceğini mi umuyordum? I olmalıydı, yoksa çok heyecanlıydım, çünkü kafesimde durmuş, öfkeyle tıslıyordu, bana evlilik hileleri hakkında her şeyi anlatan güzel ork Teğmen.

"Teğmen," dedim gülümseyerek. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Yavan renkleri ve çirkin insanlarıyla donuk dünyanızdan nefret ediyorum," diye tükürdü. "En azından pohpohlanmaya meyilli değilsin," diye cevap verdim, kaşım

Kaldırma. Sinsi ve soğukkanlı olmalıydım. Kalbimin ne kadar hızlı çarptığını anlamasına izin veremezdim. "Ormanımda sizden kaç kişi var?"

"Sadece ben," dedi alaycı bir ifadeyle. "Aşağılayıcı bir iş ama Lord Cavariel kadınlara verdiği değerle bilinen bir erkek değil."

"Adam," diye düzelttim.

"Erkek' kelimesi sizi rahatsız ediyor mu?" diye sordu, ilgilenmiş görünüyordu. "İnsanların cinsiyetlerinden başka bir şey olmadıklarının öne sürülmesi rahatsız ediyor."

Güldü. "Peki şimdi kafesinde olduğuma göre bana ne yapacaksın Fare Katili?"

Yutkundum. O düşünmemiştim.

"Seni Faewald'a geri göndereceğim," dedim.

"Harika. Burayı keşfetmekten bıktım ve görmem gereken her şeyi gördüm."

Harika, Allie. Şimdi kendini köşeye sıkıştırdın!

"Ne gibi?" Ben karşılık verdim ve o da güldü. Soğuğa rağmen sadece siyah deri bir korse, balık derisinden bir pantolon ve sadece omuzlarını ve göğsünü örtecek kadar kısa balık derisinden bir ceket giymişti. Her iki elinde de bronz bir fırlatma baltasıyla kafesin ortasında rahatça duruyordu. Uh oh. Umarım bunlarla saldırmaya çalışmazdı. Minyatür bile olsalar can yakarlardı.

"Şövalyenizin ve onun sözde milislerinin ne kadar zavallı olduğu gibi," dedi gülerek.

Geri dönmesine izin vermeye cesaret edemedim.

"Benimle kalıyorsun," dedim acımasızca. "Ne amaçla?"

"Orduların için bir tuzak kurmama yardım edeceksin." "Pek olası değil." Ses tonu ilgisizdi.

Ama bir yolunu bulacaktım. Ve hepsini tuzağa düşüreceğim.



Beşinci Bölüm

B Chanter'ların mutfağına girdiğimde - evleri her zaman olduğu gibi darmadağın ve ıvır zıvırla doluydu - vakit geçmişti. Şafak vakti. Tavuklardan yumurta ve bir kova su getirdim - en azından bunu yapabilirdim.

Kafesteki teğmen belimdeydi, kimse bana yardım edemediği için minnettarım. onu ruhani görüşüm olmadan görebiliyordum. Ütünün onu yakmaması için üzerine oturması için ona mendilimi vermiştim ama o mendili kesik gözlerle, taş gibi bir sessizlikle almıştı.

Annem yumurtaları sessizce aldı, çaydanlığa su koyarken ve yumurtaları bir sepete yerleştirirken gözleri tetikteydi. Babam ateşin yanında battaniyelere sarınmış oturuyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"İkide bir, ve iki bir olmak için. Yırt ve onar. Yırt ve tedavi et. Aç ve kapat. Ek ve biç."

Onu dinlerken çıldırabilirsin. Belki *de* annem onu dinlerken çıldırıyordu.

"Gel bakalım Chanter, düşün için seni temizleyelim," dediğini duydum Goodie Chanter'ın verandada.

Annem bana doğru eğilmeden önce ona kaçamak bir bakış fırlattı. "Her geceyi orada geçiremezsin, Allie. İnsanlar fark edecek. Seni ancak bu kadar sık koruyabilirim."

İnkâr etme zahmetine girmedim. Vagonların ve meşelerin arasında yürüdüğüm garip maceramdan döndüğümde çemberdeki çadırımda uyumuştum.

Ağaçlar. Burası benim için en iyi yer gibi görünüyordu. Ne de ne bir dünyaya ne de diğerine aittim. Ve bu bana tutsağımı sorgulama şansı verdi ki bu hiç işe yaramamıştı. Adını bile söylemeye yanaşmamıştı.

"Geliyorlar anne," diye fısıldadım. Öyle olmasaydı gözcü göndermezlerdi. "Ve artık ne Chanter ne de Avcı var."

"Şövalyeler vardır, Allie," dedi annem nazikçe. "Dünya değişiyor ve biz de onunla birlikte değişiyoruz."

"Peki ya değişmek istemiyorsam?"

Annem sarkmış gibiydi. "Ah, kızım. Ben de senin değişmeni istemiyorum." İç çekti. "Ama bütün bunlar sensiz değişti. Kasaba değişti. İnsanlar değişti. Ben değiştim. Bunu istememiştim Allie, ama Yalnızlık ve keder insanın içini boşaltır ve benim içim boş, Allie. Ben hiçbir şeyim ama

bir kabuk." Şimdi ağlıyordu. Yavaşça. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Onu kollarımın arasına aldım ve alnını omzuma yasladı, ağlarken fısıldadı. "Ben de baban kadar kötüyüm. Daha da kötüyüm, çünkü onun zihni uzaklaşıyor ama benimki hala burada ve kaybolan sadece umudum."

"Onu sana ne geri getirebilir anne?" Fısıldadım. "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Kız kardeşin için endişeleniyorum. Ondan hiç bahsetmedin, bu da demek oluyor ki... öldü mü Allie? Gitti mi?"

Teğmen kafesten homurdandı.

"Hayır. Topraklarımızı işgal etmeyi planlayan ordunun başındaki kişi o."

Annem tısladı, kucaklaşmadan geri çekildi ve bana doğru eğilmeden önce telaşla odaya baktı. "Kimsenin bunu söylediğini duymasına izin verme."

Başımı salladım, gözlerimi 'tabii ki' der gibi açtım.

"Allie," dedi, gözleri artık vahşileşmişti. "Onu durdurmak zorundayım. O benim kızım, benim sorumluluğum!"

"Hayır!" durduramadan içimden çıkıverdi. Annemin kız kardeşim tarafından kaçırıldığı düşüncesi -işkence görmesi ve incinmesi- kalbimde bir şeylerin yanmasına neden oldu.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve çılgınca Goodie Chanter'ın hâlâ deli kocasına mırıldandığı verandaya doğru baktı.

Sesimi tekrar fısıltıya indirdim. "Birinin babamla ilgilenmesi gerek. Hâlâ aklını geri kazanabilir. Sadece biraz zamana ihtiyacı olabilir."

Yalvarıyordum, bunu biliyordum ve alt dudağının titremesinden onayladığını ve ateşin yanındaki babama baktı.

"Hiçbir şeye bakamayacağımı biliyorsun," diye fısıldadım alaycı bir ses tonuyla. "Yavru keçilere hep Hulanna bakardı. Ben sansar ve tilki avına çıkmıştım."

Annem başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuş ve burnunun ucu alaycı gülümsemesinin üzerinde kızarmıştı. Yüz ifademini kararlılıkla keskinleşmesine izin verdim.

"Öyleyse, en iyi yaptığım şeyi yapmama izin verin. Kardeşimi avlamama izin verin. Onu aşağı indirmeme izin verin. Onun bizim sorumluluğumuzda olduğunu söylemiştin. Ben o sorumluluğu alacağım, sen de bunu al." Babama başımı salladım.

Duraksaması uzun ve ağırdı ama bir an sonra başını salladı. "Avcılıkta daha iyisin."

"Öyleyim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ama bir yolunu bulacağım."

Rüzgârın sallamasıyla kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Goodie Chanter, arkasında ısıklık çalan kocasıyla birlikte telaşla odaya girdi.

"Oh, Allie, harap olmuşsun! Saçında dallar var ve kıyafetlerin buruşmuş! Bugün bir düğün olacak! Git kendine çeki düzen ver kızım." Sahte bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, Goodie Chanter," dedim.

En iyisi minnettar olmaya çalışmak. Ne de olsa kasaba bize karşıyken annemi yanına almıştı. Ve şimdi babamı da yanına almıştı. Bu onun için zor olmalı - iki dul kadın delilere bakıyor

Bir yandan da evlerini ve hayvanlarını birlikte idare etmeye çalışıyorlardı. Kalıp yardım etmeyi planlamadığım için kendimi suçlu hissetmeliydim. Elimle kolumu ovuşturdum, suçluluk duygusunun pençelerinin sinsice yaklaşıp beni deldiğini hissettim - ama rotamı değiştirecek kadar değil.

"Annen senin için bir elbise buldu. Hemen giymelisin. Düğüne sadece bir saat kaldı. Kendine bir bak!"

Avuç içim büyüklüğünde, özenle parlatılmış gümüşten küçük bir aynayı elime tutuşturdu. Yere baktım ve neredeyse düşürüyordum. Aynada Scouvrelin yüzünün bana baktığını gördüm.

Nefesi kesildi.

"Bana musallat ol, Kabus," diye yalvardı. "Sana durman için yalvarana kadar bana musallat ol." Kafesten kıs kıs gülüşmeler geliyordu.

Annemin ve Goodie Chanter'ın duymuş olmasından korkarak etrafıma bakındım ama Goodie Chanter'ın tek yaptığı aynayı elimden nazıkçe almak oldu.

"Gördün mü? Kendi yansımana sen bile şaşırdın!"

Ben de babam gibi deliriyordum. Her yerde Scouvreli görüyordum. Başımı salladım.

Kendine gel, Allie! Normal şeyler yap.

Bir saat sonra kendimi, vahşi kızıl saçlarımı uzun bir örgü halinde geriye atmış, yayımı ve sadağımı özenle dikilmiş korsesi ve kürk astarlı pelerini olan basit bir ev elbisesinin üzerine asmış halde buldum.

Annemin onları nereden bulduğu beni aşırıyordu ama bana uyacak şekilde uyarlayarak kendini aşmıştı.

vücudumdaki "Fae izlerini" saklamaya dikkat etmem gerektiğini yoksa insanların endişeleneceğini fısıldayarak bana verdi. Ne kadar nazık olsam da

giysileri giyerken oluşan ağrıya engel olamadım.

Scouvrel'in tüylerden yapılmış özenli kıyafetlerini ve kibrini özledim. Ölümlüler dünyasındaki her şey kıyaslandığında sıkıcı geliyordu. Temiz. Saf. Ama donuk. Belki de Faewald'da geçirdiğim birkaç gün bile beni sonsuza dek lekelemek için yeterliydi.

"O kafesi yanına almıyor musun, Allie?" Goodie Chanter bana sormuştu, onu tekrar kemerimde asılı görünce şok olmuştu. "Ona neden ihtiyacın olsun ki?"

"Belki kelebekleri yakalarım," diye önerdim. "Onsuz bunu yapamam."

"*Onunla* bir erkeği yakalayamayacağın kesin," diye cevap verdi.

Sanki bir erkek *yakalamak* istiyormuşum gibi. Yanlılıkla evlenmemiş olsam bile, yakalayacağım daha ilginç şeyler olduğundan emindim. Kafesteki gülen teğmen gibi. Şimdi, eğer onu konuşturabilirsem ...

Gelin ve damat - Aiden ve Jenne - kasabanın ileri gelenleri ellerine yeşil bir kurdele sarıp yeminlerini ederken toplantının en önünde durdular ama benim aklım onların tatlı değiş tokuşunda değildi. Gözlerim burada toplanan insanların üzerinde geziniyordu. Kasabaya yeni gelenlerle birlikte bile Skundton'da beş yüz kişiden fazla insan yoktu ve bunların en az yarısı çocuktü. Kuruyan boğazımı temizlemek için yutkundum ve çocukların ve daha fazla çocuğun Annelerin etekleri ya da kasaba meydanını çevreleyen yeni evlerin yüksek pencerelerinden eğilerek. Eğer şiddet buraya gelseydi, penceredeki gülen küçük çocuk yaralanırdı - ya da el ele tutuşmuş, saçlarında çiçeklerle ileri geri sallanan o iki kız kardeş.

Bu konuda bir şeyler yapılmalıydı. Ailemin hataları yüzünden bu masum insanların acı çekmesine izin veremezdim.

Ama kız kardeşimle son kez kapıştığımda, ben daha hamlemi yapmadan o benim her hamlemi tahmin etmişti. Her seferinde beni alt etmişti. Bu sefer bunun olmasına izin veremezdim. Bu sefer *onu* güçlü olduğu yerden çekip çıkarmalı ve tuzağa düşürmeliydim.

İlk şey ne istediğini belirlemektü. İkincisi ise savaşmak için silah toplamaktı.

Üçüncüsü ise onu sinirlendirmektü.

Dördüncüsü karşı konulmaz bir tuzak kurmaktı. Beşincisi tuzağı kurup onu yakalamaktı.

Scouvrel burada olsaydı, bunu nasıl yapacağını bilirdi. Ne olduğunu bilirdi. o istedi. Onu düşününce kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı hissettim.

Eğer onu yanlışlıkla pazarlıkla olsaydım, şimdi tüm o bilgisiyle burada olacaktı. Peki ne diyecekti?

Ölümlüler dünyasını kendisi için istediğini söylemişti, bu yüzden tuzak kurmak burada kurmak anlamına geliyordu. Onu buraya çekmek için doğru yeri ve buraya geldiğinde hazır olacak bir tuzağa ihtiyacım vardı.

Ona karşı kullanabileceğim başka silahlar olup olmadığını görmek için diğer izleri takip etmem gerektiğini söylerdi. Ve bu mantıklı geldi. Belki de şansım yaver gider ve içlerinden birinin kaçak kardeşleri çağırmak için bir borusu olur. Tuzağım zaten vardı. Eğer bu kafes Scouvrel, tek boynuzlu at ve Teğmen'i alabiliyorsa, Hulanna'yı da alabilirdi.

Etrafımdaki kasaba bir kutlama çılgılığı attı, sonbaharın son altın başaklarını havaya fırlattı ve buz gibi rüzgârların altın çiçeklerden oluşan girdaplar halinde etrafımızda savurmasına izin verdi. Düğün bitmişti. Ziyafet başlıyordu.

Kızarmış kaz ve elmalar getirildi, güzel kokuları ağzımı sulandırdı, ardından hamur işleri ve bal likörü .

Bekleyen tepside iki kaptım, birini kafes parmaklıklarının arasına soktum - kalpsiz değildim.

Ama hayatım boyunca tanıdığım insanlara baktığımda, bana yabancı gibi görünüyorlardı. Kekeleyerek özür dileyen kendisinden bir kafa uzun oğlanla sıcak şarap eşliğinde gülen o kızarmış genç kız kimdi?

Gelin ve damada tezahürat yapan yaşlı kadın ya da dizinde yürümeye başlayan bir çocuk ve diğer elinde kocaman bir tankard ile hokkabazlık yapan yanındaki adam kimdi?

Bu insanlar sadece sıradan insanlardı ve yakında açılıp onları yutacak olan büyülü bir çemberin hemen yanında yaşıyorlardı.

Titredim.

Karnımda huzursuzluk dönüyordu ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kasabadan çıkıp ormanın ötesine doğru hışımla ilerledim, botlarımın sesini duyan bir keklik havalanınca sevindim. En azından ormanda her şey neyin gerçek olduğunu anlıyordu - hepimizin avcı ya da av ya da her ikisi olduğumuzu. Huzur içinde yemek yemenin ve çiçek yağmuru altında evlenmenin korkunç derecede aptalca olduğunu. Tüm bunlar bir anda elimizden alınabilirdi - eğer birileri bu konuda bir şeyler yapmazsa elimizden alınacaktı.

Göz bağımlı kopardım.

"Bana kız kardeşimin ne yapacağını söyle, Teğmen. Özgürlüğünüz için benimle bir pazarlık yapın."

Bana sırtıttı ama sessiz kalmayı tercih etti.

Dişlerimin arasından hırladım ve gördüğüm ilk parlayan patikayı takip ettim. Buralarda bir yerde bir avantaj olmalıydı ve Teğmen'in yardımı olsun ya da olmasın onu bulacaktım.



Altıncı Bölüm

I Yolun sonunu bulduğumda hava iyice kararmıştı. Elbisem yırtılmış ve kirlenmişti ve buz gibi üşüyordum. Durmalıydım. Gece dışarı çıkmadan önce üstümü değiştirip eşyalarımı almalıydım. Durup düşünmeliydim, ama hayır, tabii ki koştura koştura dışarı çıktım. kör bir aptal gibi.

Tuhaf sesler geceleri dolduruyordu - sadece hortlakların uluması değil, aynı zamanda

Baykuş-grifonların ötüşleri ve hafif eflatun bir renkte parlayan ve ormanda beni takip etmeyi seven küçük sürüler halinde ağaçtan ağaca uçan başka bir Peri yaratığının gevezelikleri. Bu perili ormanı sevmemiştim. Burası benim evim değildi.

Ve burada kördüm. Yolu takip edebilmek için göz bağımı kapalı tutmam gerekiyordu. Bu da bir sürü tökezleme, bir sürü sıyrık diz ve kesik el demekti. Hayal kırıklığından öfkeye, oradan da umutsuzluğa geçtim. Ve işte, içi boş bir ağaca giden parlayan kırmızı yolun sonundaydım.

Kafesteki Fae sonunda sessizliğini bozarak, "Bugün düşmek için çok zaman harcadın, Ölümlü," dedi.

Ona bakabilmek için elimi kaldırdım. "Bence bir pazarlık yapmalıyız, Teğmen."

"İstediğim hiçbir şeye sahip değilsin." "Özgürlüğün bile mi?"

"Beni burada serbest bırakamazsınız."

"Peki ya seni Faewald'da serbest bırakırsam? O zaman ne olur? Benimle pazarlık yapar mısın? Kız kardeşimin bu dünyayı istila etme planları hakkında bana bir şeyler söyler misin?"

"Sana aptal olduğunu söyleyebilirim," dedi dişlerini hırıldayarak. "Bu bedava. Bunun için pazarlık yapmana bile gerek yok."

"Pazarlık yapmayan Fae'lere alışık değilim," dedim sinirli bir şekilde.

"Çünkü sen Vale'yle ve Saray'la uğraşıyorsun.

Kupalar. Alacakaranlık Sarayı'nda daha nadir pazarlık yaparız. Başkalarına ya da onların bize sunabileceği hiçbir şeye ihtiyacımız yoktur."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandım. Eninde sonunda o kafeste yıpranacak ve sonra pazarlık edecekti. Yapmıştım.

Kafesi bıraktım ve başımı ağacın içine sokup ruh gözlerimle etrafa baktım. Örümcek ağları yüzüme değdi ve ürperdim. Bu vardı

Boynumdan aşağı aktığını hissettiğim küçük bacaklar olmasa iyi olur. Oh, tatlı yıldızlar, öyleydi! Yeck!

Bir köpek gibi titredim ve gözlerimi açık tutmaya zorladım. Tamam, tamam. Örümcekleri unut. Erg. Odaklanmaya çalış. Parlayan bir şey var mıydı? Üstümde balta sapı gibi uzun bir şey vardı. Soluk kırmızı bir renkte parlıyordu. Altından tuttum ama kımıldamak istemedi.

Dişlerimi gıcırdatarak onu ileri geri çektim ve içi boş ağacın kurt yeniği tahtasından gevşetmeye çalıştım. Çürümüş odunlar açık gözlerime düşerken gözlerimi kırptım ve lanet ettim. Harika.

Sapı son bir kez ve gürültülü bir gıcırtyla sap ağaçtan ayrıldı. Aceleyle kovuktan çıkmaya çalıştım ama çeneme bir şey çarptı ve geriye doğru uçtum, aşağı inerken sert bir kütüğe çarptım ve buz gibi çimlere yayıldım. Üç farklı gümbürtü sesi başka her şeyi maskeleydi.

Ay ışığında ne olduğunu görmeye çalışarak göz bağımı yukarı çektim.

Ağaç üç parça halinde devrilmişti. Bir tanesi beni geriye savurmuş olmalı. Ezilmediğime sevinmeliydim.

"Beceriksizlik," diye tısladı Teğmen.

"Katkıda bulunacak verimli bir şeyin yoksa sessiz kalabilirsin," dedim ama sarsılmıştım.

Titreyerek tahta parçasını kaldırdım. Kolum uzunluğundaydı ve bir ele kolayca sığacak şekilde oyulmuş ve aşınarak düzeltilmiş olmasına rağmen, özel bir yanı varmış gibi görünmüyordu. Belki daha iyi bir ışıktaki bir şeyler görebilirdim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu kemerime sıkıştırdım ve eve doğru uzun, soğuk bir yürüyüşe çıktım. Civardaki baykuşların ötüşlerinden heyecanlanamayacak kadar cesaretim kırılmıştı. Yakında karla kaplanacak bir dünyanın keskin kokusunun ya da ağaç dallarının sallanan bir şarkıcının etekleri gibi dans etmesinin keyfini çıkaramayacak kadar mutsuzdum.

Elimdekinin en iyisi buysa, başım beladaydı. Tuzağa düşmüş bir Fae ve bir tahta parçası. Harika iş, Allie. Kısa sürede kardeşinin önüne geçeceksin.

Bir saat sonra bir çift hortlak beni takip etmeye başladı. Onlara izin verdim.

Yapabilirdim

her zaman onları daha sonra korkutur ve benim kötü ruh halime uyarlardı. Göz bağı takılıyken iyi göremeyecek kadar karanlıktı ve çıkarınca da yol kalmamıştı. Balta sapını ağaçtan aldığım anda ortadan kaybolmuştu. Geri dönüş yolculuğum

Chanter'ların evine gitmek olması gerekenden iki kat daha fazla zaman alıyordu ve bunun karşılığında uzun, yumuşak bir tutamaktan başka bir şey yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, atalarım kırsal alanın her yerine sakladıkları şeyleri yazma ve ne işe yaradıklarını not etme zahmetine katlanamıyorlarsa, neden hepsini aramaya zahmet edeyim ki? Ama cevabı biliyordum. Bunu yaptım çünkü elimde başka ipucu yoktu. Bu, oradaki çocuklar için Faewald'a dönmenin bir yolunu bulmak için tek şansımıydı.

İç çekerek ilerlemeye devam ettim, hortlaklar gittikçe yaklaşıyordu. Onlara daha iyi bakabilmek için göz bağımlı indirdim - en azından göz bağıyla ruh formlarını görebiliyordum - ve dönerek korkunç ölüm kafalarından yüz yüze geldim. Sanki beni öpmesine ve ruhumu almasına izin verecek kadar yaklaşacağımı gerçekten düşünmüş gibi ağzını açtı.

Kemerimdeki balta sapını çıkarıp hortlağa doğru savurdum ve sapın ucu kıpkırmızı bir alev patlamasıyla canlanınca şaşkınlıktan neredeyse düşecektim.

Gulyabani çığlık atarak hızla uzaklaştı ve aceleyle diğer gulyabaniyi devirdi. İlk hortlağa katılarak ayağa fırladı. Meşaleyi kaldırdığımda çığlıkları gecenin içinde kayboldu ve ne kadar parlak olduğuna şaşırdım. Kuyunun ucunda dans eden alevler çok gerçek görünüyordu ve yolumu aydınlatıyorlardı Gerçek bir meşale gibi, ama yine de odunu tüketmiyor ya da herhangi bir yakıt yakmıyordu.

Merakla tek elimle göz bağımlı yukarı çektim. Tekrar karanlığa gömüldüm.

Bir ruh meşalesi.

Hoşuma . En azından ruhani görüşümle beni eve götürebilirdi. Faewald'ın ikinci görüşüme yaptığı gibi ruh dünyasını aydınlatarak basit göz bağımlı yaptığından daha fazlasını ortaya çıkardı.

"Nasıl bir oyun oynadın bilmiyorum Ölümlü, ama benden saklanmanın sana bir faydası yok," dedi Teğmen sertçe. Gergin miydi?

Ona baktım ama gözleri odaklanmamıştı, neredeyse içime bakıyor gibiydi.

"Biraz uyu," dedim ona.

Beni görememesi mümkün mü? Bu, Fae dünyasında sahip olunabilecek ilginç bir yetenek olurdu.

Bu feneri evin yolunu aydınlatmak için kullanabilirdim ve yarın, yırtık elbisemi ve evde olmayışımı açıkladıktan sonra, tüm eşyalarımı bulana kadar başka bir patikaya, başka bir patikaya ve başka bir patikaya gidebilirdim.

Atalarımızın küçük tuhaf eşya zulaları. Belki eninde sonunda anahtarı tekrar çalıştırmanın ve Faewald'ı açmanın bir yolu bulunurdu.

Her adımında zihnimde bir ses çınılıyordu. "Bana musallat ol,
Küçük Kabus. Sana durman için yalvarana kadar bana musallat ol."
Dadanacak biri olmadan kendimi eksik hissediyordum.



Yedinci Bölüm

Ertesi sabah soluk soluğa uyandı, mutfığa koştu ve büyük bir tava kaptıktan sonra dikkatlice kafesin içine uzandı ve uyuyan Fae'nin kafasından bir saç koparmak.

Çılgılık attı, ayağa fırladı ve baltalarını parmaklıkların arasından fırlattı. Ben buna hazırdım. Elimi havaya kaldırarak baltaların dökme demir tavanın arkasına izin verdim.

"Bana ne yaptınız?" diye haykırdı.

Baltalarını toplaması ve tavayı yerine koyması uzun sürmemişti. Şafak öncesi ışığında taş çembere doğru koşmak biraz daha uzun sürmüştü.

Orada öylece durdum, nefes nefese kalmıştım ve her yerim karıncalanıyordu. Yapacağım ilk şey Scouvrel'i bulmak ve ona artık burada olduğumuzu söylemek olacaktı.

Hulanna'yı tuzağa düşürmeme yardım etmek zorundaydı.

Kafasından kopardığım saç parçasını alıp altın anahtarın etrafına sardım, çantamı ve tüm eşyalarımı topladım, derin bir nefes aldım ve çemberin içine girdim.

Hiçbir şey olmadı.

Sessizce küfrettim.

"Şimdi Alacakaranlık Sarayı'nın bir Teğmenine uykusunda neden saldırdığını açıklamak ister misin, Fare Katili?" diye nefes aldı. "Seni bir kömür yatağının üzerinde yavaşça kızartacağım. Seni zencefil ve soğanla baharatlayacağım. Divanımın kemiklerini soymasını izleyeceğim."

"Bugün olmayacak," dedim, umutsuzluk kalbime çökmüştü.

Bir yolu olacak, Allie. Sakın pes etme.



Sekizinci Bölüm

C İnsanlar deli olduğunuzu düşünmeden ya da koyun ağıllarından veya sığırlarından geçtiğiniz için kızmadan ruhani patikalarda yürümek otlaqlar beklediğimden daha zordu. Üzerime sayamayacağım kadar çok toprak parçası atılmış ve küfürler işitmiştim.

Ayrıca kanatlı, eflatun renkli, parlayan şeylerden oluşan bir kümenin bahçeden bir tavuğu alıp uçarak gittiğine de şahit oldum. daha akıllıca. İki koyun da baykuş-griffin sürüleri tarafından kapılmıştı, ben ormandan izlerken, her avcının yapacağı gibi sakın ve sabırlıydım. Hepsini Teğmen'le birlikte kafese koymayı düşünmüştüm ama hiçbir şeye -Fae kadına ya da yaratıklara- işkence etmek bana göre değildi.

Skundton halkı burada bir Avcı'ya ihtiyaçları olmadığını düşünüyordu, değil mi? Yine her geçen gün bunun ne kadar doğru olmadığını gördüm.

İki haftalık hazine avcılığı, kasabada birkaç düşmandan daha fazlasını kazanmama ve toplamda hiçbir ruhsal yeteneği yokmuş gibi görünen küflü bir yay ve aynı şekilde değerden yoksun paslı bir kılıç elde etmeme yetti.

İkisini de Chanter'ların evinin dışındaki kartal yuvası ağacının dallarında tutuyor, bir gün Teğmen'i eğlendirmek için kullanabilirim diye yayı dikkatlice yağıyor ve mumlu bir iple yeniden geriuyordum.

"Böyle görkemli silahlarla, zaferiniz çok yakın görünüyor olmalı. Sen," diye gülmüştü. Ama ondan alabildiğim en fazla şey buydu. Alay. İğneleme. Başka bir şey teklif etmedi ve ikna edilemedi ya da pazarlık yapılamadı. Benim gibi o da kazanmak için sabrına güveniyordu. gün.

Alay etmesine rağmen silahları değerli kılan bir şey bulup bulamayacağımı kim bilebilirdi? Büyünün her zaman kolayca görülemeyeceğini öğrenen biri varsa o da bendim.

En çok korktuğum şey daha fazla gözcü göndermeleriydi. Ya da daha kötüsü, ben hazır olmadan ordunun çemberin içine dalmasıydı. Hullana'nın ne istediğini biliyordum. Tuzak elimdeydi. Ama yem olarak ne kullanacaktım? Ve nereye kuracaktım?

Balta sapını her zaman kemerimde, onun için diktiğim bir halkada, asılı kafesin yanında tutuyordum. Yürüyen bir sihirli alet sandığına dönüşüyordum.

Gün ışığı yeni bir şey ortaya çıkarmadı - büyü yazı yok

ya da düğmeler ya da gizli bölmeler. Bıçağı olmayan bir sap dışında hiçbir şeye benzemiyordu. Ama tek yapmam gereken, gözlerim bağlı değilken onu kaldırmaktı ve ruhlar dünyasını o kadar yoğun bir şekilde aydınlatıyordu ki kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Daha da iyisi, ben onu kullanırken Teğmen beni gözden kaybediyor gibiydi. Görünmezlik sahip olunması gereken güçlü bir beceriydi. Bunu Faewald'a taşımak nasıl bir şey olurdu? İkinci görüşümün bile tek başına göremediği neleri ortaya çıkarabilirdi? Denemek için can atıyordum.

İki haftanın sonunda, annem ve Goodie Chanter giysilerimdeki çamur ve yırtıklar ve geç saatlere kadar çalıştığım için bana kızgındı.

Annem ikisine de çay koyarken, "En azından senin korktuğun gibi yer kaplamıyor, Cici Çocuk," dediğini duydum.

"Neredeyse büyümüş çocukları büyütmenin ne kadar zor bir iş olduğunu unutmuşum Genda. Köydeki oğlanlardan biriyle birlikte olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Saçmalık. Buradan ayrıldığında hepsi çocuktu," dedi annem ve sözlerinden bir tatmin duygusu hissettim. En azından birisi Bana hala güveniyorsun.

"Peki, köyün *erkeklerinden* biri mi? Eve geldiğinde üstü başı kirli ve buruşuk oluyor. Ahırların arkasında öpücükler alıyor olabilir mi? çatı katları?" Goodie Chanter sormuştu. "Benim Olen'im, mesela..."

"Hayır, Danna," dedi annem bastırarak. "Allie iyi bir kızdır. Oğlunu rahatsız etmez."

Goodie Chanter, "Heldra ile evliliği mutlu," dedi ama bu bir açıklamadan çok bir uyarı gibiydi.

"Tabii ki öyle Danna," dedi annem ve ben ürperdim.

Bir zamanlar Heldra'yı kıskanırdım. Bir zamanlar onun hayatını isterdim. Şimdi ise çalınan öpücükler düşüncesi bana sadece Scouvrel'i ve onun öpücüklerinin dudaklarımı dağlayarak başkaları için mahvetmesini hatırlatıyordu.

Fae'ler her şeyi mahvetti. O birkaç öpücük beni insan erkeklerine karşı bağışık hale getirmişti. Hiçbiri gözüme çarpmadı ya da kalbimin daha hızlı atmasını sağlamadı.

Annemin ve Goodie Chanter'ın sözlerini bir kez daha denemek için lisans olarak almıştım. Bir kez daha denemekten zarar gelmezdi, değil mi?

Yanlış. . Ama tek yol buysa canımın yanmasına razıydım.

Ormanın içinden geçip dağ düzlüğüne kadar yürüdüm ve gece yalnız taş çemberin üzerine inerken vardım. Burada kimse müzik çalmıyordu.

artık. Garip yaratıklara ateş edecek bir avcı seti yoktu. Hiç savunma ayarı yoktu.

Sakince iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve çemberin etrafındaki buzlu zeminde dans ettim.

"Bir dahaki sefere soyunmaya karar verdiğinde beni uyarmayı unutma," dedi kafesindeki Fae. "Seni örtecek daha az şey varken her zamankinden daha da çirkinsin."

Onu görmezden geldim ve dans ettim. Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Ay dolunay gibi parlarken ayaklarımın altında gümüş rengi çimler ve Faewald'ın sevdiğim yanlarını düşünüyordum.

Gözleri kitaplarla dolu devasa heykeli, Ghadrot'un yeşilimsi ork derisini ve dişlek sırtışını, nehrin yanındaki tüy yuvasını ve Kupa Avlusu'ndan yayılan sedir ağacı kokusunu, dumanlı şelaleleri ve dağların arasından uçmayı, Scouvrel'in perili gözlerindeki parlak umudu ve dudaklarının benimkilere değdiğinde verdiği hissi.

Ayak parmağım bir kayaya çarptı ve öfkeli bir küfürle yere yuvarlandım, iki dizimin derisi yüzüldü. Sol ayağımın en büyük parmağındaki tırnağı kırmıştım ve canım *yanıyordu*. Küçük bir miyavlama sesi çıkararak tırnağımı tekrar sardım ve kışın ilk kar taneleri sihirli çemberin içine doğru süzölmeye başlarken isteksizce kıyafetlerimi giydim. Ölü, işe yaramaz, cansız sihirli çember.

Götür beni, daire. Beni Faewald'a geri götür! Ama her seferinde olduğu gibi, hiçbir şey olmadı.



Dokuzuncu Bölüm

T keçi peynirimizi kasabaya götürmek için eriyen karın içinden geçerken kasabanın havasında farklı bir şeyler vardı.

Goodie Chanter'dan aldığım kesin talimatla un ticaretini sadece Baker ailesiyle yapacaktım, vadilerden Skundton'a gelen yeni Spencer'larla değil.

"Onlar bizim insanlarımız değil," diye beni sert bir şekilde uyardı.

Bu aptalca , çünkü onlar ölümlüydü, bu da onları açamadığım çemberin ötesinde bizi bekleyenlerden daha 'bizim insanlarımız' yapıyordu.

Onlar kesinlikle benim yerimde oturan kişiden daha 'bizim insanlarımızdı'. Şu anda kafeste. Dün gece onunla tekrar pazarlık yapmaya çalıştım. Ona yalvardım. Onu tehdit ettim. İlgisini çekmeye çalıştım. Bana karşı tamamen bağlıklık kazanmıştı.

"Bekleyebilirim, Ölümlü. Sarayım yakında termitler gibi topraklarınıza hücum edecek. Sonra beni bu kafesten kurtaracaklar ve iç organlarını bana bir ödül olarak sunacaklar."

Ondan sonra vazgeçmiştim. Bu yüzden şehre gitmeyi kabul ettim. Bu sabah Goodie Chanter. Hulanna geldiğinde onu tuzağa düşürmek için doğru yere ihtiyacım vardı ve orayı seçmek için kasabayı gözetlemek istedim.

Geldiğinde ilk nereye gidecekti? Eski kulübemize mi? Artık yoktu ama bu onu tuzağımı kurmak için kötü bir seçim yapmıyordu.

Ama Hulanna seyirci severdi. Kasaba meydanına gelmek isteyeceğine dair bir his vardı içimde.

Her an gelebilecek, sayıca benden çok üstün ve tüm avantajlara sahip bir düşmana nasıl tuzak kuracağımı düşünerek fırına doğru nefes nefese ilerledim. Neredeyse oraya varana kadar kasabanın ne kadar sessiz olduğunu fark etmedim.

Dondum kaldım.

Kapılarda hiçbir muhafız beni durdurmamıştı.

Ayak altında hiç çocuk yoktu.

Birisi kasabanın merkezinde, kuyunun yanına bir platform inşa ediyordu. Konuşma yapmak için üzerine çıkılabilecek türden bir platform. Bir keresteyi keserken yarıda kalmış gibi testereyi yarıda bırakmışlardı.

İçimi bir ürperti kapladı ve sardığım peyniri fırının merdivenlerine bırakıp uzaktan gelen belli belirsiz seslere doğru koşmaya başladım. Skundton'ın güneyinde bir şeyler oluyordu.

Yayımı elime aldım, sadaktan çıkardım ve sadece ipini çekecek kadar durakladım. Kalbim boğazımdaydı, ellerim şimdiden titriyordu.

Çemberin içinden gelmiş , değil mi? Ben her gün ve her gece izlerken olmaz.

Ama ben sadece bir kişiydim. Ve dün gece dışarı çıkmış, tüm umudumu yitirip tökezleyerek eve dönene kadar dönüp duran yeşil bir patikanın sonunu arıyordum. Tam bir gün boyunca çembere gitmemiştim.

Belki de istilayı kaçırmışımdır.

Belki de tuzağımı kurma şansımı kaçırmıştım.

İleriden bağırışlar geliyordu - çocukların mutlu ciyaklamaları değil, öfkeli sesler. Adımlarımı hızlandırdım, boş evlerin ve dükkânların yanından geçerek caddede ilerledim. Birkaç kafa pencerelerden ve kapılardan merakla bakıyordu ama herkes hareketsizdi, sanki uzaktaki gürültüyü duymaya çalışıyormuş gibi sessizce izliyorlardı.

Eğer bu bir savaşa, ne yazık ki hazırlıksızdık.

Koşarken parmaklarımı oklarımın üzerinde gezdirdim. On iki. Daha fazlasını getirmeliydim. Daha iyi bilmeliydim.

Teğmen kafesinde sessizdi, şu anda bile konuşmaya tenezzül etmiyordu. Gözbağımı indirip ona bakacak zamanım yoktu. Eğer bu anı kaçmak için kullanıyorsa, şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Alay etme ve bağırma sesleri giderek yükseliyordu. Bir şeyin çınladığını ve metalin tahtaya çarpmasına benzer başka bir şey duydum. Bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorladım.

İleride bir sürü halinde sıkışmış insanlar vardı. Muhafız ya da asker görünmüyordu. Atının üzerindeki Olen'den de iz yoktu. İyi şövalyelerin çoğunun yaptığı gibi.

Ama hayır, bu bir saldırı değildi. Kalabalığın arkasından biri öne doğru bir lahana fırlattı. Meydan muharebesinde kazanılacak bir hareket değil.

Ve kelimeler duymaya başlamıştım.

"Sizin gibileri burada istemiyoruz!"

"Yuh!" "Geldiğiniz yere geri dönün!"

"Defolun buradan!"

Kalabalığın içinde biri döndü ve bana doğru baktı. Vahşi gözleri ve ifadesindeki öfke kalbimi kavradı. Böyle bir bakışı en son ne zaman görmüştüm?

Cavariel'in yüzündeydi. Saf kötü niyetli bir bakıştı. Çarpık bir bakış.

"Bırakın geçeyim!" Öfkeli adamı iterek geçmeyi talep ettim ve kaburgalarımın dirsek attığında homurdandım. Bu bir kaza değildi.

Ve bu kalabalık da değildi - çünkü öyle bir . İnsana benzemeyecek şekilde çarpıtılmış kızgın yüzler, her yandan sıkıştırılmıştı. Erkekler, kadınlar, oğlanlar, kızlar, her yaştan ve her tipten ama hepsi bir arada hayvani duygular.

Çenemi sıktım ve en kötüsünden korkarak onları ittim. Belki Scourel taş çemberden geçmeyi başarmıştı. Belki de beni aramaya gelmişti. Bu düşünceyle içimde bir şeyler sızladı. Kalbim değil tabii ki, sadece yaralı ayak parmağım. Belli ki.

Yine de sonunda kalabalığı yararak tüm bu kaosun ortasına daldığımda nefesim çok hızlı geliyordu.

İşte at .

Olen kahverengi kısırağının üzerine oturmuş, bir çift beygirin dizginlerini tutarken insanlara bağıyordu. Atlar homurdanırken üzerlerinden buhar yükseliyor, vücutları bastırılmış gerginlikle titriyor ve gözleri o kadar geriye kayıyordu ki sadece beyazlarını görebiliyordum. Biri onları sakinleştirmezse her an kaçabilirlerdi. Ayaklarını yere vuran toynakları şimdiden yoldaki toprakta çukurlar açmıştı.

Arkalarında, leylak rengine bürünmüş ve sarılmış renkli bir vagon mor ve kanarya sarısı ipek kumaş, her basışta ve çekişte sallanıyordu ve bir çift kahverengi göz - dehşetten kocaman - aradaki bir boşluktan bana bakıyordu kumaş ve vagon. Birisi çocukların terk etmesiyle vagonun yan tarafına parlak güneşler .

Yanımda biri yumruğunu salladı. Arkama baktığımda, gözler görüş alanımdan çıktı. Orada bir çocuk vardı ve kalabalık onun kanı için çılgın atıyordu.

Öfkeyle, bu kez kendi dirseklerimi kullanarak son insanları da ittim.

"Sakin olun!" Olen atın arkasından kükredi.

Onu görmezden geldim. Bunu yanlış yapıyordu. İlk atın burnuna doğru yürüdüm, elimi ağzına götürdüm ve büyük pelerinimi çıkarıp başına geçirirken koklamasına izin verdim. Sessizliğe ve öfkeli kalabalığı görmezden gelmeye ihtiyacı vardı.

Diğer hayvan ileri atılmaya çalıştı ama kör olanı bir adımdan fazla çekemeden yoluna atladım. Üzerimde yükseliyordu. Kocaman burnu kadar büyüktü ki elim yanında sürüklenen bir yaprak gibi görünüyordu ama pelerini gözlerini de örtecek şekilde gerdim ve sonra sırtına sıçradım.

Sürücü koltuğunda, yüzü endişeyle kaplı, üzgün görünümlü bir kadın dizginleri tutuyordu ve yanında bıyıklı bir adam sanki öfkeli kalabalığı uzak tutabilecekmiş gibi bir değnek tutuyordu. Gösterişli kıyafetlerinden Gezgin oldukları anlaşıyordu.

Tıpkı huzurlu Loremistress gibi. Tıpkı büyükannem gibi.

Yutkundum. Eğer Skundton Gezginlere sırtını döndüyse, o zaman durum sandığımdan da kötüydü.

"Bunun anlamı ne?" Atın sırtından böğürdüm.

Olen'in ifadesi şaşkına dönmüştü. Buraya çıktığımı görmemiş miydi? Ama hiçbir zaman çok dikkatli bir insan olmamıştı.

", Allie Hunter!" diye seslendi biri kalabalıktan. "Bu senin gibi bir Fae-severi ilgilendirmez!"

"Fae aşığı mı?" Hırlayarak öne doğru eğilerek sordum. "Bana böyle mi diyorsun? Fae'leri çemberin içine geri gönderip kapatarak bu kasabayı yok etmelerini engelleyen ben mi? Seni güvende tutmak için görüşümü kaybeden ben mi?"

Gözlerimi kapatan bağı göremediler mi? Gezginler . Bilmiş bakışlarla beni süzüyorlardı. Ve sonra gözleri her zaman kemerime bağlı tuttuğum kafese gitti ve o gözler genişledi.

Umarım içinde kimin olduğunu göremezler.

"Senin kör *olduğuna* inanmıyorum!" Goodie Rootdigger sözlerini vurgulamak için tükürerek seslendi. "O atların üzerine atlayacak kadar iyi görüyorsun!"

"Peki bunların Gezgin olduğunu görecektir kadar iyi görebildiniz mi?" diye sordum. "Renkli arabayı ya da parlak ipek eşarpları göremediniz mi? Skundton'daki Gezginleri asla tehdit etmedik! Onları her zaman hoş karşıladık. Ateşimizin yanında hikayeler ve ticarete getirdikleri muhteşem şeyler!"

"Zaman değişti," dedi Olen sessizce ve etrafındaki kalabalık mırıldanarak onayladı. "Sör Eckelmeyer tüm Gezginlerin durdurulmasına ve gözaltına alınmasına karar verdi."

Ağzım açık kaldı. "Bu insanları tutukluyor musunuz?"

Gözlerini kaçırdı, yüzü çirkin bir kırmızıya boyanmıştı. Sanki bir masaldan çıkıp hepimizi kurtarmaya gelmiş parlak bir şövalyeymiş gibi parlak göğüs zırhını giyiyordu ve korkunç bir hayal kırıklığı değildi.

"Neden?" kesilmiş gibi hissediyordum, sanki bir delikten aşağı düşüyordum.

"Büyü yayıyorlar!" Goodie Rootdigger seslendi ve yanındaki Goodie Baker da aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

"O vagonda çocuklar var," dedim dehşetle, boştaki elimi kalçama koyarak. "Çocukları mı tutuklayacaksın, Olen Chanter?"

Onu bakışlarımla sabitlemek için döndüm ama hâlâ gözlerime bakmıyordu. Yine de göğüs zırhının içinde gözler vardı. Ve benimkilerle gayet iyi buluşuyorlardı.

Scouvrel göğüs zırhındaki yansımadan, "Karmakarışık, Küçük Avcı," dedi. Yutkundum ve bakmamaya çalıştım. Gerçekten deliriyordum! Her yerde onu görüyordum.

"Sen bir çocuksun Allie," dedi Olen. "Yasalar ve görevler hakkında ne biliyorsun ki?"

Kendi yanaklarımın kızardığını hissettim - ama onunki gibi utançtan değil. Tamamen öfkeliydim.

"Görünüşe göre sizden daha fazla, *Sör Chanter*. Masumlara zulmetmemeyi ya da *güneş ışıklarıyla* boyanmış arabalarda barışçıl insanları taciz etmemeyi bilirim. *gökkuşağı!*"

Olen sessizce, "Gözüne alınacak, mallarına ve eşyalarına el konulacak," dedi. Kalabalık da sessizleşmişti. Birinin bir bozuk para düşürdüğünü ve taş bir duvara çarpana kadar sokakta yuvarlandığını duydum. Etrafımızdaki sessizlikte şok edici bir netlik vardı.

"Sonra ne olacak?" O kadar çok titriyordum ki zorlukla görebiliyordum. Birine vurmak istiyordum. Tercihen Olen'e.

"Ve sonra senin gazabını hissedecek," dedi Scouvrel'in görüntüsü Olen'in göğüs zırhından, gözleri parlayarak.

Lütfen şimdi delirme, Allie. Kendine hakim ol.

Olen sert bir sesle, "Sonra da Sör Eckelmeyer geldiğinde hükmünü açıklayacak," dedi.

"Hangisi ?" Arabadaki Gezginciler'e baktım.

Sanki karşı koyacak enerjiyi bile toplayamıyorlarmış gibi umutsuz bakışlar.

"Onlar Fae'leri severler, Allie," dedi Olen, sanki Fae'ler Makul. "Büyü ticareti yapıyorlar ya da yapanlarla birlikte. Onlar buraya ait değil. Burası onların toprağı değil ve biz de onların halkı değiliz."

"Bu sezdiğim kıskançlık mı?" Scouvrel fısıldadı. Neredeyse onun gerçek olduğuna inanacaktım. Bu tam da onun söyleyeceğı bir şeydi.

"Eckelmeyer ne yapacak?" Bu çılgınlığın içine çekilmeyi reddederek bastırdım.

"Geçen sefer yetişkinleri idama mahkum etti."

"Peki ya çocuklar?" diye sordum ve sesim sessiz olmasına rağmen sessiz kalabalığın içinde yankılanıyor gibiydi. Yüzlerinin benimki gibi şok olmuş gibi görünmesini bekliyordum ama onlara baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Şok içinde sessiz değillerdi. Acımasız bir kararlılık içinde sessizdiler.

"Onları da yanında götürdü," dedi Olen.

Eğildim ve kafasının arkasına bir tokat attım. Kaskı darbeyle birlikte çınladı.

"Olen Chanter, sen tam bir rezilsin!" Hissettiğim öfkenin kelimelerime izin verdim. "Kendinden utanmalısın!" Kalabalığa döndüm ve sözlerimi vurgulamak için parmağımı onlara doğru salladım. "Hepiniz kendinizden utanmalısınız! Biz böyle insanlar değiliz!"

Scouvrel heyecanla tısladı. "Onu bana getir, Küçük Avcı ve ben de utancı utançla ödeyeyim. Ona sürünmeyi öğretirken çok eğlenebiliriz, sen ve ben."

Aklını başına topla, Allie. Lütfen akli başında kal.

"Ama onlar Fae aşıkları!" diye seslendi biri ve bir barajın patlaması gibi, kalabalık yeniden canlanırken etrafta mırıldanmalar ve bağırışmalar oldu.

Fae severler! Ne aptalca bir mezar yazısı. Fae'ler acımasız ve gaddardı. Hayatınızı pazarlıkla elinizden alırlar, sizi bir ağaca çivileyip çocuklarınızı çalarlar - ama en azından bunu yaparken iyi gibi davranmazlar.

"Sen daha kötüsün!" Ben bağırdım. "Onlar kötü. Ama sen iyiyi seçebilecekken kötüyü seçiyorsun. Bu daha kötü değil mi? Hepiniz o kadar kötü değil misiniz?"

"Artık gitmen gerek Allie," dedi Olen, atın üzerinden eğilip ceketimin yakasını tutarak. "Seni de tutuklamak zorunda kalmadan önce."

"Babandan daha delisin," dedim, gözbağımın içinden öfkeli bakışlarını tutarken alt dudağım titriyordu.

"Senin de Fae'lere sempati duyduğundan şüphelenmeme neden olma," dedi ve beni sertçe iterek attan kalabalığın arasına düşmemi sağladı. "Yoksa seni de onlarla birlikte asmak zorunda kalırım." Atlara döndü. "Ha!"

Pelerinimi atların başlarından savurdu ve boyunlarını tokatlayarak onları şehir meydanındaki evine doğru gürleyerek götürdü. Kalabalık onun için dağıldı, onlar ayrılırken botlar her yönden beni tekmeliyordu.

Ta ki ben bir çamur ve acı topundan başka bir Şey olmayana, yayım kırılana, oklarım dağılana, sadece kafesim sağlam kalana ve kıvrılmış bedenim tarafından korunana kadar.

Ağrıyan tutarak kendimi acı içinde çamurdan çıkardım ve Skundton'un merkezine doğru ilerlemelerini izledim. Bir bağrıŐma telaşı oldu ve ardından bir duman yükseldi. Üstü kapalı arabayı ateşe vermişlerdi.

"Ölümlüler Mahkemesi çok daha eğlenceli," dedi.

Kafesindeki Fae dedi ki. "Ben de hepinizi sıkıcı sanırdım ama ölümlüler de acıyı en az bizim kadar seviyor. Masumlara da aynı kolaylıkla işkence ediyorlar. Bence Kupaların Leydisi ihtişamıyla gelip onlara bir teklifte bulunduğunda bunu memnuniyetle karşılayacaklardır."

Sözleri karşısında ürperdim çünkü haklıydı. Oh, o . Ve bu kalbimi kırıyordu.

Belki de kardeşimi tuzağa düşürüp bir önemi yoktu. Belki de Faniler Mahkemesi Fae'lerin yargısının bir kısmını hak ediyordu. Belki, bunu elde etmelerine yardım bile edebilirdim.



Onuncu Bölüm

Goodie Chanter dağınık bir hizmetçiydi - küçük aynasını şömineden alıp pelerininin içine sokarken minnettar olduğum bir gerçektir bu ve dışarıya, ormana doğru süzüldü.

Söğütlerin arasında korunaklı bir yer buldum ve ellerim titreyerek aynayı çıkardım.

"Ne kadar boş?" dedi Teğmen kafesinde oturduğu yerden, ona verdiğim bir dilim elmayı çiğneyerek.

"Sessiz ol," diye tısladım.

Deli olduğumu mu kanıtlamak, yoksa olmadığımı mı? Kanıtlamadım. Biliyordum ama bulutlu gümüş aynanın yüzeyine oflayıp puflayıp kolumla ovuştururken kalbim davul gibi çarpıyordu.

Gerginlikten dudaklarımı ısırarak kaldırdığım anda onun yüzünü gördüm.

"Ayna, ayna, elimde, ülkenin en güzeli kim?" dedi.
bir sırtma.

"Scouvrel?" Fısıldadım.

"sana. İlk denemenizde tahmin ettiniz!" Göz kırptı.

Ona en karanlık bakışımı yönelttim ve fısıldayarak bağırmaya başladım.
"Bunu nasıl yaptığın umurumda değil. Bunun hangi büyü olduğu umurumda değil. Gerçekten deli olup olmadığım bile umurumda değil, ama sana söyleyecek bir şeyim var!"

"Ve bunu duyacak bir kulağım var, ne yazık ki sadece bir tane." Konuşurken gözleri yanıyordu, sanki bana korkunç kurbanını hatırlatmak ister gibiydi. Eğer bunun niyetimi değiştireceğini düşünüyorsa, bir daha düşünsün!

"Benimle evlendin! Beni kandırdın."

Güldü. "Bu senin isteğin dışında olmadı, Küçük Kabus. Kelimeleri sen söyledin."

"Çünkü beni kandırdın!"

"Ben yalan ve hileyle büyürüm. Benim hakkımda bunu biliyordun."
Gülümsemesi öfkeli olduğum biri için fazlasıyla bulaşıcıydı.

"Bunu yapmana ne sebep oldu?"

"Ah Kabus, bana öyle belirgin bir arzuyla bakıyordun ki, sana en karanlık arzunu - beni - vermekten başka bir yol göremedim."

Başımı salladım. Tabii ki düşünüyordu. Onun zihninde tüm dünya ona hep özlemle bakıyordu.

"Ve bunun nasıl sonuçlandığını gördün mü?" Ben de karşılık verdim. "Seni sattım çünkü sana sahip olduğumu bilmiyordum!"

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla güldü. "Artık bildiğine göre, benimle ne yapacaksın Kabus?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak istedim ama aynayı tutuyordum. Çenemi meydan okurcasına dışarı çıkarmakla yetindim.

"dağıtmaya çalışma. Söyle bana, senin çıkarın neydi? Yetmiş yıl içinde kuruyup öleceğimi biliyorsun. Senin halkının cazibesine ya da sahip değilim. Benimle evlenmek için bir neden yok."

"Şimdiye kadar hiçbir şeyi bedavaya vermediğimi bilmen gerekirdi, Kâbus. Bilgi bile. Benden bir şey istiyorsan, pazarlık yapmak zorunda kalacaksın - ve senin için değerli olan bir şeyi almamamı umacaksın." Gözleri parıldıyordu. Bu onun için eğlenceli miydi?

"Benimle pazarlık yapmadan evlendin!" Tükürdüm. Durdum, etrafıma bakındım. Kimse duymuş muydu? Ormanda bile dikkatli olmak zorundaydım. "Benim bundan çıkarım ne oldu?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben, Kabus. Ben senin büyük ödülünüm. Bu, bir altın madenini keşfeden kişinin kazma ihtiyacına itiraz etmesine benziyor. Bunu çok şaşırtıcı buluyorum. Ne kadar büyük bir ödül olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Aynayı yüzüme yaklaştırdım. "Hatırlatmak mı? İlk etapta bunu kanıtlaman gerekecek. Sen korkunç, sapkın bir yaratıksın ve ben senin... arkadaşın olmuşken..." Bunu itiraf etmek garip hissettirdi. "Seninle *evlenmeyi* planlamıyordum!

Benimle evlendiğinde özgürlüğümü elimden aldın. En azından nedenini bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Bu da anlaşmanın bir parçası olmalıydı!"

"Seni kalıcı bir müttefik olarak istemem yeterli değil mi? Dünyaların yok edicisi, Mahkemelerin Vale'si olarak benim bile saygı duyabileceğim bir yıkım yaratıcısı? Bu yeterli değil mi?"

"Sebebi bu mu?" Meydan okudum.

"istemiyor musun?" diye sordu yumuşakça, baştan çıkarıcı bir şekilde. "Kız kardeşin bilmek istedi. Cavariel'in cevabı için ölümlülüğünü takas etti."

"Bir insanın değerli bulacağı şeyin *ölümlülük* değil, *ölümsüzlük* olduğunu düşünürdüm," diye fısıldadım.

"Gördün mü? Benden öğreneceğin çok şey var," dedi Scourel alaycı bir sesle. "Benimle evlenmenin bedeli bu değil mi? Ve sen zaten benim ittifak ve ebedi dostluk. Cömertliğiniz ölümlü kraliçelerinkini aşıyor."

"Evet, kendimi çok şanslı hissediyorum," dedim kuru bir sesle.

"Olması gerektiği gibi," diye kabul etti, memnuniyetini yayarak.

"Ama benden ne bekliyorsun. Bunu isteyemezsin... isteyemezsin... çocuklarını doğurmamı beklemiyorsun, değil mi?"

Gülüğü acımasızdı. "Fae'ler çocuk doğurmaz. Biz çocuk çalarız. Bunu biliyorsun."

"Peki benden ne bekliyorsun?" Tısladım.

"Her şey," dedi beni dehşete düşüren ciddi bir sesle. "Ve şimdi, Kâbusların En Tatlısı, daha fazla oyalanamam. Senin zalim pazarlığın sayesinde, benden daha zalim birine hizmet etmek zorundayım ve o da bekletilmekten hoşlanmıyor." Durakladı. "Oh, ve benimle konuşmak için hangi parlak şeyi bulduysan, onu sakla. Bu uzun aylar boyunca sözlü atışmalarımızı özledim. Gerçek mi, yalan mı? Karım olmayı seviyorsun."

Ben cevap veremeden yüzünde çaresiz bir panik ifadesi belirdi ve sonra gözden kayboldu ve ayna karardı.

"Aylar mı?" diye sordum ama çoktan gitmişti.

"Faewald'ın ölümlülerin dünyasından farklı işlediğini bilmiyor musun?" dedi Teğmen, kafesinden bir elma çekirdeği çıkararak. "Bu Onun için aylar, ama senin için günler oldu. Sen beni burada tutsak tutarken kaçırdığım tüm eğlenceyi bir düşünsene."

"Hepimiz tutsağız," diye mırıldandım. "Duymadınız mı? Evlenmek için kandırıldım."

"Peki oyunu bitirdin mi?" diye sordu ilgisizce. "Hangi oyunu bitirdim? Siz Fae'ler o kadar çok oynuyorsunuz yetişmek zor oluyor."

Gözlerini devirdi. "Evlilik oyunu. Eğer bir yıl içinde oyunu bitirmezsen, hiç evlenmemiş gibi olacaksın."

"Peki ya oyunu bitirirsem?" tarafım üşüyerek sordum. "O zaman evlilik sadece ölümle sona erebilir."

"bu kadar sadık mısınız?" Şaşırarak sordum. Skundton'da evliliklerin çoğu kalıcı olurdu. Bizim büyüklüğümüzdeki bir kasabada çok az seçenek vardı. Ama yine de bazı çiftler ayrı yaşıyordu. Hatta bazıları eski evliliklerini bir kenara bırakıp başka insanlarla yeni hayatlar kurmayı seçerek bu anlaşmayı resmileştirdi. Fae'lerin aynı şeyi yapmaması bana garip geldi.

Kadın . "Yanlış anladınız. Eğer daha sonra fikrinizi değiştirirseniz, evliliğinizi ölümle -eşinizin ölümüyle- sonlandırabilir, hem de Kin Avcısı'nın gelip atan kalbinizi göğsünüzden sökmesinden korkmadan."

"Ne kadar hoş," dedim kuru bir sesle. "Evlilikten neden kaçındığınızı anlayabiliyorum, Teğmen."

İç çekti. "Sanırım beni beslediğinizden beri bana Vhalot diyebilirsiniz. Ben böyle . Yemek sırrınızı saklayacağım. Alacakaranlık Sarayı'nda ender rastlanan bir pazarlık."

Sesi olmuş gibiydi.

"Sırrım mı?" diye

sordum.

"Evlendiğinizi bilen herkes, evlilik tamamlanmadan önce birlikteliği bozmaya çalışacaktır. Bu bir çeşit oyun. Aldatma ve hilelerin, niyet ettiğiniz tamamlanmadan önce engelleyip engelleyemeyeceğini görmenin eğlenceli bir yolu. Bu tür bir meydan okumaya direnmek zordur. Bu yüzden çoğu Fae çözülmemiş bir evliliği sır."

"Peki ya çözemezsem? O zaman ne olacak?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ortadan kayboluyor. Eğer biri bozduysa, ona bir ödül borçlu olabilirsiniz."

"Ödül mü? Ne tür bir ödül?"

"Ödül olmadan oyun eğlenceli olmaz. Genellikle ödülün ne olacağı konusunda pazarlık yapabilirsiniz, ancak ödül hayatınıza eşit değerinde bir şey olmalıdır."

"Şaka yapıyorsun!"

Bir kaşını kaldırdı ve dudağı kıvrıldı. "Beni değerli Vale'nizle karıştırmayın. Ben şaka yapmam. Ben kanla yıkanmak ve kan içmek için yaratıldım. Düşmanlarımla hayatı. Ben dalgalanan kaslar ve ısırın dişlerim. Ben kılıç ve okum. Ben ölümcül şiddetim."

Yüz ifademi tarafsızlığa çevirerek başımı salladım. O ciddiye. Ölümcül derecede ciddi.

"Elbette," diye kabul ettim. "Benim

hatam." "Evet. Öyle."

Vhalot'un kafesini toplarken Goodie Chanter'ın değerli eşyasını cebime attığım için kendimi çok suçlu hissettim ama bu onu saklamama engel olmadı. Bu çılgıncaydı, çünkü kim bilerek hayatına bela davet eder ki? Ve Scouvrel her zaman . Evliliğimizin unutulup gideceğini sanmıştım. Bunun bir hata olduğunu söyleyebilirdik. Bu da şu ana kadar Fae'lerden biriyle evli olmanın ne anlama gelebileceğini düşünmek zorunda kalmadığım anlamına geliyordu. Ne beklenebileceği hakkında. Bana dayatılabilecekler hakkında.

Titredim, aniden içim ürperdi.



On Birinci Bölüm

I Akşama kadar bekledim çünkü o zaman kötü şeyler yaparsınız - ya da en azından diğer insanların kötü olarak düşünebileceği şeyler.

Kendime karşı dürüst olursam, kasabamdan birine - ailesi ve arkadaşları olan ve muhtemelen benim de ailem ve arkadaşlarım olan bir insana - gerçekten zarar verebileceğimden emin değildim ama aynı zamanda bunu isteyecek kadar da öfkeliydim.

Yayımı tamir edememiştim - kırıldıktan sonra olmazdı - ve yeni bir tane yapmak zaman alıyordu. Bu yüzden bacağıma av bıçağı ve patikalarda bulduğum eski yayı bağlamıştım. Onu yeniden bağlamak zorunda kalmıştım ve ne kadar yıpranmış görüldüğü için çekişinden emin değildim, ama birini vurursam acı verecek kadar iyi olduğunu umuyordum.

yakın mesafeden. Ve bunu yapmak zorundaydı.

Annem ya da Goodie Chanter fark etmeden alabildiğim kadar yiyecek ve kasabadaki çamaşır iplerinden aşırđığım bir yığın battaniyeyi sakladım. Tamam, bu pek de dürüstçe bir şey değildi. Şu anda o kadar da dürüst hissetmiyordum. Hepsi kasabanın hemen batısındaki içi boş bir kütüğün içindeydi çünkü bunu başarırsam, bu insanları oraya götürecektim - batıya, o dolambaçlı, kıvrımlı dağ yolundan yarı yıkık arabaya ve meşe ağacına. Onları buradan çıkarmak için tek şansım buydu. Ve esnek olmayan kuralları olan kendini beğenmiş bir şövalyenin, sırf insanların zihninde Fae'lerle bağlantılı oldukları için insanları infaz etmesini izlemeyecektim. En azından ben buradayken.

"Senin sarayından olmayanlar için neden bu kadar zahmete giriyorsun Ölümlü?" Vhalot bana sormuştu.

"Çünkü doğru doğrudur," dedim hazırlıklarımı yaparken.

"Kasabanızdaki diğerleri fikirde değil," demişti sesine bir ton katarak. "Ve seni izliyordum. Çalışıyor ve yalan söylüyorsun. Alıyorsun ve seçiyorsun. Ne onlardan ne de bizden daha iyi değilsin."

"Bu senin fikrin," diye tükürdüm.

"Ya sizi sadece kendi vicdanınızla yargılasak? Kendi Ahlak mı?" diye sormuştu, yükselen duygularına rağmen hâlâ sakindi. "Bu kadar incelemeye dayanabilecek misin?"

Soruyu görmezden geldim. Neyin doğru ya da yanlış olduğuna dair kendi fikrime bile uymadığımın hatırlatılmasından . Ama bu - bu

yardımcı olabilir. mı?

"Seni burada bırakacağım," demiştim onu kartal yuvası ağacına bırakmadan önce. Kuşları uzak tutmak için kafesinin üzerine bir bez koydum. "Gittiğim yerde oklar uçabilir ve bu oklardan zarar görmeni istemiyorum. çapraz ateş."

"Fedakârlığa güvenmiyorum," dedi, kumaşın içinden boğuk bir sesle. "İstedığın kadar güvensiz ol. Bunu senin için yapıyorum."

"O zaman iyiliğinin karşılığını vereyim. Yapmanız gereken dört şey var evlilik oyununu tamamlamak. Birincisi, karşılığında onun elini tutmaktır - herhangi bir şekilde, önemli değil. Eğer bunu yapmadıysanız, oyuna başlamamışsınız demektir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Ama kalbim çoktan batmaya başlamıştı. Scouvrel'in elini tutup beni taş çemberin içinden itmeden hemen önce nasıl öptüğümü nehir suyu kadar net hatırlayabiliyordum. O kadar şaşırmış görünmesine şaşmamalı.

Cebimden aynayı çıkarıp gitmeden önce onu tekrar için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu çılgıncaydı, çünkü muhtemelen beni bu ikinci şey her neyse onu yapmam için tuzağa düşürecekti. Onun ne düşündüğünü önemsemek alevi önemseyen bir pervane gibiydi. Aptalca ve tehlikeli.

Dürtümü bir kenara ittim ve olacaklar için sinirlerimi çelikleştirdim.

Gece muhafızları özensizdi. Gözetleme ateşlerinin ışığının dışındaki gölgelerin arasından kasabaya gizlice girmek gülünecek kadar kolaydı. Eğer bu kasaba

O zaman insanlar muhtemelen ormana kaçmak ve sevgilileri ya da arkadaşlarıyla buluşmak için bunu her zaman yapıyorlardı. Sen yapmasan bile yollarda, evler ve çitler arasında kasabaya rahatça girmeye kadar küçük boşluklar vardı.

Ve şimdi burada, Olen'in evinin yanındaki kışlanın ya da hapishanenin ya da her neyse onun dışındaydım. Sırtımı evinin duvarının kaba taşına dayayarak gölgelerin arasından kaydım. Heldra'nın sesi açık pencereden aşağı süzüldü.

"Eğer taş çembere nasıl gireceklerini biliyorlarsa, Olen, o zaman onu almalıyız," diyordu.

"Emirlerimi aldım, Heldra."

"Psssh!" Sesi tedirgin geliyordu. "Emirleriniz! Ben bizim oğlum!"

"Onları ihlal etmeyeceğim. Sör Eckelmeyer bana güveniyor."

Ve şimdi sesi umutsuz geliyordu. "Olen Chanter! Oğlumuzu geri getirmek için sahip olduğun azıcık gücü kullanmazsan Fae'ler seni alır!"

Heldra'yı hiç bu kadar üzgün duymamıştım. Sözleri karşısında ürperdim.

Çoğunlukla,

Çünkü Faewald'daki benim küçük oğlum olsaydı ben de onun gibi hissederdim.

Aynı fikirde olmayı hiç beklemediğim bir kişi varsa o da Heldra Thatcher'dı.

"Eğer çılgın bir kadınla evlenmek isteseydim, Heldra, Allie Hunter'la evlenirdim. Şimdi beni yalnız bırak. Sör Eckelmeyer'e yazmam gereken bir mektup var." Sesi soğuktu.

"Benimle dalga geçiyorsun, Olen. Ve benim şaka yapacak halim yok." Sözlerinin kenarlarında gözyaşları vardı.

"Ben de değilim. Buradaki Şövalye hangimiz, Heldra?"

Gözlerimi devirdim. Eğer benimle böyle konuşsaydı, hemen yatacak yeni bir yer bulurdu. Belki de evleneceği kişi konusunda doğru kararı vermişti.

Evlî! Ve karmakarışık bir Fae ile! Bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyordu... ama şimdi değil. Kafamı temizlemek için salladım. Onun hizmetini pazarlık konusu yapmakla hata . Gerçekten yapmamıştım. Bana söylemeden benimle evlenmesi kendi hatasıydı.

Odaklan, Allie! Odaklan!

"Senden nefret ediyorum, Olen!" Heldra tükürdü. "Umursamadığın için senden nefret ediyorum. Ama seni terk etmeyeceğim çünkü bana ihtiyacı olan iki bebeğim daha var ve ben aptalım, sen onların babasısın. Ama onlardan birini daha kaybedersen, o kılıcı elinden alırım ve şövalyelik unvanını senden öyle bir alırım ki, bu kadar uzun süre nasıl yaşadığına şaşarsın."

Olen içini çekti ve sonra kapı çarpıldı ve ben o havuzdan kaçtım. pencerenin altındaki gölgeler kışlanın kapısını çevreleyen havuza doğru uzanıyordu.

Karanlıkta kapının mandalını kurcaladım, Heldra bahçeye çıkmadan önce içeri girmeye çalıştım. Kilitliydi. Bıçağımı çektim.

ama Heldra ay ışığı kapüşonunu evine giden merdivenlerden aşağı koştı.

Gölgelerin arasına daldım, kapının kenarına yaslandım ve beni görmemesini umdum.

Başını kaldırdı ve gölgeli saklanma yerime baktı. Uh oh.

Koğuş kapısına doğru yürüdü. Elinde bir şey parlıyordu. Anahtar.

Heldra'nın kafasına vurup onu alacak cesaretim var mıydı? Heldra'yı hiç sevmemiştim. Yine de ona şiddet uygulayabileceğimden emin değildim. Özellikle de şimdi. Benim kıl payı kurtulduğum hayatı yaşarken değil - boğucu ve acı verici bir hayal kırıklığı olacağını şimdi fark ettiğim bir hayat.

Kapıya ulaştı, anahtarı kilide soktu. Gerçek an.

Ben elimi kaldıramadan gölgelerin arasında beni fark etti. Gözleri büyüdü ve sonra beni durdurmak istercesine elini kaldırdı ve sinsice omzumun üzerinden baktı.

"Çemberi açıp oğlumu geri getirecek misin?" diye tısladı, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Bekle. Çığlık atmayacak mıydı? Bana saldırmayacak mıydı?

"Deniyorum," diye fısıldadım.

"Daha çok dene." Fısıltısı çaresizdi. "Anahtarı da yanına al yoksa benim için kötü olur."

Topuklarının üzerinde döndü ve sokağa açılan küçük kapıya doğru yürüdü.

Uzun bir nefes aldım anahtarı kilidin içinde çevirerek kapıyı açtım. Heldra Thatcher'ın bir Gezgin ailesini kurtarmama yardım edeceği kimin aklına gelirdi? Dünya gerçekten değışmişti.

Baş aşağı.

Onları baraka ızgarasındaki küçük ateşin etrafında üzgün bir şekilde toplanmış buldum.

Düzinelerce düzenli yatak şöminenin her iki yanında uzun sıralar halinde uzanıyordu ama Traveler ailesi bunların hiçbirinde yatmıyordu.

Ateşin etrafında birlikte usulca ağlarken omuzlarında ve kucaklarında.

Kalbime sivri bir sempati kıymığı saplandı. Olen'e ve onun aptal Sör Eckelmeyer'ine lanet olsun!

Ve tüm Skundton kasabasına lanet olsun.

Werex ya da Cavariel'den daha iyi değillerdi. Sevgili kocam Scouvrel ve onun korkunç numaralarından daha iyi değillerdi. Yaptıkları çok daha kötüydüler. Yıkım eğlencesi için çiçekleri parçalayan bir çocuk gibiydiler. Ve bu zavallı aile de çiçekler gibiydi.

Kadın başını kaldırıp bana baktığında "Şşşt," diye fısıldadım. "Kimse burada olduğumu fark etmeden önce sıvışmamız gerekiyor."

"Araba," başladı ama ben bir hareketle sözünü kestim.

"Gitti. Sadece taşıyabileceklerinizi alın. Eğer o kadar uzağa gidebilirsek bir ağaca battaniye sakladım."

Kadın salladı, adam da başını salladı. Uykulu gözlü küçük çocukları dikkatlice sallayarak uyandırdılar. Üç erkek çocuğuydular - ne yedi yaşından büyük ne de üç yaşından küçüktüler ve baykuş gibi bakan kahverengi gözleri kalbimi eritti.

", küçük avcılar," diye fısıldadım. "Birlikte gizlice yaklaşmalıyız. Sessiz kalabilir misiniz?"

Üç koca gözlü baş sallama.

"Sen kimsin?" diye sordu en küçüğü.

"Ben düşmanların için bir kâbusum," diye fısıldadım göz kırparak. "Ve senin için bir dost."

Gülümsemesi cıvıl cıvıldı.

Onlara kendinden emin görünmeye çalışarak sııttım. "Şimdi beni takip edin küçük avcılar ve adımlarınızı sessiz atın!"

Kapıdan dışarı süzıldüm, gece boyunca yönlendirdim, ebeveynleri de arkamdan sıraya girdi. Olen onların başına bir nöbetçi dikmemiştir. Kışla. Anahtara güvenmiştir, karısına ve kasabaya güvenmiştir. Muhtemelen bana bile güvenmiştir. Ama bu konuda kendimi suçlu hissetmedim. Masumları hapsettiğinde değil.

Batı yolunun kenarına vardığımızda yakınlarda bir at kişnedi ve en küçük çocuk "Çayır!" diye seslendi.

Annesi dizlerinin üzerine çöktü, elini ağzına sardı, gözleri korkuyla doldu. Aynı anda, kapıdaki muhafızlardan biri köy kenarı konuştu.

"Neydi o?"

Elindeki feneri kaldırıp bize doğru yürüdü.

"Ağaç sınırını geçip batıya doğru git ve beni orada bekle," diye fısıldadım göz bağımlı çözüp gölgelerin arasından muhafızlara doğru yürümeden önce. Geceleri sadece ruhani görüşümle görmek daha kolaydı.

"Sadece benim," dedim yüksek sesle, Gezinler ormana doğru kaçabilsin diye dikkatleri bulunduğum yere çektim.

"Hunter?" diye sordu muhafızlardan biri, elindeki feneri daha yükseğe tutarak.

Meşalesinin ışığına doğru cesur bir adım attım ve donakaldım. Ruhani görüşümle hafifçe titredi. Bu normaldi.

Ancak normal olmayan şey, onun en uç noktalarının çözülüyor ve tekrar birbirine dolanıyor gibi görünmesiydi.

Tıpkı Fae'ler gibi.



On İkinci Bölüm

M Kılıcını çektiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Diğer muhafız arkasından çıktı ve yayını bana doğru kaldırdı. Dikkatlerini çektin, Allie. Şimdi ne olacak? Skundton'dan insanlara gerçekten zarar verebilir miyim? Ya da öldürebilir miyim? Ama bu ikisini tanıyamadım. Birlikte büyüdüğüm adamlar değillerdi. Bu bir fark yaratır mı? Onlar hala erkek, Allie. Anneleri, babaları, hatta belki eşleri ve çocukları var. Onlara zarar verebilir misin? Bu seni Hulanna'dan daha iyi yapar mı?

Yutkundum.

Diğer koruma da kenarlarından yıpranıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bu artık gerçekten insan olmadıkları anlamına mı geliyordu? Onları incitebilir ya da öldürebilirdim.

Gerçekten insan olmayan birini. Bunu yapabilirim.

Durakladım.

Ne düşünüyordum ki? Ona zarar verebilmek için gerçekten de birini kendime insan değilmiş gibi mi gösteriyordum? Fae'lerden daha iyi değildim. Hiçbirimiz değildik. Ne yapacaktık ki?

Kendimi silkeledim ve bir adım öne çıktım.

"Tabii ki benim," dedim küçümseyerek. "Kim olduğunu sandın?" "Kim ki?"

dedi arbaletli muhafız ihtiyatla. "Sör Chanter sokağa çıkma yasağını uygulamamızı emretti. Ve siz evinizde değilsiniz. Belki de sen bile değilsin. Dağın tepesindeki yaratıkların yüzlerini değiştirebildiklerini söylüyorlar."

"Fae'ler mi?" diye sordum ve irkildi. İlginçti. Bu duyduğum bir efsane değildi, tabii büyüü kastetmediyse. Ses tonuma biraz küçümseme kattım. "Kendilerini görkemli bir şekilde güzel gösterebilirler. *Benim* muhteşem güzel göründüğümü söyleyebilir misiniz?"

Kılıçlı muhafız biraz kızarak, "Hayır," dedi. "Üzgünüm bayan, ama hayır."

"Ben öyle düşünmüyorum." İki adım daha attım, sahibinin titreyen ellerinde yalpalayan daireler çizen arbalet mermisi için endişelenmiyormuş gibi davrandım.

Ağaçlığın sınırında bir sopa şakırtısı duydum. Elinde arbalet olan muhafız dönmeye başladı ve ben de akıllıca bir adım atarak Elinden yaylı tüfeği aldı. Parmağı tetiğe kaydı ve sürgü fırladı.

Gecenin içinde çılgınca, yakındaki bir evin rüzgar gülüne çarptığında çınılıyordu.

"Eğer Fae'lere karşı korunmak , bundan çok keskin olman gerekecek," dedim sertçe. "Hedefi vurmak bir yana, yayını nasıl düzgün tutacağını bile bilmiyorsun. Senden bir adım uzaktaydım ve sen beni ıskaladın!"

Güçlü ve kendinden emin, Allie. Yetkinin sende olduğunu düşünmelerini sağla. Scouvrel böyle yaptı.

"Ama ben - " diye başladı muhafız ve ormanda bir çatırtı daha duydum, bu yüzden onu kesmek için sesimi yükselttim.

"Ve sen! Kılıçlı olan. Orada bir aptal gibi duruyordun! Siz ikiniz ne oynadığınızı sanıyorsunuz? Fae'ler taş çemberden geçip tek boynuzlu atlarla tepelerden aşağı inerken bronz kılıçlarıyla ya da duman kanatlarıyla gökyüzünden aşağıya süzülürken, arbalet oklarınızla rüzgar güllerini vuracak ve yoksa gerçekten bir alarm verip bu kasabayı tehlikeye karşı uyarabilecek misiniz?"

"I - "

İtirazının üzerinden geçtim. "İşaretin ne? Direğin üzerindeki çan mı? Neden ikiniz de çalmadınız?"

"Burada muhafız olan biziz, siz değilsiniz," dedi kılıçlı muhafız, sonunda kendini toparlayarak. Yakındaki evden tartışma sesleri geliyordu. Sakinler dışarı çıkıp rüzgar güllerini kontrol edip etmeyeceklerini tartışıyorlardı.

"Evet," dedim, Scouvrel'in yapacağını bildiğim şekilde yaklaşarak buradaydı ve aynı zalim gülümsemesiyle gülümsüyordu. "Ve ben burada bu kasabayı korumadığım için, bunu doğru yapsanız iyi olur. Çünkü insanlar İster kabul edin ister etmeyin, ben hâlâ Hunter'ım ve eğer halkımı güvende tutmazsanız, sizi avlar ve ihmalinizin bedelini ödetirim."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi arkamdan sakın bir ses. Döndüğümde Olen'in orada durduğunu gördüm, yüzünde acımasız bir ifade vardı ve fenerini yukarı kaldırmıştı. Boyu benden tam bir baş daha . Ama ruhsal imgelemimde, onu daha önce tanıdığım zamanki kambur, gergin çocuktan hâlâ. Konuşurken biraz bocaladı. "Burada Avcı diye biri yok, Allie."

"O zaman muhafızlarını bu kasabayı gerçekten savunmaları için eğit," dedim arbaleti göğsüne doğru iterek. "Ve benim Avcı olmama gerek kalmayacak."

Korku dizlerimi titretti. Burada onlardan koca bir kasaba, benden ise sadece bir tane vardı. Ve yine de, o masum kahverengi gözleri görmeye devam ettim.

Eski arkadaşımın hapsettiği küçük çocukların gözleri. Ormanda beni bekleyen küçük avcılar. Onlara zaman kazandırmalıyım.

Olen bileğimden tutarak arbaleti aldı ve onu kaybeden muhafıza fırlattı.

Muhafız gözümde sönmekte olan bir alev gibi parlıyordu.

Dakikalar geçtikçe kenarları daha da karışıyordu. Olen'in gözleri benimkileri hiç bırakmadı ve ruhani görüşümde alevle dolu gibi görünüyorlardı.

"Onlar işlerini yapıyorlar. Burada huzursuzluk onlar değil. Sizsiniz. Evine git, Allie."

Çenemi ne zaman kapalı tutmam gerektiğini biliyordum - ve tam da şu anda bana tam da ihtiyacım olan şeyi veriyordu - o yoldan aşağı inip Gezgincilere yardım etmek için ormana geri dönme izni. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

Olen beni kendine doğru çekti, bileğimi hâlâ acı verecek kadar sıkı tutuyordu. "Ve Allie, umarım senin iyiliğin için yaptığım şeyle bir ilgin yoktur.

az önce kışlada bulundu."

"Ne buldun?" Masumca sordum ve gözleri kısıldı. "Hiçbir şey. *Hiçbir şey* bulamadım."

Şaşkınlık ve meydan okuma numarası yapmaya çalıştım - o barakaları boşaltmamış olsaydım ve neden bahsettiğini bilmeseydim nasıl olurum gibi.

"O zaman sanırım bana kızmak için bir nedenin yok."

Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı, ruhu bir an için parladı ama sonra tekrar sönükleşti ve beni iterek uzaklaştırdı. "Sadece git. Ve eğer ben ya da muhafızlarım *seni* bir daha sokağa çıkma yasağını ihlal ederken yakalarsak kışlaya."

Ağzımı kapalı tutmak için yapabileceğim tek şey buydu ama yaptım. Zihnim bana ardına akıllıca yanıtlar verirken ağzımı kapalı tuttum. Eğer Sadece Scouvrel buradaydı. Hepsini söyleyecek ve Olen'in yüzündeki o yapmacık ifadeyi silecekti. Ama bunu yapmaya cesaret edemedim.

Ve Peri kocamın burada olmasını dilemeyi bırakmalıyım. Tüm bu duygularla kendi kalbimi çok karmaşık hale getiriyordum. Duygular domuz yağına bulanmış balık gibiydi. Siz daha nefes alamadan ellerinizden kayar ve akıntıya kapılıp giderlerdi.

Güvenli değil, Allie. İçindeki ateşi besle ve bu işi bitir.

Kendimden emin adımlarla kasabadan çıktım, gölgeler beni tamamen saklayana kadar arkama bakmamak için kendimi zorladım. O zaman bile, nihayet omzumun üzerinden bir bakış attığımda, Olen hala orada, ateş ışığının havuzunda karanlık yolda arkamdan bakıyordu. Sertçe yutkundum, göz bağımlı geri çektim ve

Gezinleri ararken yeterince sessiz olabileceğimi umdum ve onları kurtardığıma gerçekten inanmamasını daha da çok umdum - en azından onları güvenli bir yere götürene kadar.



On Üçüncü Bölüm

W Eve döndüğümde başım gerçekten belaya girecekti. Olen o zamana kadar Travelers'ı çalan kişinin ben olduğumu öğrenecekti. değil mi? Ve bunu umursamıyor gibiydim. Bacaklarım ve kollarım o kadar yorgundu ki, düşecekmiş gibi hissediyordum - ve sadece çocukların en küçüğünü taşıyordum, tatlı koyu kıvrırcık saçlı başı omzumda duruyordu ve küçük sırtı sanki gerçekten

Bacakları belime dolanmış ve kollarım sırtına bir şekilde rahattım.

Kendimi hiçbir zaman olası bir çocuk annesi olarak görmemiştim. Bu küçük çocuk içimde bir şeylerin erimesine neden oldu. Aynı zamanda soruları da beraberinde getirdi. Scouvrel ile gerçek bir evlilik ne anlama gelirdi? Bir cehennem vatandaşıyla -arkadaş demeyi öğrendiğim korkunç, sapkın bir yaratıkla- evleneceğim gerçeğinin ötesinde, çocuk sahibi olamayacağım anlamına da geliyordu. Asla.

Balta saplı meşaleyi onu kavrayan bir elimle tuttum - ruhani alevi ona zarar vermiyordu. Yolumu yeterince aydınlattığı için onları kayalık zeminde gecenin karanlığında olabildiğince sessiz bir şekilde yönlendirebildim.

, iki Gezgin yetişkin neredeyse sessizlik içinde oflayıp pufluyorlardı. Onları ormanda bir toplanmış halde bulduğumdan beri tek kelime etmemiştik. Battaniyeleri ve yiyecekleri çıkardığımda ve çocukları battaniyelerin sıcaklığına sardığımızda ve malzemeleri ebeveynlerin taşıyabileceği demetler halinde bağladığımızda bile.

Çocuklardan ilki , yorgunluktan ayağı takılıp ağlamaya başladığında mırıldanan fısıltılar vardı. Annesi onu sakinleştirdiğinde sessizliğe geri dönmüştük, ama şimdi çocuklar kucağımızdaydı.

Neyse ki, ruh meşalesi hortlakları uzak tutuyor gibiydi ve gecenin içinde özlem dolu ulumalarını duyabilsem de, parlak ışığa yaklaşmadılar.

Birinin onlar hakkında bir şeyler yapması gerekiyordu. Çocukluğum boyunca hiç bu kadar kontrolden çıkmamışlardı. Avcıların yerini Şövalyeler aldıysa Şövalyeler bu işe el atsa iyi olur. Bir topluluk, sınırlarına doluşan vahşi hortlaklarla hayatta kalamazdı. Yetişkin insanlara zarar vermeyebilirler ama

bulsalar çocukları kaçırdılar. Ve bazen yaşlıları da ölüme sürüklüyorlardı.

Bu düşünce kalbime gerçek bir korku sapladı. Çünkü bu gece bana bir şey öğrettiyse o da Olen'in kasabamı korumak için güvenilmez olduğuydu. Adamları da güvenemezdi. Bu da sadece ben varım demekti. Ve Kız kardeşimi tuzağa düşürmek için plan yaparken, Skundton'ın masumları için yeterince iyi bir düzenleme yapmamıştım. Ya da ailem için.

Ve ölümlü çocukları Fae diyarından kurtarmanın bir yolunu bulamamıştım. Hayal kırıklığı ve ateş adımlarımı doldurdu. Yeterince zaman yoktu. Ve yeterince Allie yoktu. Ama bunların hiçbirisi yeterince iyi bir mazeret değildi. Planlama ve organizasyon yapmam gerekirken günlerce kırsal kesimde koşturup silah aramıştım. Her şeyi yanlış yapmıştım.

Fae'lerden biri ya da kız kardeşim gibi düşünmek yerine genç bir kız ve bir av avcısı gibi düşünüyordum ve eğer onlar gibi düşünmeyi öğrenemezsem, şu anda olduğumdan daha akıllı ve derin olmayı öğrenemezsem, o zaman herkes acı çekecekti. Belki de Skundton'daki yetişkinler Gezginlere neredeyse yaptıklarından sonra bunu hak ediyorlardı. Ama çocuklar bunu hak etmiyordu.

Gezginlerin ailesine her baktığımda gözlerindeki korku ve çaresizliği görüyordum. Durup onlara bir planım olduğunu, vagona ulaşabilirsek tamamen güvende olacaklarını söylemeye cesaret edemedim. Çoğunlukla Çünkü yakalanacak kadar uzun süre durmaya cesaret edemedim. Olen'in onları serbest bırakanın gerçekten ben olduğumu ne zaman anlayacağını kim bilebilirdi? Peşimize düşmeleri için yorgun çocuklarla yükümlü olmayan adamlar göndereceğini kim bilebilirdi? Ya da at sırtında bizi kendisi kovalayabilir mi? Gerçi bu yolda bir at fazla uzağa gidemezdi. dar bir yol.

Ve hangi aptal atına Blossom adını verir? Cidden mi? Charger, Sparkhoof, Lightning ya da ilk savaş atınıza uygun bir isim değil de... Blossom? Olen en kötü şövalyeydi.

Tabii Gezginler'e yardım etmemi istediği için gitmeme izin vermediyse.

Ama bu mantıklı değildi, değil mi?

Tekrar arkama baktım ve Gezginlere umutlu bir bakış atmaya çalıştım ama onların endişeli bakışları beni sadece ilerlemeye teşvik etti. Tırmanışın bu kısmı en zor olanıydı. Özellikle de şimdi, karanlıkta. Yolu bulmamıza yardımcı olması için hiçbir şeyi cesaret edemedim. Eğer biri ışığı görüp buraya kadar takip ederse, o zaman yıkık vagonu bulabilirlerdi. Ve eğer o vagonu bulurlarsa bu Gezginler güvende olacaktı.

Zihnim dağılıyordu. Odaklanmam gerekiyordu. Tüm çocukları kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım - kollarımda uyuyan tatlı çocuk gibi Gezgin çocukları, çalınan çocukları, kasaba çocuklarını. Başlarına geleni hak etmiyorlardı. onlar için geliyordu. Hiçbiri gelmedi. O kasabadan vazgeçiyor olabilirdim ama onlardan vazgeçmeyecektim. Vazgeçemezdim. Savaşmak zorundaydım. Kazanmak zorundaydım.

Kollarım gittikçe ağırlaştığından çok uzun sürmüş gibi görünüyordu ama sonunda yıkık vagon göründü ve ben de rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Devam edemeyecek kadar yorgun musun?" diye sordu Gezgin Kadın çömelerek

Yanımdaydı, oğlu kollarında esniyordu. Meşalenin ışığında gözleri kocaman görünüyordu ve hafifçe gümüş rengine parlıyordu.

Ruhsal görüşümde vagonun parıldadığını görebiliyordum. Meşalenin ışığında büyüğü görünüyordu.

"Buradayız," diye fısıldadım. "O vagonda sizi güvenli bir yere, diğer Gezginlere götürecek bir kapı var. İçlerinden biri kendine Loremistress."

"O zaman acele etmeliyiz," dedi kocası, başını sallayarak ama her hareketinde gergin bir şekilde. Endişeli hisseden tek kişi ben değildim.

Ayağa kalktım, yorgun bacaklarım her hareketi protesto ediyordu ve her adımda bir mücadele vererek gevşek taşların üzerinden arabaya doğru tökezledim.

Dayan, Allie.

Neredeyse varmıştık.

Arkamdaki tepeden bir bağırış geldi ve adımlarımı hızlandırdım.

"Bizi nasıl görmüş olabilirler?" diye sordu Gezgin adam kabaca. "Gecenin bir yarısı!"

"Bilmiyorum," dedi karısı ama arabaya adımını atarken sözleri boğuklaşmıştı. "Burada hiçbir şey yok."

"Yürümeye devam et," diye fısıldadım. "Kapı gizli."

Kocası önce benim girmemi bekledi, ben de arkasından aceleyle girdim, tökezledim ve ayaklarım kapının diğer tarafında yere çarptığında kendimi zar zor tuttum ve kendimi etrafımda şaşkın Gezginlerden oluşan bir halkanın içinde buldum

meşe ağacı. Kamp ateşleri neşeyle dans ediyordu - benim iki katım kadar yüksekte - ve ben ortaya çıktıktan sadece birkaç dakika sonra bir keman çalmayı bıraktı.

İnsanlar dondu kaldı,

Nefes nefese ve kızarmış bir halde, sanki bir dansa şaşırmışsınız gibi ellerimizi birbirine kenetlemiştik. Ki şaşırmıştık.

"Doğru," diye nefes nefese kaldı Gezgin adam, tökezleyerek çemberin içine girdi.

Arkamdan gelen gezgin, yüzünü yumuşatan bir rahatlama ve umut. "Öyle olmasını ummaya cesaret edemedim."

"Arvi? Sen misin?" diye seslendi ateşin etrafındaki şok olmuş adamlardan biri, şaşkınlıkla ayağa kalkarak.

Lozemistress kalabalığın arasından çıktı ve uyuyan çocuğu kollarımdan otoriter bir şekilde aldı. "Abla, abi, burada sizin için yerimiz var. Çocuklarınızı yerleştirelim."

Rahatlayarak sarktım.

"Teşekkür ederim," dedi kurtardığım kadın, diğer oğlunu sıcak bir gülümseme ve çizgili bir yüzle anaç görünümlü bir Gezgin'e teslim etmeden önce yanağını öperek.

"geri dönmem gerekiyor," dedim beceriksizce. "Tepedeki sesler - beni bulmaları lazım ki arabayı bulmasınlar."

Kurtardığım kadın kolumu tuttu. "Bizi kurtaran kişinin adı ne?"

"Ben Allie Hunter," dedim. Tüm bu ilginin ortasında kendimi rahatsız hissettim. Hepsi çok mutluydu. Çok bütünlerdi. Benim kırıklık ve çaresizlik dolu dünyama uymuyorlardı.

"Kasabanın yakınlarında saklı bir yay ve bir kılıç var, Allie. Ve bir de sopa. Bunu hepimiz biliyoruz ve bu gece yaptıklarınız için bir teşekkür hediyesi olarak sunuyorum," diye fısıldadı kadın bana. "Bu çubuk seni Fae'ler için görünmez kılacak bir meşale." Elimdeki sapa baktı. "Gerçi Belki bunu zaten biliyorsunuzdur. Kılıç dünyaları yaracak. Yay sadece kötü kalpleri delip geçecek. Onları bulun ve karanlık yeryüzüne akarken masumları savunmak için ihtiyacınız olan her sahip olun."

Ona teşekkür edemeden başını eğdi ve aceleyle uzaklaştı, ama Lozemistress eğildi, küçük çocuk hala kollarındaydı. "Onları kurtardın İsimlerini bilmediğiniz, tahmin etmediğiniz bir kaderden. Bizi hatırlayanları biz de hatırlarız. Bize kendiniz için bir şey aramaya geleceğinizden şüpheliyim, ancak buraya yardıma ihtiyacı olan başkalarını getirirseniz, sizin iyiliğiniz için onlara yardım edeceğiz. Bunu unutma."

Başımı salladım.

"Ve unutmayın ki kan kandır."

Kulağa çılgınca bir konuşma gibi geliyordu ama tartışamayacak kadar yorgundum. Meşe ağacına doğru tökezleyerek geri döndüm, ruh meşalesini yüksekte tuttum ve kim olursa olsun önce kendimle vagon arasında olabildiğince mesafe bırakmaya çalıştım.

ormanda beni buldu. O insanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Karanlıkta boynumu kırmak anlamına gelse bile.

T kezleyip d  erken ve karanlıkta aceleyle ilerlerken, a aca sakladığım paslı bıçağı düşünüp durdum. Dünyaları kesen bıçak bu olabilir miydi? Onu Faewald'ı kesmek için kullanabilir miydim?

Güvenen bir kız olmayı bırakıp avcı bir kadın olmaya ba lamanın zamanı gelmişti. Çocukları kurtarmak için bir plan yapmaya ba lamıştım. Bütün  ocukları. Ve bunu öyle ya da böyle ba aracaktım. Ama önce e yalarımı toplamam ve annemle konu mam gerekiyordu.

Ko arken Scouvrel'in kara gözlerinin bana göz kırptığını neredeyse görebiliyordum.



Bölüm On Dört

M Karanlığın içinde ruhumla birlikte tökezlerken bacaklarım ağrımayı o kadar çok geçmişti ki, sadece bitmek bilmeyen uzun bir acı çığılı gibiydiler. meşale tuttu.

Gece boyunca normal görüşüm yerine ikinci görüşümle koşmayı seçmekle doğru bir seçim yapıp yapmadığımı hâlâ bilmiyordum ama gerçek bir meşale yakmaya cesaret edemedim ve en azından ruh meşalesi bana takılma tehlikelerini veya bazı ağaçları gösteremese bile her şeyi daha parlak ve net hale getirdi.

Bir çift gümüşü arka ayak -Peri yaratıkları- ben geçerken yakındaki bir çalıktan sıçradı, ruh ışığı onlar için yeterince görünürdü ve ondan kurtulmak için çabaladılar. Aynı şey o eflatun uçan yaratıkların sürüsüne de olmuştu - onlara Pembe Öfke adını vermeye karar vermişim ta ki gerçekte ne dendiğini biliyorlardı - ve kaçmak için kendi üzerlerine yuvarlanıyorlardı. Belki de gulyabani sorununu bununla tek başıma halledebilirdim - tabii zamanım olsaydı.

Aynayı cebimden çıkardım. Kendime bunu yapmayacağımı söyleyip duruyordum ama yolculuk ilerledikçe irademi kaybediyordum.

Scouvrel'in şaşkın bakışları aynayı doldurdu. Aynı görünüyordu, ruh görüşü ya da gerçek görüş. İlginçti.

"Kocacığım," diye fısıldadım.

Kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Kabus. Yüzümü görmekten zevk mi alıyorsun?"

Uykudan kalkmış gibi buruşuk görünüyordu.

"Dört," dedim. Daha fazla bir şey söylememin imkânı yoktu. Sırtışı zaten çok büyüktü. "Zamanım kısa. Kız kardeşim yakında istila edecek mi?"

Omuz silkti. "Kim ki? Konuşmamızdan bu yana benim için bir hafta geçti. Senin için ne kadar oldu?"

"Tam bir gün değil," diye fısıldadım. Bir sopaya takıldım ve çıkardığı keskin sesle irkildim. Bu konuşmayı uzun süre sürdüremezdim. "Eğer bana bunu söyleyemiyorsan, ölümlü çocukların nerede saklandığını söyle. Faewald'ın her yerine dağılmışlar mı?"

Kaşı kalktı ve tereddüt etti.

"Seninle pazarlık yapmak zorunda mıyım?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Son öpücüğümüz için sana hâlâ borçluyum," dedi sırtarak. "Ölümlü çocuklar İpek Avlusu ve Kupa Avlusu'nda saklı. Peşlerine düşün

kendi sorumluluğunuzdadır."

"Teşekkür ," diye nefes aldım ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Aynayı cebime geri soktum. Acele etmem gerekiyordu.

Düşüncelerimi noktalamak istercesine bir kütüğün üzerinden tökezledim, aşağı inerken dilimi ısırđım ve eklemelerimin derisini yüzdüm. Bu, ruhsal görüşün gerçek görüş olmadığını hatırlatan iyi bir şeydi. Chanter'ların evine çok yaklaştım. Eğer oraya varabilir ve kılıcı alabilirsem, görevime devam edebilirdim.

Asıl planım Hulanna'nın istediğı şeyi, yani insanlığı bulmaktı.

O zaman onu durdurmak için ne gibi araçlar bulabilirim, bu Gezgin büyü eşyaları hazinesini. Sonra da onu sinirlendirmenin bir yolunu bul.

Şimdi bunu o kadar önemsemiyordum, yine de faydalı olabilirdi.

Şimdi yapmam gereken şey, hâlâ yapabiliyorken, bu fırsat da parmaklarımların arasından kayıp gitmeden önce o ölümlü çocukları kurtarmaktı.

Takipçilerim de yaklaşıyordu. Ve hiçbirinin sesini tanıımıyordum. Onları ormanda neşeli bir kovalamacaya sürüklemiştim, ama şimdi onları kaybetme zamanıydı.

"Yukarıda bir çarpışma duydum," dedi içlerinden biri arkamdan, çok çok yakınımdan. Sesi hırıltılıydı.

"Her kimse, onu neredeyse köşeye sıkıştırdık," dedi başka bir ses.

"Muhtemelen ormanda hareketsiz duran bir çiftçidir, ama Sör Eckelmeyer bir toplulukta sokağı çıkma yasağının nasıl uygulanacağını bilmeyenleri tanımayı sever."

"Ben de öyle," dedi hışırtılı ses.

İlerideki evin ışıklarının titrediğini görebiliyordum, ikinci görüşümün yaptığı gibi yarı orada, garip bir şekilde. Çok yaklaştım. Kendimi koştuktan alıkoymaya çalışarak yavaşladım ve gölgelerin arasından kaydım. Koşarsam daha fazla dikkat çekerdim. Tekrar kaydım, bir çalıya çarptım, dallar derimi sıyırdı ve yüksek bir hışırtı sesi çıkardı.

Ormanın zeminine vuran ayak seslerini duyabiliyordum. Birazdan üzerime geleceklerdi. O kadar yakındılar.

Nefesimi düzenli almaya zorladım. Düşün, Allie, düşün!

Bu adamlar Eckelmeyer için çalışıyordu. Beni yakalamak istediler. Bu da üzerimdeki her şeyi alacakları anlamına geliyordu. Bunları kaybetmeyi göze alamazdım. Dikkatlice balta sapını, yayımı ve oklarımı çalıların arasına sakladım, cebimden anahtarı çıkardım ve yanındaki ölü otların arasına soktum. Burayı tekrar bulabilirdim. Bulabilirdim.

Sadece aramadıklarından emin olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi bağladım ve gecenin içine doğru koşmaya başladım.

Beni yakaladıklarında çalılıklardan yeterince uzakta olsaydım, onları aramazlardı.

Tam arkamdan biri homurdandı ve sonra bacaklarım altımdan çekildi ve ormanın zeminine yayılarak düştüm. Bir an sonra sırtımda ağır bir yük vardı.

"Sadece bir kız," dedi hışırtılı ses. "Nereye gidiyordun aşkım?"

Denemek mi? Böyle bir belaya bulaşmak için gençsin. İstemezsin sana bakacak iyi bir adam bulana kadar. Belki bir asker. Düzenli bir maaş çeki."

"Bu kadar çekiciliğin varken çoktan evlenmemiş olmana şaşmamalı," diyerek tiksintimin ses tonuma sızmasına izin verdim.

"Olmadığımı kim söyledi, aşkım?"

"*Olmadığımı* kim söyledi?" Ben de karşı çıktım. "Kocam karşılaşabileceğiniz en şeytani ve korkunç şeydir. Sen daha bıçağını çekmeden o seni bir dikiş iğnesiyle öldürebilir."

Güldü. "Sana inanmıyorum."

Ben de güldüm ama söylediğim her kelime doğru olmasına rağmen gülüşüm kulağıma çılgınca geliyordu.

"Çok uzun zaman alıyoruz," dedi diğer ses. "Buluşma noktasında buluşmazsak bizi aramaları için başka bir keşif ekibi gönderecekler. Onu yukarı çekin ve bizimle birlikte sürükleyin."

Kaba eller ayağa kalkana kadar ceketimin yakasını çekti. Asker ellerimi arkaya doğru zorladı ve etime sertçe batan sert bir sicimle bağladı.

Hava yüzleri göremeyecek kadar karanlıktı ama sarımsak ve bayat şarap kokusu hışırtılı seslere sinmişti. Bunlar büyük Sör Eckelmeyer'in adamlar mıydı? Olen' karıştığı şirket bu muydu? Böyle müttefiklere sahip olduğu için pişman olacaktı.

Yanan pencereye ve içerideki annemin silüetine özlemle bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Birkaç saat içinde, şafak gökyüzünü aydınlatıldığında, endişelenmeye başlayacaktı. Ve onu uyarmam gerekiyordu. Çocukları bu kasabadan çıkarmak ona bağlı olacaktı.

"Daha hızlı yürü kızım. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Bütün geceyi kış uykusundan yeni kalkmış iki ayı gibi ormanda dolanarak geçirdiğinizde bütün geceniz varmış gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"O da ne?"

"Onu görmezden gelin," dedi diğer ses.

Elimdeki seçenekleri düşünürken sessizce yürüdük. Belki Sör Eckelmeyer mantıklı bir adam olabilirdi.

Makul ve insanlar kendileri gibi olanları çekme eğilimindeydi.

"Bu Sör Eckelmeyer, adil bir adam mı?" diye sordum.

"Kasabanız Sör Olen Chanter'ın emriyle sokağa çıkma yasağı altında. Bu da sizi bir kanun kaçağı yapar," dedi adamlardan biri.

Endişe verici bir yanıt. Adil olup olmadığına dair bir yorum yapmadılar, sadece zihinlerinde zaten suçlu olduğumu söylediler.

Belki de Sör Eckelmeyer Fae'ler hakkında endişelenmekle o kadar meşguldür ki, ormanda dolaşan bir kızla ilgilenmez. Ne de olsa kimse yanlış bir şey yaptığımı kanıtlayamazdı - Heldra dışında. Ve her nasılsa, ben Bir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Söylerse başı benim kadar belaya girerdi. İsteddiği gibi anahtarını ormana atmıştım. Kimse onun aldığını ya da Gezginleri kimin serbest bıraktığını kanıtlayamazdı. Yeter ki İkimiz de bu konuda sessiz kaldık, güvende olmalıyız.

"Sanırım hepiniz bizi Fae'lere karşı korumakla meşgul olacaksınız," diye önerdim.

"Fae'ler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu beni ileri iten kişi. "Fae'ler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Onları durdurmak için ormanlar."

"Biz Beyaz Başlıklılar Çetesi'yiz," dedi diğer adam. "Biz sinsî değiliz. Biz zorba değiliz. Bizler Şanlı Sör Eckelmeyer'in özel silahşörleriyiz."

"Adı bu mu? 'Şanlı' mı?" "Bu onun unvanı."

"Bu çok kullanışlı. Ben de ismimin insanlara ne düşüneceklerini söylemesini istiyorum. Belki de kendime 'Güzel ve Çok Zengin Allie Hunter' derim. Ooof!"

Kafamın arkasına bir şey çarpmıştı. Dilimi ısırdım ve kan tadı aldım. Bu adamlar iğnelemeyi ya da alay etmeyi sevmiyorlardı. Olen bana uzun bir tasma vermiş olabilirdi ama görünüşe göre o özgürlüğü kaybetmiştim.

İçimden küfrediyordum.

Faewald'a geri dönme ya da halkımı geri kazanmanın bir yolunu bulma şansımı kaçırmıştım. Ama Gezginleri serbest bıraktığım için pişman değildim. Bu gece. Ve eserleri topladığım için pişman değildim - tamamen değil. Özellikle de şimdi bana gerçekten yardımcı olabileceklerini bildiğim için. Sadece daha fazla zamanım olmasını diledim.

Kasabanın kenarındaki nöbetçi ulaştığımızda kar başladı, kalın ve beyazdı. Dün gece gördüğüm muhafızlar ortalıkta görünmüyordu.

Şimdi. Onların yerine, uzun sıralar halinde kışneyen atlar ve zırhlı adamlar durmuş, nefeslerinin havayı bulandırmasını ve ayaklarının yolu çalkalamasını izliyorlardı.

Zırhları yıldız ışığında parıltıyor ve zincir zırhlar plakalara, kınlar zincirlere sürtünürken esintide şingirdiyordu.

Biri karnıma taş sokmuş gibi hissediyordum. Zırhlı yüzlerce adam vardı. Hiç kadın yoktu. Hepsi meşalelerinin ışığında kolayca görülebilen beyaz kukuletalar takıyordu. Ve yüzlerinde birbirinin aynısı olan acımasız ifadeler vardı. Burada merhamet olmayacaktı. Yollarına çıkan hiç kimse için umut yoktu.

Hulanna'nın çemberin içinden geçip hepsini dümdüz etmesinin en kötü şey olup olmayacağını her zamankinden daha çok merak ettim.

Atların üzerindeki adamlardan biri, "Süpürgende bir şey mi buldun, Corne?" diye sordu. Miğferinin arkasından süslü bir kırmızı tüy kümesi akıyordu. Sanırım bir subaydı.

"Evet, Silah Ustası!" Corne - sarımsak nefesli olan - neredeyse keskin bir sesle söyledi. "Bu serseriye gecenin bir yarısı ormanda dolaşırken ."

"İyi iş, Corne. Onu doğruca nöbetçi kulübesine getirin. Sör Eckelmeyer'in emriyle, sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği tespit edilen herkes casus olarak kabul edilecek, gözaltına alınacak ve sorgulanacaktır."

Kulağa iyi gelmedi.



On Beşinci Bölüm

Sir Eckelmeyer ve adamları ben Gezginlerle birlikte kaçtıktan kısa bir süre sonra gelmiş olmalılar. Aklıma gelen tek açıklama buydu. Olen ve Heldra'nın evinde çok rahat görünüyordu.

Gerekenden çok daha fazla enerjiyle beni merdivenlerden yukarı ve taş evin içine sürüklediler ve yere attılar.

En azından Heldra temiz bir ev tutuyordu. Bu zemin iyi ve yakın zamanda temizlenmişti. Kanamanızı ve ölümünüzü temiz bir zeminde yapmak her zaman güzeldir.

"Bu da ne?"

Kafamı kaldırıp adamı göremeden önce sesi duydum. Siyah botlar ve kenarları çamur ve yolculuk tozuyla lekelenmiş beyaz bir tabard görüş alanımı dolduruyordu. Dizlerimin üzerine çökmeye çalıştım, ellerim arkadan bağlı olduğu için bunu yapmak olması gerekenden daha zordu.

Sör Eckelmeyer'in heybetli figürünün arkasından gördüğüm ilk şey Olen'in yeşil ve hastalıklı yüzüydü. Bana bu şekilde davranılmasından hoşlanmıyor olmalıydı. Peki, bu hoş değil miydi?

Heldra'nın yemek odası masası soyulmuş ve en iyi masa örtüsü olması gereken bir örtü ve yığınla defter ve parşömenle düzenlenmişti. Sandalyelerin hepsi benden en uzak tarafa dizilmişti. Olen de orada oturuyordu ve az önce bir sümüklü böcek yutmuş gibi görünüyordu. Arkasında, ailesinin özel odalarına açılıyor olması gereken kapı hafifçe aralandı ve bana bakan geniş bir göz gördüm. Heldra.

Kapının yanında çerçeveli gümüş bir ayna vardı. Aynayı görünce içimi bir bulantı dalgasının kapladığını hissettim. Scouvrel şu anda bana bakarsa, bu çetrefilli durumda çok fazla dikkat dağıtıcı olabilirdi.

Gözlerimi Heldra'nın endişeli bakışlarından ayırarak aynadan kaçtım. En azından gözleri bağlıyken kimse onu ele vermek için nereye baktığımı anlayamazdı.

"Gözleri bağlı kirli bir kız mı?" diye sordu ses. Çok sessiz bir sestti. Ensemdeki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu sestten hoşlanmamıştım.

"Sir Eckelmeyer" adını duyduğumda, babamdan biraz daha yaşlı, geniş omuzlu ve kalın bıyıklı iri yarı bir adam hayal etmiştim. İçinde

Aklımda, sesi baritondtu.

Gerçek Sör Eckelmeyer bunların hiçbirini değildi. Öncelikle, Olen'den çok az yaşlıydı. Hatta belki bir ya da iki yaş daha gençti. Yüzü kılsızdı, sakalları bile çıkmaya çalışmıyordu. Açık renk olan saçları o kadar kısa kesilmişti ki, bu kadar kısa saç nasıl elde ettiklerinden emin değildim.

Kafasına bu kadar yakın bir makas. Yüz ifadesi asıktı ve Gözleri düzdü, dar yüzü çirkin değildi. , çelik ve beyaz bir tabard giymemiş olsaydı, onu yeni bir köylü sanabilirdim. Belki de Olen'in bana evlenme teklif edeceği bey bile olabilirdi.

O silahtar Corne olmasa iyi olur. Düşündükçe ürperdim.

"Hava karardıktan sonra keşif yaparken onu ormanda bulduk," dedi Corne. Beni esir olarak teslim etmekten duyduğu zevki duyabiliyordum. Şövalyeler nezdindeki itibarını artıracığını düşündüğü takdirde yaşlı büyükannesi hakkında yalanlar söyleyecek ve onu cellada sunacak bir tip olduğunu hissediyordum.

"Çemberin yakınında mı?" Eckelmeyer sert bir sesle söyledi. "Buranın batısındaki dağlarda."

"Peki sen orada ne yapıyordun, kızım?" Eckelmeyer sessizce söyledi. "Peri müttefikleriniz için nöbet mi tutuyordunuz?"

"Çilek topluyordum," diye yalan söyledim. "Gece mi?"

Ellerimin arkadan bağlı olduğunu unutarak göz bağımı işaret etmeye çalıştım ve tek kollu bir omuz silkme hareketiyle yetindim. "Gece ya da gündüz, kör olduğunuzda ikisi de aynıdır."

Tam olarak doğru değildi ama bunu nereden bilebilirdi ki? Olen sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "İlginç. Peki meyveler nerede?"

"Gölgeler tarafından kovalanırken düşürdüm onları," dedim, korkmuşum gibi görünmeye çalışarak. "Onların yüce bir Lord' elçileri olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Şövalye."

"Pardon?"

Eckelmeyer sert bir sesle, "Ben bir Şövalye'yim, Lord değil, kızım," dedi.

"Bu çocuğu tanıyor , Sör Chanter?"

Rahatsız görünen Olen'e döndü.

Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Çocuk mu? Ondan daha yaşlı olabilirim!

Sırala

of.

Olen saygısından başını hafifçe eğerek, "Size hakkında yazdığım kişi o, Sör Eckelmeyer," dedi. İnsanlar hakkında hep böyle korkunç yargılara mı sahipti? Heldra'yla evlenmişti. Bu, insanları yargılama konusundaki yetersizliğini oldukça açık hale getirmiş olmalıydı. "Onunla evlenmek için bir yaver getireceğinizi umuyordum."

Arkasındaki ayna boş kaldı. Scourel neredeydi? "Ayağa kalk kızım."

Eckelmeyer'in ses tonu ilgi çekiciydi. Uh oh. Kalbim donmuş gibiydi. Fare yılanı bakmaktan hoşlanmadı - ve ben de hoşlanmadım.

Ama unutmamalıydim, ben fare değildim. Ben farelerin katiliydim.

Elimden geldiğince zarafetle durdum.

Eckelmeyer boğazından öfkeli bir ses çıkardı. "Onu serbest bırakın."

Bir adım geriye çekildim ve sonra ellerim serbest kaldı. Ellerimi ileri uzattım ve çentikli eti nazikçe ovaladım.

Eckelmeyer sanki hayvanları yargılıyormuş gibi, "O kadar da genç değil sanırım," dedi.

Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Çenemi iki parmağının arasına alıp başımı bir o yana bir bu yana eğdiğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Diğerleri. Nefesi nane yaprağı kokuyordu. "İyi temizlenmiş olsaydı fena bile sayılmazdı. Bir de suratı asık olmasaydı."

Ellerim yumruk oldu. Gelmiş geçmiş en çirkin cadaloz olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Aslında, bunu tercih edebilirim. Onun yargısı - onun fikirler benim için hiçbir şeydi. Ama şimdi bunu söylemenin zamanı değildi, Allie. Kendini hapse attırmanın ya da boğazını kestirmenin zamanı değil.

Kıpırdamamak için dilimi ısırdım.

"Onunla evlenebilecek bir yaveriniz olabilir mi?"

Eckelmeyer?" Olen çekingen bir tavırla sordu. "Bu kesinlikle buradaki sorunlarımdan birini çözecektir. Uysal bir kız olarak yaşamak için çok fazla enerjisi var ve buradaki onun yaşındaki erkeklerin akıllı çocukken ondaydı. Onu onlarla evlendirmek olmaz ve yine de tüm bu fazla enerji için bir kanala ihtiyacımız var."

"Hmmm," dedi Eckelmeyer. "Yeteneklerin var mı kızım?"

"Dilimi tutabilirim," dedim, becerilerimin gerçek bir listesinden çok kendime bir hatırlatma olarak.

Eckelmeyer, "Bunu zaman gösterecek," diye karşılık verdi.

"Köyümüzün tüm aşçılık, dokumacılık, bahçecilik, dikiş, örgü, yün toplama, çobanlık, temizlik, peynircilik ve diğer kadın sanatları için yetiştirilir," diye yardımcı oldu Olen.

Ama ben bu tür şeylerde zar zor idare ederdim. Hareket edebilen her şeyi avlamak ve tuzağa düşürmek için yetiştirilmiştim. Ama aptal değildim. Şu anda bir köpeğin ağızındaki tavşandım. Eğer hareketsiz kalırsam, köpeğin dikkati dağıldığında kaçmak için bir şans bulabilirdim. Eğer şimdi çok fazla mücadele edersem, beni ısırır ve omurgamı koparırdı.

Eckelmeyer'in yüzündeki sinsi gülümseme, giysilerimden terlememek için kendimi zor tutmama neden oluyordu. Yutkundum ve gülümsemesi bir saç teli kadar büyüdü.

"Sanırım bunu yakın tutmak en iyisi olacak. Bu şekilde Bu gece ormanda herhangi bir talihsizlik yapıp yapmadığını ya da Corne'un korktuğu gibi düşmanlarımızla komplo kurup kurmadığını belirleyin. Bu aynı zamanda endişelerinize de yardımcı olacaktır Sör Chanter, çünkü ben de kendime uygun bir eş arıyordum ve kim bilir, belki de körlüğünün ve sade yüzünün ötesini görebilir ve onu eşimle kutsayabilirim."

Bu saçmalığa son vermezse onu ayağımı karnına sokarak 'kutsayacaktım'.

Duvardaki ayna titredi. "Bu da ne, Kabus?"

İşte şimdi ortaya çıktı! Gözlerimi kapattım ve susmasını diledim.

Ya diğerleri onu duyduysa?

Olen rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

"İtiraz mı ediyorsunuz?" Eckelmeyer sordu ve yüzündeki memnuniyet ifadesi bana her şeyi açıkladı. Bir şekilde Olen'le bir zamanlar arkadaş olduğumuzu biliyordu. Bir şekilde Olen'in bana karşı hâlâ küçük de olsa bir zaafı olduğunu biliyordu. Ve bunu ikimize karşı kullanacaktı.

"Bu ölümlü fareler ne planlıyor, Küçük Kabus? Bunlar senin düşmanın mı? Kafalarını ganimet olarak alıp banyomun üzerine asabilirim. Bu seni memnun eder miydi? Bu sana bir koca olarak ne kadar *değerli* olduğumu gösterir mi?"

Ona cevap vermeye cesaret edemedim.

"Elbette hayır, Sör Eckelmeyer," Olen cevap vermek için acele ederken kelimeleri . "Her kadın sizin eşiniz olmaktan onur duyar, ama eminim ki sizin beklentileriniz köy kızlarından çok daha yüksektir."

"Karıcığım! Sevgin için bana meydan okuyan bu mu?" Scouvrel kükredi. "O kafanın arkasını hatırlayacağım ve dahaki sefere ölümlü dünyaya girdiğimde onu arayacağım. Bu adam küstahlığının bedelini ödeyecek. Hiçbir meydan okumayı iyi karşılamam."

Sanki bunu bilmiyordum. Ne de olsa, kafesimin içini kendine ayırmak için diğer iki Fae'yi öldürdüğünü görmemiş miydim?

Eckelmeyer kendisine yöneltilen tehditlere aldırmış etmeden,
"Alçakgönüllülük her Şövalyenin benimsemesi gereken bir özelliktir," dedi.
Bunu kendisi için mi yoksa Olen için mi söylediğini bilmiyordum. "Git temizlen
kızım. Bu akşam yemekte görüşürüz. Ve bu yaştaki bir kadına yakışan kıyafetler
giy.

Bu çiftlik çocuğu paçavraları yerine evlilik çağına
gelmiş." Scouvrel'in arka planda tısladığını
duydum.

Sesime ya da iyi şansıma güvenmeyerek başımı salladım. Eğer hızlı olursam,
onlar beni tekrar yakalamadan önce Faewald'a doğru yola çıkmış olabilirdim.



On Altıncı Bölüm

W Bu tam bir karmaşaydı. Skundton'daki Ölümlüler Mahkemesi'ni yönetmek için Sör Eckelmeyer'den daha kötü bir seçim düşünemiyorum. Daha kötüsü, Scouvrel artık onu biliyordu, bu da Faewald'ın onu bildiği anlamına geliyordu. Ve ben onlara zayıflıklarımızı göstermekten hoşlanmıyordum.

Sör Eckelmeyer kiminle evli olduğumu öğrendiğinde çok şaşıracaktı - ve bu onun için ne kadar tehlikeli olabilirdi. Mahkeme Vale'sinin Eckelmeyer gibi kendini beğenmiş biri için büyük bir kaosa neden olabileceğini hissediyordum. Vale ile evli olmanın bir faydası da bu olabilirdi.

Evlendim! Bununla hâlâ barışmamıştım. Evlenmeye niyetim yoktu. Kesinlikle bir Fae ile değil. Beni düğümlere boğan ve başımı döndüren Scouvrel'le de değil. O güvenli değildi. Evcil değildi. Artık onunla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum.

Kasabanın içinden geçip kuzey yoluna doğru koşarken dişlerim takırdayacak kadar titriyordum. Ve soğuktan değil, tüm bu güçlerin buradaki yaşamı dondurmasından.

Chanter'ların evine kuzey yolundan ya da batı yolundan gitmek de aynı derecede yakındı ama batı kapısından tekrar geçip o asker sıralarıyla karşılaşmak istemedim.

Askerler! Burada, Skundton'da. İnsanları savunmak için değil, yoksa taş çemberin etrafında toplanırlardı, ama iradelerini bize dayatmak için. Bunun Allie Hunter'ı durduracağını düşünüyorlarsa, çok daha fazla asker getirmeliydiler. Eğer burunlarının dibinde gizlice dolaşmak zorunda kalsaydım, bunu yapardım - fare pelerini ve her şey.

Olen Chanter onları buraya getirerek ne yaptığını sanıyordu? Nereden geldiğini unutmuş muydu?

Ama belki de bu tamamen onun hatası değildi. Belki de tüm bunlar on yıl önce bir belediye başkanı seçildiğinde - bana artık Hunter olmadığımı söylediği gece - harekete geçti.

Eski Belediye Başkanı Alebren *neredeydi*?

Hmmm.

O kadar sarsılmıştım ki neredeyse sokakta Goodie Thatcher'a çarpıyordum. Çarpışmadan kaçınmak için tam zamanında tökezleyerek durdum. Yıpranmış görünüyordu. Ve yaşlı.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun Allie Hunter?" diye sordu ama sözlerinin eskiden taşıdığı ısrırganlık kaybolmuştu.

"Şehirden gitmen gerek, Goodie Thatcher," diye cevap verdim, onu gördüğümde hissettiğim nefret dalgasına rağmen görevimi yapmaya çalışıyordum. "Bu askerler tehlikeli."

Yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Bir savaş geliyor ve onu doğrudan kasabaya getiriyorlar," dedim onu harekete geçirmeye çalışarak. "Herkes senin dedikodu yaptığını biliyor. Git kasabada dedikodu yap ve insanlara buradan gitmelerini söyle. Dağdan aşağıya ve vadi krallıklarına, nereye gitmeleri oraya gitsinler. Ama çok geç olmadan kaçmaları gerek."

Burnunu çekti. "Onlara kendin söyle."

Kolundan tuttum. "Beni dinlemeyi düşündükleri zaman çok geç olacak, ama seni dinleyecekler!"

Goodie Thatcher burnunu havaya kaldırarak, "Ben avcılara iyilik yapmam," dedi. "Bu belayı en siz başımıza açtınız. Sizin pisliğinizi temizlemek zorunda olanlar benim kızım ve damadım."

"Ama artık bu kararları Olen vermiyor," diye ısrar ettim, sokakta yanımdan geçenlerin duymasını umursamadan. "Bu yeni Sör Eckelmeyer. Ve Skundton onun umurunda değil. Ne seni ne Olen'i ne de başka birini dinliyor!"

Başını iki yana salladı. "Bunu değiştirmek için on yıl geç kaldın kızım. Ve ben kesinlikle sana katılmayacağım. Eğer bu kasaba senin kanın için fazla zenginse vadiye kendin git."

Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkardım ama o beni iterek yanımdan geçti, göz bağımı çözdü ve sürüklenen karda ilerleyerek şalının ve ağaran saçlarının üzerinde toplandığını fark etmedi. Sanki o da yavaş yavaş Fae'ye dönüşüyormuş gibi saçlarının kenarlarının yıprandığını ve birbirine dolandığını görünce neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Skundton'da neler oluyordu?

Endişeli bir iç geçirdim, gözlerim kasabanın merkezindeki eski hana takıldı. Olen'in süslü yeni evinin ve kışlasının karşısında. Kışlaya erzak taşıyan askerleri görünce içim titremesine rağmen ellerimi kalçalarımın koydum ve hana doğru geldiğim yoldan geri döndüm. Daha önce kasabadaki tek han burasıydı. Şimdi, eski Thatcher evinin başka bir hana dönüştürüldüğünü ve Cobblers dükkânının da öyle olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen ikisi de yolun ilerisine taşınmışlardır. Neden

Buna daha önce dikkat etmemiş miydim? Kimin yer değiştirdiği ve şimdi kimin merkezde olduğu neden önemli görünmemişti?

Eski handa "Alebreñ Hanı" yazan yepyeni bir tabela vardı - tek bir hanı olan bir kasabada daha önce hiç ihtiyaç duyulmamıştı. Sokağın donmuş çamurunu geçip hana ulaştım, tabelanın altından geçip el yordamıyla yapılmış kapılardan hana girdim.

Ortak salon sabahın bu erken saati için şaşırtıcı derecede doluydu. Hizmetçi kızlar masadan masaya koşuşturuyor, çay ve sıcak yulaf lapası sabahın serin havasında buğulanıyordu; ocakta bir ateş yanıyor ve bir aşçı kızlara acele etmelerini söylemek için arkadan sesleniyordu. Kahvaltı edenlerin kalabalığında ya da hizmet eden kızların arasında tek bir kişiye bile tanıyamadım.

İçlerinden biri elinde kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle önümde durdu. "Ne istiyorsun kızım?"

"Belediye Başkanı Alebreñ," dedim cesurca.

"Arka tarafta." Bir kapıyı işaret etti. "Ama eğer bu yüzden soruyorsanız işe almıyor."

Başımla teşekkür ettim ve taze kesilmiş odun kokan terli bir adamın ve yünlü giysilerine saman yapışmış -muhtemelen arabacı- bir masa dolusu adamın yanından arka odaya doğru ilerledim.

Kapıyı açtım. Belediye başkanının ya da ters konuşmalarına kulak asmayacaktım. Bu sefer beni dinleyecekti.

Kapıyı arkamdan kapatıp ortak salonun gürültüsünü engellediğimde, o kadar da emin değildim.

Belediye Başkanı Alebreñ oradaydı. Elinde aynı anda hem keskin hem de sıcak kokan bir kupayla sandalyesine çökmüştü.

"Belediye Başkanı Alebreñ?" Ben sordum.

Sulu gözlerle yukarı baktı. "Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmedi kızım. Hep Knight şöyle, Queen böyle."

. "Peki, kendi savaşını vermek yerine yardım istediğinde ne olacağını sanıyordun?"

Gözlerini bana dikti. "Sen o Avcı kızsın. Geri döndün, değil mi?"

Dağınık ofisine baktım. Pencere yoktu ve tek mum da tütüyordu. Battaniyeler bir köşedeki püsküllü sandalyenin üzerine yığılmıştı ve parşömenler masanın üzerine, kupasıyla aynı kokuya sahip bir şişenin yanına yığılmıştı.

"Bu odadan hiç çıkmıyor musun?" şaşkınlıkla sordum.

"Gitmenize gerek yok. Inn iyi." Bir içki daha aldı.

"Peki ya kasaba? Sen belediye başkanısın!. Neler olduğunu biliyor musun? Bir savaş olacak. İnsanlar ölecek. Oraya gidip onları uyarmalısın. Onlara kaçmalarını ve ailelerini de yanlarına alarak dağdan aşağıdaki ovalara inmelerini söyle."

"Sana ne bundan?" Sözlerinde bir bulanıklık vardı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, öne doğru yürüdüm, kupasını kaptım ve içindekileri yere .

"Hey!" Bardağa elini attı, ben de geri almasına izin verdim.

"Bu kadar yeter!" Dedim ama onu gördüğüm için öfkeli miydim yoksa umutsuz muydum emin değildim. Artık hiçbir şeyin sorumlusu o değildi. Geri döndüğümü duyacak kadar bile odadan çıkmamıştı. Ve Goodie Thatcher artık Skundton'daki sosyetenin kraliçesi değildi.

Bunca gündür bunu neden fark etmemiştim?

Ailemin sorunları ve Faewald'a geri dönmeye çalışmak, yeni insanlar ve Olen'in yeni istasyonu, bildiğim her şeyi kaybetmek gözümü kör etmişti ve değişikliklerin daha da derinlere indiğini fark etmemiştim.

"İçkimi döktün."

Şişman çenesini tutup yukarı kaldırdım. "Sen Skundton'ın belediye başkanısın. Bu senin sorumluluğun. Halkını topla. Yapabiliyorken onları güvenli bir yere götür."

"Sen yap," dedi elimi iterek, başı öne eğik, çenesi göğsünde. "Madem bu kadar önemsiyorsun, git kurtarılmak istemeyen insanları kurtar. Onlar seni istemiyor. Beni istemiyorlar. Onlar şövalyeler ve kraliçeler istiyorlar ve artık Fae'lerin kemiklerimizi kemirmeye gelmesini umursamıyorlar."

"Bunu biliyor muydun?" Nefes nefese sordum. "Herkesi öldürmeye geldiklerini biliyorsun. Belediye Başkanı?"

Bir homurtu duyuldu ve başı öne eğildi. Kendinden geçmişti.

Yumruğumu masasına vurdum. Bu bile onu uyandırmadı.

Gökyüzü ve yıldızlar yukarıda! Kimse bu kasabayı kurtarmaya yardım etmeyecek miydi? Onların görmeyi reddettiği şeyi gören tek kişi ben ?

Lanet okuyarak onu işe yaramazlığıyla baş başa bıraktım ve ortak salondan geçip sokağa çıktım. Bu kasabada şövalyeler dışında otorite sahibi kimse yoktu ve onlar da amaçlarını açıkça ortaya koymuşlardı. Bu kasabayı kurtaramazdım. Bunun için artık çok geçti.

Ama hâlâ kurtarabileceğim insanlar vardı.
Odaklanmanın ve hâlâ özgürken yapmanın zamanı gelmişti. Yolda
Chanter'lara doğru ilerlerken içimi yeni bir enerji doldurdu.
Ev. Sadece çalıların arasına sakladığım eşyaları bulmam gerekiyordu ve sonra
birini kurtarmaya gidecektim.



On Yedinci Bölüm

"Little Nightmare! Beni duyabiliyor ?"

En yakın ağacın arkasına geçtim, aynayı çıkardığımda Scouvrel'in yüzü bulanık bir şekilde önüne gelirken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Şşşt!" Bir o yana bir bu yana bakarak söyledim ama dinlemedi.

"Kız kardeşinin ordusu Tekboynuz Bozkırları'nda toplanıyor," diye fısıldadı, sanki o da duyulmaktan korkuyormuş gibi gözleri yana kaydı. "Kuzgunlar Bayramı çabuk geliyor. Eğer bunu sona erdirmek için bir planın varsa, çabuk hareket etmelisin."

"Onu bir kafese koymaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum ama bunu yapmak için Faewald'geri dönmem gerekiyor," dedim ağacın etrafına dikkatlice bakarak. Yolda bir itiş kakış sesi duydum ama bunun bir insan mı yoksa benim hayal gücüm mü olduğunu bilmiyordum.

Arkama baktığımda gitmişti. Lanet ettim.

Yeterli bilgiye sahip değildim.

Ve hâlâ Faewald'a giden bir yol açmamıştım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

İki dünyanın insanların bir savaşı önlemek için umut edecekleri tek kişi bendim ve bunu yapmak için ne yazık ki yetersiz hissediyordum. Ama yine de denemek zorundaydım. Çünkü Avcı olmanın anlamı buydu. Köyünüzü tehdit eden bir şey varsa onu avlamak *zorundasınız* demekti. Ve şu anda köyüm iki ayrı ordu tarafından içeriden ve dışarıdan tehdit ediliyordu.

Bu da onları avlamam gerektiği anlamına geliyordu. Öyle ya da .



On Sekizinci Bölüm

I Eşyalarımı toplamak ya da sakladığım ağaçtan kılıcı ve kafesi almak uzun sürmemişti.

Onu kucağıma Vhalot, "Uzun zamandır yoktun," diye homurdandı.

"İlgilenmem gereken şeyler vardı."

"Umarım benim için birini öldürmüşsündür," demişti gülerek. "Buna çok yaklaştım."

"Ne kadar hayal kırıklığı. Bir dahaki sefere öldürme işini tamamladığınızdan emin olun." Chanter'ların evine gizlice girdiğimde sabahın erken saatleriydi.

ve ailemin kapısına sessizce vurdum.

"Evet?" Annem onu görebilmem için kapıyı aralayarak fısıldadı.

"Babamı alıp bu kasabayı terk etmelisin. Chanter'ları ve sizinle gelecek her çocuğu ve masumu da alın."

Kapıyı sonuna açtı. "Bu o kadar kolay değil, Allie." "Savaş yaklaşıyor," dedim ona. "Sandığınızdan daha erken. Konuşmaya çalıştım

Belediye Başkanı Alebren ve Goodie Thatcher'a. Olen'le konuşmaya çalıştım. Her şeyi denedim ama kimse beni dinlemiyor. Belki seni dinlerler. Savunmasız herkesi - tüm çocukları, sorunlu zihinlere sahip olanları, tüm yaşlıları - hala yapabiliyorken bu kasabadan çıkarmalıyız. Kız kardeşimle ilgilenmemi mi istiyorsun? Hem bunu yapıp hem de bu insanları güvenli bir yere götüremem. Bana yardım et. Mümkün olduğunca çok insanı buradan çıkararak bana yardım edin."

Bana şefkatle baktı. "Allie, on yıl boyunca Faewald'daydın. Bir hafta olduğunu sanıyordun. Eğer gerçekten dünyamızı istila etmeyi planlıyorlarsa, güçlerini bir araya getirmeleri aylar sürebilir, değil mi?" Omuz silktim ve devam etti. "Onlar buraya gelene kadar sen yaşlı bir büyükanne olacaksın. Ben çoktan ölmüş olacağım. Hiç gelmeyecek gibi görünen bir istiladan kaçmanın bir anlamı yok."

"Geliyor," dedim ve ellerimin bastırılmış hayal kırıklığıyla titrediğini hissedebiliyordum. "Ve yardımınıza ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam ve başvurabileceğim başka kimsem. Lütfen anne. Lütfen bana yardım et."

Dudağını ısırdı. "Deneyeceğim."

"Hepsini götürebileceğiniz güvenli bir yer biliyorum ama gizli kalmalı. Güvenli kalmalı. Onları oraya götürene kadar kimseye söyleme. Anladınız mı?" Çabucak kapalı vagona nasıl gidileceğini anlattım.

onları Gezginler'e götürecekti ve sanki orada olduğunu zaten biliyormuş gibi başıyla onayladı. Belki de biliyordu. Köyün yaşlı kadınları sır saklardı. "Deneyeceğim, Allie," diye beni temin etti. "Kararlılığınla gurur duyuyorum, kızım."

Bu anı kucaklayabilmek için cızırdayan enerjimi bastırarak onu kucakladım. "Ben de seni seviyorum."

Yakıt, Allie. Yakıt olarak kullan. Tüm hayal kırıklıklarını. Başarılı olmak için duyduğun umutsuz ihtiyaç, bırak seni beslesin.

Onlar için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Köy çocukları konusunda anneme güvenmek zorundaydım. Ben de geri kalanlar için üzerime düşeni yapmalıydım.

İşte bu yüzden şu anda taş çemberin kenarında duruyordum. Kafes ve balta sapı kemerime bağlı, Faewald'giydiğim kıyafetleri giyiyorum, çantam ve yayım sırtımda asılı ve paslı bir kılıç iki elimde.

Dağ düzlüğünün kenarındaki çamların arasında bir kuş ısıklık çaldı, yalnız sesi karlı arazide yankılandı. Yağan yoğun karda çamları zar zor görebiliyordum. Anka kuşları bu taş çemberden daha önce de gelmişlerdi. Onlara ne olmuştu ki?

"Ne yapıyoruz, Ölümlü?" Vhalot sordu.

"Senin dünyana girmeye çalışıyorum," dedim acımasızca. "Özgürlüğün için benimle pazarlık yapman için sana son bir şans veriyorum."

"Almayacağım."

"Peki."

Gözlerimi kapattım, göz bağını çıkardım, uzun bir nefes aldım, bazı ölümlü çocukların saklandığı Kupa Divanı'nı düşündüm ve kılıcı salladım.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda çemberin ortasında havada bir yarık gördüm - kumaşta bir yırtık gibi, yırtık kenarlar ve her şey. Bir adım öne çıktım,

Yırtığın kenarından tutup yırttım ve ötesinde Faewald, ölümlü dünyadaki her şeyden daha parlak, daha dolgun, daha zengin renklerle yükseldi. Onu tekrar görmenin rahatlığıyla neredeyse iç çekiyordum. Ki bu çılgıncaydı. Burası benim evim değildi.

Kupa Avlusu'nun yüksek sedirleri önümde yükseliyordu.

Şansımı kaybetmeden yırtıktan atladım, Faewald'a indim, kalbim her dakika için bin kez atıyor ve nefesim yetişmek için yarışyordu.

Sakin ol, Allie, düşün!

Scouvrel'in dalgalanan anıları birbiri ardına zihninden geçti ve kendime gelmeden önce yarım saniye boyunca nefesimi tuttum. Buraya çocuklar için gelmişim, kocamı bulmak için değil. Ama göğsümde sanki bir şekilde ona bağlanmış bir ip varmış gibi bir çekiştirme hissi vardı ve kendimi onun olduğu yere kadar bu ipi takip etmek zorunda hissettim.

Başımı salladım, paslı kılıcı kemerime soktum - iyi ki keskin değildi! - ve baltanın sapını yukarı çekti, için havada bir kez salladı. Beni Faewald'da görünmez yapsa iyi olurdu.

Gezinler söz vermişti, yoksa başım büyük belaya girecekti.

"Geldik!" Vhalot hayretle söyledi. "Gerçekten buradayız!"

"Ve benim gibi şarapta boğulmak istemiyorsan, sessiz kalacaksın. Burada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum."

sedir halkalı avluya bakarken yutkundum. Buraya daha önce bir kez gelmişim ve burada çocuklar olduğunu biliyordum ama Onları kurtarmaya gelmek ile burada olmak ve nereden başlayacağımı düşünmek tamamen farklı şeylerdi. Üstümdeki pencerelerden uyuyan küçükler vardı? Ve oraya gizlice girmeyi başarsam bile - görünmez olarak - onları benimle dünyaya geri gelmeye ikna edebilir miydim?

Alnımdan soğuk terler boşandı ama boğazımı temizledim, omuzlarımı yuvarladım ve başımı dik tuttum. Ben Allie Hunter'dım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmaması gibi küçük bir sorun beni durduramazdı.

Haftalardır süren hayal kırıklığı ve öfkenin doğurduğu bir amaçla, kayalar ve yosunlardan oluşan labirentten geçerek sedirlerle örtülü Avlu'ya doğru yürüdüm. Omurgam karıncalanırken Scouvrel'in uyarısına rağmen Hulanna'nın burada olup olmadığını merak ettim.



On Dokuzuncu Bölüm

I Ana kapıya varmam beklediğimden daha uzun sürdü ama vardığımda durakladım ve gördüklerim karşısında şok oldum. Buraya en son geldiğimde kapılarda muhafızlar vardı. Geçen sefer bu mahkeme insanlarla taşmıştı. Bu sefer ise bomboştu. Rüzgârın savurduğu kırmızı bir mendil sokakta yuvarlanıyordu. Pencereler açıktı, perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Hiçbir şey yanmamış ya da kırılmamıştı. Sadece boştu.

Ana caddede bir o yana bir bu yana bakarak yürüdüm. Bu bir numara değildi çünkü beni göremiyorlardı. Burada hiç kimse yoktu. Yavaşça, daha önce hapsedildiğim Büyük Salon'a, içinde bulunduğum taht odasına kadar ilerledim. Üzerinde ince bir toz tabakası vardı, sanki insanlar gideli bir haftadan fazla olmuş gibiydi.

Golemler bile çalışmıyordu. Geçen sefer her yerdeydiler; toz almak, cilalamak, hizmet etmek ve çocuk kaçırmak için harıl harıl çalışıyorlardı. Şimdi hepsi neredeydi?

Tahtın önündeki kürsüye doğru ilerledim ve tozun üzerine bir şeyler yazdım.

"Hulanna. Gel beni bul. Allie."

Buraya geri döndüyse, bu onu duraklatmalı.

Pencereye doğru yürüdüm ve sedirlerle örtülü şehrin üzerinden dışarı baktım. Her şey çok boş görünüyordu.

Uzaktan bir duydum. Başka bir gümbürtü.

El fenerimi başımın üzerine kaldırarak koridorlardan geçtim ve sesi takip ettim. Şehir duvarının uzun, kavisli bir koridorda aceleyle ilerledim. Pencereler koridor boyunca düzenli aralıklarla parlak ışık yayıyordu.

Güm.

En yakındaki kapıyı dikkatlice, yavaşça açtım ve el fenerimi yüksekte tutarak içeri süzıldüm. Bu işe yarasa iyi olur! Beni görünmez yapsa iyi olur!

Kapı, aşağıdaki galeriye bakan eğimli bir balkona açılıyordu. Her bir sütun ve balkonun kenarlarından damlayan yaldızlarla süslenmiş, duvarlara devasa ordularla savaşılan Adil Halk ve ölümlülerin hayali sahneleri duvar resimleri olarak resmedilmişti. Ve mermer zemin boyunca,

uyuyan, ağlayan, yemek yiyen ve hatta oynayan ölümlü çocuklardı. İçlerinden biri duvara bir top fırlattı.

Güm. Duyduğum şey buydu! Onları bulmuştum!

Balkonda durmuş çocuklara bakan kocamdı.

Nefesim

kesildi.

Olamaz.

Başını çevirdi ve elim ağzımı kapatmak için kalktı. Sessiz ol, Allie! Sessiz ol! Nefes bile alma!

"Canını sıkkan bir şey mi var Vale?" diye seslendi Denge'nin sesi galerinin diğer tarafından. "Yoksa çocuklarla ilgilenmekten o kadar hoşlanmıyorsun ki onlara hiç aldırmış etmiyor musun? Seni uyarıyorum, ben gittikten sonra onları zapt edemezsen diğer kulağını da alırım."

"Yardım edin!" Vhalot bağırdı ve ben de geri sıçrayarak kapıdan geçip koridora çıktım. "İmdat!"

Çaresizce pencereye koştum ve kafesi bulmaya çalıştım.

Scouvrel sağa sola bakarak arkamdan kapıdan çıkana kadar onu üzerine koymuştum. Bunu yapmamalıydı. Beni bu şekilde ele vermemeliydi!

"Vale!" diye bağırdı.

Bana doğru bir adım attı. Neredeyse bir adım uzaktaydı.

Kafesin kapısını pencereden dışarı ittiğim sırada açtım ve Vhalot kafesten düşüp bir çığlık atarak aşağıdaki çalılıklara yuvarlanana kadar salladım.

Scouvrel pencereye doğru son adımını attı ve ben yana doğru kaçtım, kafes duvara çarparak tıngırdadı. Kalbim boğazımdaydı. İki adım daha attım. Sessiz adımlarla ondan uzaklaştı kafesin kapısını kapatarak pencereden dışarı eğilip sesi çıkaran şeyi aramaya başladı.

Çocukları koruyan Denge için çalışıyordu. İhanetin tadı ağzımda ekşimişti. Parmaklıklara doğru sürünerek balkon kapısından içeri girdim.

Galeride en az yirmi çocuk vardı. Çok fazla.

Galerinin diğer tarafında, Denge balkonuna doğru eğilmiş, Scouvrel'e ne olduğunu görmeye çalışır gibi bu balkona doğru bakıyordu.

"Vale?" diye seslendi.

Dudağımı ısırdım. Hızlı olmalıydım. Dikkatlice, meşale elimi kafesi tutmak için değiştirdim ve kılıcı çektim.

Scouvrel bir erkek kedinin zarafetiyle galeri balkonuna doğru geri çekildi, gözleri bastırılmış sırlarla parlıyordu. Ne görmüştü? Ne biliyordu?

Hemen yanımdan içeri süzüldü. Dondum kaldım. Hareket etmekten korktum. "Önemli bir şey yok, Balance," diye karşılık verdi. "Sadece bir

kabus gündüzleri peşimizi bırakmıyor."

O biliyordu! Ben olduğumu

biliyordu! Nefes

alamıyormuşum gibi hissettim.

Panik yapacak zaman yok, Allie. Harekete geç!

Çenemi sıktım ve çocukları geldiğinde küçültmeye çalıştım. Kayboldular, kafesimi doldurdular.

Bir şahin kadar hızlı olan Scouvrel bulunduğum yere doğru eğildi ve göz kırptı, gözleri hala beni göremiyormuş gibi odaklanmamıştı, ama göz kırpması onun tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Denge telaşla bağırırken o güldü. Kafesteki korkmuş çocukların seslerini duymazdan gelerek ondan uzaklaştım, kılıçla havayı kestim ve Scouvrel'in uzanan eli beni yakalayamadan yırtığın içinden sıçradım.



Yirminci Bölüm

I Yapmıştım. Çocukları Faewald'dan çıkarmıştım.

Ve şimdi hepsi ağlıyordu.

Kafesi kaldırıp onlara bakacak kadar önce tam bir dakika boyunca taş çemberin içinde durdum.

"Ben Allie Hunter," dedim. "Ve seni güvenli bir yere götüreceğim. Anladın mı?"

Büyük çocuklardan biri başını salladı. Kış için giyinmemişlerdi ve Uğuldayan rüzgâr ve yağın kar - ıslak ve dondurucu - onları titretti. Her sıvazladım. Çantamı kartal ağacında bırakmıştım. Geriye sadece kalmıştı ve pelerinin kafese sığmıyordu.

Bir ilham patlamasıyla botlarımı çıkardım ve çoraplarımı çıkarıp parmaklıkların arasından geçirdim.

"Bunları ısınmak için kullanın," dedim. "Battaniye gibi."

"Ürkütücü görünüyorsun," dedi küçüklerden biri. Belki beş yaşındaydı. "Kahraman bir hayalet gibi."

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım. "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Perilerden uzak bir yere. Bunu istiyor musun?"

"Bu gerçekten mümkün mü?" diye sordu ve kocaman gözlerinde o kadar çok umut vardı ki neredeyse kalbim kırılacaktı.

"Evet. Ve aileni bulmaya çalışacağız." Şimdi birden fazla göz. "Sen öyle diyorsan, kahraman hayalet."

"Ben hayalet değilim," dedim.

"Bize zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sen bir kahramansın," diye açıkladı çocuk. "Ama gözlerin kapalıyken ürkütücü görünüyorsun. İşte bu yüzden hayaletsin."

"Rüzgârın seni üşütmemesi için kafesin üzerini gerekiyor," diye açıkladım. "Korkmayın. Ben buradayım ve güvenli olduğunda hepiniz dışarı çıkabilirsiniz. Tamam mı?"

Bana kocaman gözlerle baktılar, ben de kafesin üzerini pelerininle örttüm ve dondurucu rüzgârda arabaya doğru uzun bir yolculuğa başladım. Tek umudum annemin Skundton'daki çocukları toplayıp aynı yere götürüyor olmasıydı. En azından bu çocukların taşınması kolaydı sihirli kafesimin içinde. Bunu sihirli kafesle yapabileceğimi düşünmemiştim bile.

Şehirdeki çocuklar. Belki de . Belki bu işleri kolaylaştırırdı.

Adam kaçırma, Allie. Adam kaçırmayı düşünüyorsun. Başımı kendime doğru salladım. Ama bu onların iyiliği içindi.

Ama Olen ve Sör Eckelmeyer'in yaptıkları şey hakkında söyledikleri bu değil miydi? Hulanna'nın söylediği de bu değil miydi? Neyin birinin "kendi iyiliği" için olduğunu kim söyleyebilirdi? Belki de insanların kendi seçimlerini yapmalarına izin vermeliydiniz. Bu seçimler korkunç olsa bile.

Soğukta ilerliyor, seçimlerimi ve Scouvre'l'i düşünüyordum. Bana ihanet etmiş miydi? Yoksa sadece hayatımı mı kurtarmıştı?

Peki ya Vhalot? Düşüşten sağ kurtulmuş muydu? Bunu düşünmemeye çalıştım. Bu sadece karnımın suçluluk duygusuyla dönmesine neden oluyordu.

Arabaya ulaştığımda annemin burada olduğuna dair bir işaret var mı diye yere baktım ama donmuş zemin hiç bozulmamıştı.

En iyisini umarak başımı salladım ve aceleyle içeri girip geçitten geçtim.

Loremistress diğer taraftaydı, sanki konuşuyormuş gibi ağzı açıktı. Onun ötesinde, Gezgınlerden oluşan bir kalabalık iri gözlerle beni izliyordu. Bir konuşma yaptığını fark ettim.

Konuşma yapacak vaktim yoktu. Boğazımı temizledim.

"Bana borcunuz olduğunu söylemişsiniz," dedim Loremistress'e. Pelerinimi kafesten çıkarıp yere koyarken ve çocuklar için kapıyı açarken. "İşte bana borcunu böyle ödeyeceksin. Faewald'da mahsur kalan tüm çocukları kurtaracağım ve onları buraya getireceğim, sen de ailelerini bulmalarına yardım edeceksin. Arabalarınız tüm dünyayı dolaşıyor. Eğer Onları bulabilecek biri varsa, o da sizsiniz."

Çocuklar kafesten iri gözlerle tökezleyerek çıktılar, dışarı çıktıklarında tam boyutlarına geri döndüler - bir tepeye yürüyen küçük bir keçi dizisi gibi birbiri ardına.

Loremistress zaten başını sallıyor ve konuşmaya çalışıyordu, ama ben devam ettim.

"Bana ne kadar süreceğini sormayın, çünkü bilmiyorum. Ya da kaç kişi , çünkü onu da bilmiyorum. Ya da bunu nasıl yapacağını, çünkü bunu sen bulacaksın. Ama o dünyada tek bir masum çocuk bile bırakmayacağım, anlıyor musun?"

Sesim kızgın geliyordu. Bunu biliyordum. Ama kızgın değildim. Sadece bitkin ve suçluydum ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya kararlıydım. Bu çocukları kurtarmıştım -

Ama yeterince yakın değil. Ve yeterince değil.

Küçük kızlardan biri kollarını bacaklarıma dolayarak bana doğru koştı. Ona bakakaldım.

"Katılıyorum," dedi Loremistress.

"Lütfen onlarla ilgilenin," dedim daha küçük ve titrek bir sesle, Gezgin yetişkinlerin çoktan kalkıp çocukları rengârenk battaniyelere sarmakla, soğuk kırmızı ayak parmaklarını incelemekle, kirli yüzleri silmekle ve sıcak etli börek ikram etmekle meşgul olduğu çocuk sırasına bakarken. Nedense gözlerim buğulandı. Yorgun olmalıyım.

Uzanıp küçük kızı ve onu Loremistress'e verdim.

"Yapacağız," dedi Loremistress ve yüzündeki ifade de sıcak ve buğuluydu.

Çok saçma. gözyaşı dökecek kadar aptalız. Ve Sör Eckelmeyer ile akşam yemeği için bekleniyordum.

Hızlıca başımı salladım ve ilk gözyaşım düşmeden önce döndüm, kafesimi ve pelerinimi toplamadan önce ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum ve meşe ağacından geçip bu sihirli kapının diğer tarafında bıraktığım karmaşaya geri döndüm.

Yolu gizlemek için karda ayak izlerini başardım
Sonra da bir yığın haline gelip derin bir uykuya dalmadan önce kimsenin arabayı bulmasını engelleyecek kadar ormana doğru tökezledim.

Uyandığımda güneş turuncu renkteydi ve gökyüzünde alçalmıştı. Olamaz.

Chanter'ların evine vardığımda hava kararmış, saçlarımdaki çam iğnelerini ve sopaları çıkarmaya çalışmışım.

Ben daha ulaşmadan kapı açıldı ve annem koşarak dışarı çıktı, omzunun üzerinden hızlıca baktı ve sonra eğilerek kulağıma şiddetle fısıldadı. "Bir geceye daha ihtiyacım var. Buradan kaçışımızı organize etmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Goodie Chanter hemen arkasındaydı, babamla Chanter'ın birlikte mırıldanarak oturdukları verandadan sesleniyordu: "Allie! Oh, Allie, geç kalacaksın!"

"Ne için?" diye sordum, hâlâ o kadar yorgundum ki ayaklarım ve beynim kalın çamurda ilerlerken dünya çok hızlı hareket ediyor gibiydi.

"Sör Eckelmeyer ile akşam yemeğiniz! Hava karardıktan bir saat sonra orada olmanız gerekiyordu, ama çoktan oldu bile! Goodie Thatcher

Hatırlatma. Onu Heldra gönderdi! Ve giymen gereken süslü bir elbise gönderdi. Seni ona sokmalıyız. Acele et!"

"Ne - ?"

"Lütfen Allie," dedi annem yüksek sesle ve fısıltıyla ekledi. "Bize biraz daha zaman kazandırmana ihtiyacımız var. Sadece bir gece daha."

Yorgun bir şekilde başımı salladım, ama o beni neredeyse odasına fırlattı ve korkunç bir hızla kıyafetlerimi .

"O benim gömleğim!" Başıma geçirirken itiraz ettim. Cebimden anahtarı ve aynayı çıkarıp sinsice çizmelerimin içine sokmak -çıkardığımda bir göz kırpma gördüğümü sandım ve hayal gördüğümü umdum- ve sonra kendi çizmelerimi saklamak için tek yapabildiğim . Goodie Chanter uzun, koyu yeşil bir elbiseyle içeri girdiğinde annem iç çamaşırlarım hariç tüm giysilerimi ateşin yanındaki bir yığının içine attı.

"Yay kalmalı. Onu alamazsın."

"İşiniz bittiğinde onu yerine bırakacağım," dedim kararlı bir şekilde. Onlar *değildi* yayımı benden alacak.

"Oh, ne güzel bir elbise! Goodie Chanter mırıldandı, bakışları Fae dövmelemin üzerinde gezinirken bir an dondu kaldı. Elbiseyi tekrar düzelterek irkildiğini gizlemeye çalıştı.

"Bu çok süslü!" Ben de öyle dedim. Faewald dışında böylesini hiç görmemiştim. Neredeyse ışıktaki parlıyordu. "Ow!"

Annem saçlarımı köklerinden koparacakmış gibi tarıyordu.

"Merak ediyorsanız diye söylüyorum, o saç benim kafama yapışık!"

"Merak etmiyorduk. Kıpırdama!" dedi annem Goodie Chanter elbiseyi yukarı çekti, kollarımı içine soktu ve sonra yanlarını dantellemeye başladı. Elbisenin ortası vücuda tam oturuyordu. yaka ve kolların üst kısmında puflar. Puflar! Sanki açılması gereken bir hediyeymişim gibi!

Ben kimseye verilecek bir hediye değildim!

Bir hediye değil. Daha çok bir kabus gibi. Bu düşünce beni gülümsetti.

Bana rüzgârda dalgalanan grimsi paçavralar ya da tırpanlı uzun siyah bir cübbe ve uzun burunlu bir maske giydirmeliydiler ya da puflarla parlayan elbiselerden daha çok bana yakışan bir şey giydirmeliydiler.

"Ah!" Annem saçlarımı geriye doğru çekip örmeye başladığında tekrar itiraz ettim.

Goodie Chanter, annem ve benden gelen ikiz cevaplara "O göz bağı gitmeli," dedi.

"Hayır!"

"Son derece demode." "Hayır!"

Başını iki yana salladı. "Sör Ecklemeyer önemli bir adam, Allie. Kasabamızın iyiliği için onu memnun etmek için elinden geleni yapmalısın."

"Lütfen onu?" diye haykırdım. Cümlemin sonuna geldiğimde sesim neredeyse cızırtılı çıkıyordu

"Şimdi, kemer. Neden boş bir kını var? Kılıcımız yok. Ne yapacağız Genda?" Goodie Chanter'ın o anda midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Sakin ol," dedim en sinirli sesimle. "Bir kılıcım var. Bu Beni değerli keçiniz yapmaya çalışmayı bırakırsanız açıkça göreceğiniz gibi kıyafetlerimin yanında."

"Bu çok önemli Allie," diye azarladı Goodie Chanter. "Hepimizin hayatı buna bağlı. Skundton'daki tüm hayatlar buna bağlı. Anlıyor musun?"

Paslı kılıcımı topladı ve kınına soktu.

"Elbette," dedim huysuzca. "Ama ben senin Fae'lerin bir tehdit olduğuna inanmadığını ."

Annem Goodie Chanter ile bakıştı. "Bize zarar verebilecek olanlar sadece Fae'ler değil. Bir Şövalye başka şeyleri de engelleyebilir."

Eğer harcayacak enerjim olsaydı, diğer şeyleri de sorardım. Bir Fae ordusundan daha kötü ne olabilir ki? Sör Eckelmeyer ile evlenmekten başka. Ki bunu yapamazdım çünkü zaten evliydim.

"Peki yemeğe gidecek misin?" diye zorladı annem. "Evet."

"Peki sen Şövalye'ye iyi davranacak mısın?" Goodie Chanter sordu.

"İyi tanımla." Yorgunluk ve huysuzluğu sesimden uzak tutamıyordum.

"Ve o korkunç kafesi ve balta sapını da yanında götürmeyecek misin?"

Goodie Chanter azarladı.

Gözlerimi kısarak, "Ya onlar kalır ya da ben," dedim.

Burnunu çekti. "Seni bu kadar kısa sürede yapabileceğimiz kadar güzelsin. Şimdi koş, Allie! Belki de modaya uygun bir şekilde geç kalmış gibi !"

Annem fısıldayarak yanağımı öptü. "Sadece bir geceliğine dikkatlerini dağıt."

Kapı arkamdan çarparken annesi "Olen'e selam söyle!" diye seslendi.

Kızgın bir kedi gibi saklandığım yere doğru yürüdüm ve oklarımla yayımı sakladım, keşke onları kılıç ve balta sapıyla birlikte getirebilseydim. En azından onlar hâlâ bendeydi - ve kılıç. Onu giymek krallıktaki herhangi bir süslü elbiseden daha iyi hissettiriyordu.

Sert bir baş hareketiyle patıkaya döndüm ve şehir merkezine doğru yürümeye başladım. Sör Eckelmeyer bir avcıyla uğraştığını bilmeliydi. Ve eğer Fae'lerin yanı sıra şövalyeleri de avlamam gerekiyorsa, öyle olsun.



Bölüm Yirmi Bir

I Scouvrel burada, kafesimde olsaydı - hala benim tutsağımdı ve bir nevi kocam değildi - bu akşam için kendimi çok daha güvende hissedirdim.

Sosyal etkileşimler, hileler, pazarlıklar, pazarlıklar - bunlar onun iyi olduğu şeylerdi. Muhtemelen bu konuda bana yardım etmesi için onunla bir pazarlık yapabilirdim - her neyse. Yüzleşme mi? Pazarlık mı? Diploması?

Kendime karşı dürüst olursam, bu akşamın nereye varacağından emin değildim, sadece Sör Eckelmeyer'in kötü kitaplarından uzak durmaya çalışmaktan başka seçeneğim yoktu. Ben sadece kesip biçme ve kaçma konusunda iyiydim. Yeteneklerim bu kadardı. Ama tüm numaralarıyla Scouvrel olsam bile, bir kulak kesmeye razı olsam bile, bu beni bu zor durumdan kurtarmayabilirdi.

Kasabaya bir kış fırtınası gibi daldım, parlak elbisemin altına çizmelerimi giydiğim için mutluydum. Daha kışın başında olmamıza rağmen hava elbise giymek için fazla soğuktu ve daha kasaba meydanına varmadan parmaklarım, yanaklarım ve kulaklarım sızlamaya başlamıştı bile.

Botlarımın içinde ayak parmaklarım ağrıyordu ama soğuk, göğsümde yanan ateşin yanında hiçbir şeydi. Kurtarmam gereken çocuklar vardı. Durdurmam gereken bir kız kardeşim vardı. Hayatta bir amacım vardı.

Bu şövalyeler bunu benden alamaz.

Ne de altı kişilik bir grup halinde evin etrafında kümelenen askerler Kuzey yolundaki kasabanın kenarında bir şenlik ateşi onları ısıtırken tehlikeyi izliyorlardı.

Erzak taşıyan, nöbet değiştiren ya da kışlanın dışındaki sokakta bir ateşin etrafında toplanan askerler dışında sokaklar trafiğe kapalı kalırken pencereleri yanan evlerindeki vatandaşlar da öyle. Annemin çocuklarını sağ salim dışarı çıkarmasını umuyordum.

Olen'in evinin girişinde, geniş kapıları açmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzen ve kaşlarını çatan muhafız kümesi de öyle.

Çizmelerimi paspasın üzerine sıyırdım - ne de olsa çamuru temizlemek zorunda kalacak olan Heldra'ydı ve bunların hiçbirisi onun hatası değildi - ve eve girdim.

"Bu ," dedi Heldra, yan odalardan birinden aceleyle yanıma geldi ve beni daha önce hiç girmedığım aydınlık bir odaya götürürken üst kolumu biraz fazla sıkı kavradı. "Geç kaldın."

Endişeli bakışları üzerimde gezinirken diğer eli fantezisini kavradı Elbise çok sertti. Gülkurusu pembesiydi, hacimli bir eteği ve kollarının üst kısmında benimkiyle aynı küçük kabarıklıklar vardı. Garip bir şekilde, benim üzerimde sadece gülünç dururken ona yakışmış görünüyordu. Sanki biri bana süslü bir yemek elbisesi giydirmiş gibi görünüyordum.

"O kafesi ve elindeki sopayı alacağım." Onlardan vazgeçmek istemedim.

"İşiniz bittiğinde onları geri vereceğim," dedi yalvarırcasına. "Eğer onları oraya götürürseniz, Sör Eckelmeyer onları alır."

Onları uzattım ve mutfağında fenerler, kızartma tavaları ve diğer aletlerle dolu bir rafa koydu, beni olabildiğince çabuk ana odaya geri götürdü.

"En iyi şekilde davran," diye fısıldadı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Ve endişe verici bir şekilde, bu yorumu değildi. Ses tonu benim için endişelendiğini gösteriyordu. Heldra mı? Benim için endişeleniyor muydu? Birdenbire gerçekten endişelendim.

"Çocuklarınız güvende mi?" Ben de fısıldadım.

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Annemle birlikteler. Onlar güvende olacaksın. Bundan emin olacağım. Şimdi Skundton için üzerine düşeni yap." Ne de olsa herkesin benden istediği buydu. Bir zamanlar Hunter'dan Kurbanlık Keçi'ye, bu kasabanın zihninde kendi beğenim için biraz fazla hızlı bir şekilde.

Beni kapıya doğru yönlendirdi, kapıyı önüne iterek açtı, yüzü hoş bir gülümsemeye dönüştü.

"Son misafirimiz de geldi," diye anons etti ve sandalyelerin arkalıklarından kolayca kayarak Olen'in yanındaki masanın ayak ucuna oturdu. Onunla masanın başında oturan Sör Eckelmeyer'in arasında, saçları taranmış ve yağlanmış, tabard giymiş bir dizi adam yayılmıştı. Bu nezaket görüntüsünün, şövalyelerin emrinde görev yapan bir tür subay oldukları anlamına geldiğini varsayabilirdim. Ya da belki de sadece ev terbiyesi almış askerlerdi. Kim bilebilirdi ki?

Ghadrot'u ve hatta Werex'i özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Kafesimdeki garip sirk benzeri Kanatlar Mahkemesi'ni ya da Vhalot'u sevgiyle düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi. Bu şirket yerine o şirkette olmayı tercih ederdim.

Masada oturan adamların yüzlerinde sert bir ifade vardı, elleri çatal ve bıçakları tehditkâr bir şekilde kavramıştı. Her nasılsa onların

İyiliğin hizmetkârları gibi giyinmek, hislerimin bana onların kötü olduğunu haykırmasını daha da

En azından Fae iyi biri gibi davranmıyordu.

"Görüyorum ki sana gönderdiğim kemere takacak bir kılıç bulmuşsun," dedi Sör Eckelemeyer gözlerinde bir parıltıyla.

Tamam, Allie. İşte bu kadar. Kelime oyunu zamanıydı. Peki, hangi zekice şeyi söyleyebilirdim?

"Benimle bir pazarlık yapın Sör Eckelmeyer," dedim, çünkü aklıma başka bir şey gelmiyordu. Ayrıca, alışmaya başladığım bir şey varsa o da pazarlıktı.

İçinde ayna olan burası olmaması çok kötü. Pazarlık yapmak için birkaç ipucu kullanabilirim.

Şövalye'nin solundaki tek boş sandalyeye oturmak için uzun erkek sırasını takip ederken yüzümde sahte bir gülümseme vardı. Sağında, aynı derecede genç, acımasız bir ağzı ve alev alev yanan kızıl saçları olan bir adam, daha önce hiç yemek masası görmediğini düşündüren tavırlarla yemek yiyordu.

"Ben sadece eşitlerle pazarlık yaparım," dedi Sir Eckelmeyer, kupasında ne varsa mideye indirirken.

Kalbim hızla çarpıyor, yanaklarım kanın yüzeye dolayı yanıyordu ama içimde titreyen nefesi kontrol ettim. Risk alma zamanı.

"Genelde ben de aynısını ama senin için bir istisna yapacağım," diye küçümseyerek karşılık verdim.

Etrafımda, sessizlik güneşin üzerinden geçen bir bulut gibi masanın üzerinde yuvarlanıyordu. Ne bir çatal tabağa sürtündü ne de bir fincan masaya vurdu.

Sör Eckelmeyer sert bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Pazarlık yapmayı nereden öğrendin köylü kızı? Sen kraliçe değilsin."

Düşündüğüm kadar hızlı bir şekilde bunu ona geri fırlattım. "Kraliçeleri nereden ? Sen centilmen değilsin."

Dondu kaldı ve sanki odadaki her bir ciğer seti bir nefes daha almak için onun cevabını .

Bir süre sonra homurdandı. "Sanırım sert kayalık manzaralar sert kayalık kadınlar doğuruyor. Daha azını beklememeliydim. Peki, seninle dalga geçeceğim. Ne için pazarlık yapacaksın?"

Güzel soru. Henüz o kadarını düşünmemiştim ama bana verebileceği tek bir şey vardı.

"Skundton'un güvenliği."

Herkes nefesini bırakırken bir vınlama oldu ama tekrar yemeye başlamadılar.

Kaşlarını kaldırdı, fincanını düşünceli bir şekilde döndürdü. "Bunun için pazarlık yapmaya gerek yok. Buraya gelmekteki tek amacımız bu kasabayı korumak."

"O zaman sivilleri tahliye edin. Fae'ler çembere hücum edip hepsini öldürmeden önce," diye meydan okudum. Biri bir tabak koydu ama kızarmış tavuğun çekici kokusuna rağmen tabağa bakmadım bile. Buraya eğlenmeye gelmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, uyanık kalmayı zar zor başarıyordum. Uykuya ihtiyacım vardı ve bir an önce uyumalıydım.

Hafifçe gülümsedi. "Seninle pazarlık yapmayı düşüneneğim ama önce lütfen misafirperverliğimi kabul et. Yiyin. İç. Ova krallıklarının en büyük şövalyesi tarafından kur yapılmak üzere burada bulunan hoş bir hanımefendi gibi davranın."

"Numara yapmıyorum."

Beni azarlar gibi bir parmağını kaldırdı, bekliyordu.

Tavuk budunu elime aldım ve büyük bir parça , çiğnedim ve gözümü ayırmadan yuttum.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Burnu kıristı. "Pek sayılmaz. Gözlerini göremiyorum. Şu göz bağımlı indirir misin?"

Kasabanın geri kalanı artık buna alışmıştı. Kimse sorgulamıyordu bile. Gözlerim bağlıken nasıl görebildiğimi. Bu adama tuhaf görüneceğimi unutmıştım. Garip ve büyülü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sanırım olduğu yeri seviyorum."

Elleri o kadar hızlıydı ki hareket ettiklerini görmedim. Göz bağımlı yüzümden çekip aldı ve oda karanlığa gömüldü. Masanın üstünde ve altında görebildiğim tek şey soluk ruh hatları ve masanın etrafındaki insanlar. Kenarları çözülüyor, sadece benim görebildiğim bir ruh rüzgârında bükülüyordu. Buraya gelmeden önce de böyle miydiler? Burada mı? Fae'ler kasabamdaki insanlar kadar ovadaki da etkiliyor muydu?

Olen en şaşırtıcı olanıydı. Geçmişte ruhlar dünyasında güzel ve uzun boyluyken gerçek dünyada kambur dururken, şimdi gerçek dünyada dimdik duruyordu ama ruhu kendi üzerine kambur duruyordu. İlk yırtık pırtık kenarı yeni yeni çözülmeye başlamıştı.

Heldra, şaşırtıcı bir şekilde, ruhsal görüşümde çok güzel görünüyordu. Bu bir değişiklikti.

Karışık mesajlar yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım ve Sör Eckelmeyer'e döndüm.

Yüksek sesle nefes almamak için kendimi zor tuttum. Karşımdaki artık genç bir adam değildi. Yaşlı ve budaklı, neredeyse Scouvrel kadar kötü bir şekilde karışmış olan Şövalye, ruhunun dehşetiyle neredeyse Fae'ye benziyordu. Etleri kemiklerinden dağınık bir şekilde sarkıyordu ve konuşmak için ağzını açtığı anda zalim ve geniş gülümsemesinde ateş titreşimleri görülüyordu.

O Fae miydi? Büyülü görüşümle sadece bir cazibe mi görüyordum? "Onu geri ver," dedim sakince, sessizce.

"Hiç sanmıyorum," dedi, sihirli gözbağımı işaret parmağının üzerinde bir ödül gibi döndürerek. "Benimle pazarlık mı yapmak istiyorsun? Bunu bir pazarlık kozu olarak düşün. Benimle evlenirsen Allie Hunter, bu göz bağını sana geri verir ve kasabanı korurum. Reddedersen gözbağı bende kalır ve bu insanları bulundukları yerde, sıkıyönetim altında, Majesteleri Kraliçe Anabetha'nın hoşuna gittiği sürece tutarım. Her sözümü dinlediği için bu sonsuza kadar sürebilir."

mi? O çocukları kurtarmam için geçen sürede çok şey oldu.

"Ben buna inanmıyorum. Aslında, aptal köylüleri inandırmanın ötesinde çok az gücünüz olduğunu düşünüyorum," dedim cesurca. Buraya hiç gelmemeliydim. Sayıca azdım ve rakibim yoktu. Ama yine de gerçeği söyledi. "Eğer gerçek bir gücün olsaydı, bir köy kızına ne ihtiyacın olurdu? Benim gibi mi?"

Parmağıyla bir fiske vurdu ve ben tepki veremediğim yanımdaki şövalye başımın arkasından tutup yüzümü yemeğime çarptı. Son saniyede dönmeyi başardım, en azından nefes alabilmek için burnumu yemeğin dışında tuttum. Beni orada sabit tuttu, Sör Eckelmeyer karmakarışık hayaletini görebileceğim şekilde öne doğru eğilirken sıcak sos kulağıma doldu.

"Faewald'a gittin. Düşmanı tanıyorsun. Fae'leri bulmak ve aramak için benim av köpeğim olacaksın. Ve birlikte onları yok edeceğiz."

"Tüm Faewald'ı yok başka bir şey istemem," dedim dişlerimi sıkarak - gerçi bu birkaç gün önce olduğu kadar doğru değildi. "Ama bunu yapmak için neden benimle *evlenmen* gerekiyor?"

Güldü. "Bilmiyor musun? Kraliçe Anabetha'nın şövalyeleri için katı bir ahlak kuralı vardır. Korumamız altındakilere haysiyetli davranmalıyız. Onlarla ilgilenmeli ve hukukun üstünlüğünü sağlamalıyız. Buna kiralık kılıçlar ve hatta casuslar da dahil. Kimleri kapsamadığını biliyor musun?"

Durakladı ve ben de hala yapabiliyorken iğneleyici bir laf soktum.

"Senden uzak durmayı akıl eden biri var mı?"

Asker kafamı tavuğun içine doğru bir kez daha itti. Yüzümü buruşturdum. "Karılar," dedi, eğildi, böylece üzerindeki şarap kokusunu alabildim.

nefes al. "Bir erkek karısına her türlü cezayı, adil olduğunu düşündüğü her türlü muameleyi uygulayabilir. İşte bu yüzden seninle evlenmeyi planlıyorum. Benim av köpeğim olacaksın, benden başka kimsenin hükmü altında olmayacaksın. Emrettiğim her şeyi yapacaksın, beni hayal kırıklığına uğratırsan tarifsiz işkencelerle karşılaşacağını bileceksin."

"Peki ya zaten evliysen?" Dişlerimi sıkarak sordum. Etrafımda tereddütlü kahkahalar vardı.

"Bu çok yazık olurdu çünkü o zaman sizinle pazarlık yapmak için bir nedenim kalmazdı."

Ben de Scouvrell'in zalim olduğunu düşünüyordum. Bana karşı neredeyse nazık olduğuna inanmaya başlamıştım. Kör gözlerinden birine girmeye başlayan patates püresiyle pazarlık yapmanın zorluğundan bahsetmiyorum bile.

"Bir anlaşmamız var mı?" Sör Eckelmeyer hırladı ve tükürüğü yüzüme çarptığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Korkarım hayır," dedim, tehditlerine rağmen hiç de üzgün değildim.

"Görüyorsun, ben zaten evliyim ve kocam intikamcı bir adam. Bana sahip olmana izin vermeden önce kendi kulağını ."

Tek bir kelimesi bile yalan olmadığı için kendimi neredeyse Fae gibi hissettim.



Yirmi İkinci Bölüm

T Beni mahzene kilitledi.
Hayatımın en şiddetli dayağından sonra.
Doğrusu, hayatımdaki tek dayaktı.

İkinci görüşüm her şeyin ya çok hızlı ya da çok yavaş gerçekleşmesine neden oluyordu, öyle ki bir yumruk için hazırlandım, ancak tam vurmadan önce tekrar gevşedim ya da kaçmayı bilmeden önce vuruldum. Bu da tüm dayağı karanlığın, alaycı kahkahaların ve keskin acının korkunç bir karışımı haline getiriyordu.

Kaç askerin bu işin içinde olduğunu bilmiyordum.

Olen'in beni ayırma çabalarında onlara katılıp katılmadığını bilmiyordum.

Biri ona dışarı kadar eşlik etmeden önce Heldra'nın ağladığını duyduğumu hatırlıyorum. Ben de onun için endişelendiğimi hatırlıyorum.

Ne kadar sürdüğünü ya da ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Göz bağımlı olmamıştım elbisemi göremiyordum, sadece içindeki yırtıkları hissedebiliyordum. Gözbağımlı olmamıştım, parmak eklemlerimin kanlı olup olmadığını göremiyordum.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımda attığım yumruklar. Bir noktada - parlak acı parlamaları arasında- paslı kılıcı çekip kendimi buradan uzaklaştırmaya çalışmıştım ama birisi kırıldıklarından emin olana kadar parmaklarımın üzerinde tepinmişti ve kılıcı çekip kurtaramamıştım.

En çok yüzümden aşağıya doğru sıcak ve sabit bir şekilde akan kan beni endişelendiriyordu. Ve her hareket kaburgalarımın alevlenen ve nefes almayı imkânsız hale getiren acıdan. Ve çenemin bir türlü yukarı çekemediğim bir şekilde aşağı sarkması.

ele geçiren, mantığımı ve saygınlığımı elimden alan, hıçkırarak, titreyerek ve dehşet içinde bırakan panik hakkında daha da endişeliydim.

Acıyı düşünmemeye çalışıyordum. Bu yaralardan bazılarının ne kadar kalıcı konusunda endişelenmemeye çalışıyordum. Böyle düşünmek sadece paniği geri getirdi ve panik yüzünden midemin bulanması her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Karanlıkta geçireceğiniz birkaç gün size ışıktaki yürümenin bir ayrıcalık olduğunu hatırlatabilir," demişti Sör Ekelemeyer, sonunda beni karısı için uygun olduğunu düşündükleri şekle sokmayı bitirdiklerinde ve Heldra'nın mahzeninin toprak zemininde. Burada patates ve soğan kokusu alabiliyordum. Heldra iyi bir Skundton eşiydi.

"Unuttuysan söyleyeyim, ben körüm," diye karşılık verdim, yenilmiş olmak yerine umutsuzca meydan okur gibi davranmaya çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, o göz bağımı çalana kadar gerçekten kör . Bunun beni ne kadar çaresiz hissettirdiğini unutmuştum. Bunun beni ne kadar zayıf, umutsuz ve kaybolmuş hissettirdiğini unutmuştum.

Garip bir şekilde kılıcı kınımda bıraktılar, sanki yaramayacağından eminlermiş de almanın bir anlamı yokmuş gibi. Bırakın savaşmak için tutmayı, çekebileceğimden bile tam olarak emin değildim. Belki de haklıydılar.

Bu saatler önceydi.

Bir kısmında bayılmıştım ve ayak sesleri ve yere bırakılan bir şeyle tekrar uyandım. Ayak sesleri gitti ve parmaklarımı hareket ettirdiğimde acıdan kavrulan parmaklarıma belli belirsiz uzandım.

Tepside çay ve biraz ekmek. Kafesim. Balta sapım. Heldra bana acımişti.

Döşeme tahtaları arasında büyük boşluklar vardı. Bu da ben serin toprak zeminde yatıp kan öksürürken ve başımın ayağa kalkacak kadar dönmesini engellemeye çalışırken, diğerlerinin yukarıdaki yemek odasında her şeyi tartıştıklarını duyabileceğim anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda artık Olen'in kendisine ne kadar düşman olduğunu bildiğim anlamına da geliyordu. Fae tarafından ele geçirilmiş küçük hain.

"uygulayabileceğinizden emin misiniz?" Eckelmeyer ona sormuştu. "Onları sessiz ve itaatkâr tutabileceğinizden emin misiniz? Bu kasabanın müdahalesi olmadan bir birlik olarak hareket edebilmemiz için serbestliğe ihtiyacımız var."

"Elbette," demişti Olen. "Belediye Başkanı Alebren kasaba için neyin iyi olduğunu bilir. İnsanlar da öyle."

"Peki. Şimdilik senin kararına güveneceğim. Sabah İhtiyarlarınızı araya toplayın. Şafaktan önce o kızla evleneceğim ve Faewald'a saldırmak için onu av köpeğimiz olarak kullanacağız."

Eğer kaçacaksam, o zaman toprak zeminden kalkmam gerekiyordu. Sadece şafağa kadar vaktim vardı - ve bunun ne kadar uzak olduğunu kim bilebilirdi?

Vücudumun oturmasını sağlamaya çalıştım ama bunun yerine, yanımda bir ağrı alevlenirken ellerim sadece seğirdi.

Mmmmmph. Hiç iyi değil. Hiçbir şey acıtmamalı.

Dudaklarımdan bir inilti koptu ve onu bastırmaya çalıştım.

"Bu da neydi?" Olen üstümden şaşkınlıkla sordu.

"Sadece kız. Mahzeninde geçireceği bir gece, içindeki Fae-sevgisinin bir kısmını silkeleyecektir. Bana Fae'lerle ilgili şüphelerinden bahsetmekle iyi ettin.

zihnini etkiliyor, Olen Chanter. Siz olmasaydınız, böylesine değerli bir kaynağı asla bulamazdık."

Olen gidip yağda kızarabilir. Başına gelecek her kötü şeyi hak etmişti.

"Senden tek isteğim, ötelerdeki toprakları işgal ettiğimizde oğluma göz kulak olman," dedi Olen, sesi ağırlaşarak. "Petyr'ım."

İçimi çektim. Oğlunu kurtarmak için her şeyi yapabilecek çok seven bir adamdan nefret etmek zordu. Şu anda bile 'her şey' Beni eşek sudan gelinceye dövmek ve beni köpek olarak kullanmaya kararlı bir şövalyeye sahte gelin olarak satmak da dahil. Onun sözleri, benim değil.

Hadi, Allie. Kalk!

Geçen hafta bana Faewald'ın işgaline yardım etmeyeceğimi sorsaydınız, bunun için gereken her şeyi yapardım. Eckelmeyer'e gider ve hizmetlerimi sunardım.

Ama o geçen haftaydı. Bu, bazı insanların da karışık olduğunu görmeden önceydi. Onların da en az Fae'ler kadar diğer insanlara nefret kusmaya istekli olduklarını fark etmeden önce. Kasabamın ve diğer insanların içindeki insanlar düşündüğüm gibi değillerdi. Belki onlar Fae'leri, Fae'ler de onları hak ediyordu. Masum çocuklar hariç. Annem onlara zamanında ulaşabilecek miydi? Bir gece daha istemişti. Ona en azından bunu vermiştim.

Burada değerli bir şey yapacaksam, bu savaşı durdurmam gerekecekti çünkü onları dışarı çıkaracağından emin olamazdım ve bu konuda yanılmaya cesaret edemezdim.

Bunun için de bir müttefike ihtiyacım olacaktı. Sadece bir müttefikim kalmıştı.

Ellerimi zorla altına soktum, her parmak farklı bir yönü işaret ediyormuş gibi göründüğünden bir çılgılığı bastırdım. Kendimi yukarı itmek için tüm gücümü harcadım. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış, arkasında bir baraj gibi acı biriktiriyordu. Ayaklarımı buldum, sallanıyordum, mide bulantısı ve baş dönmesi patlamasıyla savaşıyordum. Sol elim hâlâ bir şeyleri kavrayabiliyordu - başparmağımın yanı sıra iki parmağımın da hâlâ çalıştığını düşündüm.

Bu elimle kılıcın sapına dokundum ve çok kılıcı kınından çıkardım. Sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Ateş et.

Onu almak için eğilmem gerekecekti.

Kaburgalarım yüksek sesle bükülme olmayacağını ilan ediyordu.

Yarı yığılıp yarı toprak zemine düşerken gözlerimden yaşlar süzüldü, elim sert bir şeye çarpana kadar toprağı eşeledi. Baltayı kavradım, zar zor kemerime soktum. Sırada kafes vardı. Bağlayamadım. Parmaklarım çalışmıyordu. Sapını başparmağıma geçirdim. Kılıcın kabzasına uzandım, onu sol elimle zar zor kaldırdım ve tekrar ayağa kalkmak için mücadele ettim.

Sadece bir vuruş, Allie. Sadece bir vuruş ve işe yaraması için gökyüzüne dua et.

Kılıcı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun gücüyle havada savurdum.

Bir yırtık görebildiğimi sandım ama emin değildim. Baltayı kaldırmalıyım. Beni Adil Halk'tan koruması için onu almalıydım. Ama onu kemerimden çıkarmayı düşünmek bile yorgunluktan ağlamak istememe neden oluyordu. Yapamadım. Yapamadım. gücün var.

Tökezleyerek ilerledim ve sakat sağ elimle uzandım. Yan tarafına şey süründü. Kırık parmaklarımın arasında beceriksizce kavradım ve ağırlığımı havadaki bir yırtık olduğunu umduğum şeye doğru verdim.

Daha aydınlık bir dünyaya adım attım.



İKİNCİ KİTAP

*Uyu küçük farecik uyu ininde, Uyu
zamanların hatıralarıyla, Şarkı söyle küçük
farecik, şarkı söyle yemeğin için,
Şarkı söyle, kadehine şarap koyalım, Kaç
küçük farecik, canını kurtarmak için kaç,
Kaçın, çünkü acı ve kavgayla geliyoruz.
Dene küçük fare, kadar dene,
Tabularımızdan saklan, yasaklarımızdan saklan,
Ama seni saklandığın her delikte bulacağız küçük farecik,
Etini soyacağız ve kemiklerine bineceğiz.
Herhangi bir aileyi ve herhangi bir dostu bulacağız,
Kanları dökülecek ve kalpleri bükülecek.
- Fae Şarkıları*



Yirmi Üçüncü Bölüm

Itökezememi dengemi sağlayacak kadar yavaşlatmayı başardım. Önümdeki oda görüş alanımda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Karışık kök düğümleri duvarları oluşturunuyordu ve boğumlu kümeler halinde birleştikleri yerde tek bir pencere açılıyordu. Aynı şeyden yapılmış bir kapı olabilecek şeyi çevreleyen daha fazla küme vardı. Bir bulantı patlamasıyla savaşıarak gözlerimi kırdım. Görüşüm giderek bulanıklaşıyordu ama nerede olduğumu bulmalıyım. Yığılıp kalmadan önce güvenli bir yere gitmeliydim.

Bir duvarı, bir av sahnesinin dikilmiş devasa bir gobleni kaplıyordu - gerçi kimin kimi avladığını söylemek imkânsızdı. Bir ejderha alev alev yanıyor gibiydi. Fae'lerden biri ejderhanın kuyruğunu dişleriyle kavrayan bir orka ok atıyordu. Etraflarında bir tek boynuzlu at ve mor bir tilki, katliamdaki rollerini bekler gibi çömelmişlerdi.

Koyu renk perdeler açık pencerenin iki yanından akıyordu ve soluk bir perde - beyaz ve neredeyse şeffaf - tam rüzgârda dalgalanıyordu.

Açık pencereden süzülen ışık saf beyazdı, sarı bir güneşin neşeli parlaklığı ya da dumanla filtrelenmiş havanın uğursuz şeftalisi bile değildi.

Bu ışığı sadece Faewald'da görmüştüm. Bu da kılıcın işe yaradığı anlamına geliyordu.

Ben de
buradaydı

m.

Kırılmış.

Çok kullanışlı büyüleri eşyalarım olmadan.

Ama burada.

Nefesimi ve tam o anda beyaz perde ani bir rüzgârla dalgalandı, o kadar yükseğe fırladı ki arkasında ne olduğunu görebildim.

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu.

Perdenin diğer tarafında bir şelale vardı, tavandaki bir açıklıktan aşağı akıyor, kıvrımlı köklerin üzerinden akarak küçük bir taş havuzu dolduruyordu. Havuzu kabarcıklar dolduruyor ve havuzdan dönen bulutlar halinde buhar yükseliyordu.

Havuzun ortasında -bel derinliğinde- oturan Scouvrel'in gözleri bir baykuşunki kadar büyüktü. Ellerinde sanki çıplak elleriyle yakalamış gibi çırpınan bir balık tutuyordu.

"Kabus!" diye , balığı suya bıraktı ve sonra perde geri düştü ve onu gözden kaybettim.

Tüm yaralarım bana bir çekik gibi çarptı. Yere yığıldım.

Uzaklardan su şırıltıları geliyordu ve birileri ıslak bir şekilde bir şeyleri arıyordu, ayakları taşlara çarpıyordu. Perde aralandı ve Scourel yanımda dizlerinin üzerine çöktü, neredeyse bir bayrağa benzeyen renkli bir pankart beline sarılmıştı. Faewald'ın havlu gibi pratik bir şeye sahip olmasını beklemek fazla olurdu sanırım.

Ya da çirkin bir adam kadar pratik. Çünkü Scourel kesinlikle çirkin değildi ve güzelliğine bakmak neredeyse acı vericiydi. O kısmı unutmuşum.

"Ölümlüler sana ne yaptı, Kâbus?" Sesinde endişe mi yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım.

Elleri yaralarımın üzerinde nazikçe gezinirken inledim.

"Ölümlü insanlar sana ne kötülükler yaptı, benim küçük Kabus mu? Parmaklarını alıp kapımıza asmak için zincire dizeceğiz. Kulaklarını çizmelerimizin tabanlarına dikeceğiz ve onlardan tek bir fısıltı kalmayana kadar yürüyeceğiz. Kemiklerini öğütüp toz haline getireceğiz ve şarabımıza karıştıracağız."

Dehşet verici tehditlerini fısıldarken beni kaldırdı ve ıslak göğsüne bastırarak taşıdı. Muhtemelen onu kan, sümük ve kirle iğrenç bir şekilde kirletiyordum. O aldırıyor gibiydi.

Yıldızlar görüş alanımda dans ediyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Haftalardır ilk kez kendimi güvende hissettim.

Başka ne olsun, Scourel benim söz verdiğim dostum, söz verdiğim müttefikim ve söz verdiğim kocamdı. Beni öldürmeyeceğinden neredeyse emindim.

"Benimle pazarlık et, Kâbus," diye mırıldandı. "Pazarlık et ve ben de yaralarını iyileştireyim."

Beni kuş tüyü ve yastıklardan oluşan bir yatak gibi hissettiren bir yere yatırdı. Göz kapaklarım etrafımdaki beyazı görecektik kadar açıldı ve sonra tekrar kapandı. Çok sıcaktı. Her şey acıyordu.

Nefesim göğsümde -acı verici bir şekilde- sıkışırken soluk soluğa kaldım.

"Benimle pazarlık etmezsen sana yardım edemem," diye fısıldadı yalvararak.

Karanlık görüşümü bulandırdı. Buna karşı savaştım, kırık çenemdeki acı alevlenirken ağzımdan nefes nefese kaldım.

"Bana her şeyi ver Kâbus, ben de yaralarını iyileştireyim."

"Sen," diye nefes nefese kaldım.

"Evet mi?" Sesi nefesini tutmuş, ağzımdan çıkacak herhangi bir kelimeyi bekliyormuş gibi geliyordu ama verecek neyim vardı ki?

"Saç örgümü alabilirsin," diye fısıldadım.

"Anlaştık. Kırmızı örgünün tüm karışık ihtişamına sahip olman karşılığında seni iyileştireceğim."

Üzerime doğru eğildi ve göz kapaklarım saygıyla örgümü öperken gözlerinin kapandığını görece kadar uzun süre açık kaldı. Gözlerim kapanırken alnıma yumuşak bir şey dokundu ve başımdaki ağrı kayboldu.

Kendimi çok yorgun hissettim.

Yumuşak bir şey çenemde ve sonra parmaklarımın üzerinde gezindi. Gözlerimi tekrar açmak için mücadele ettim. Parmaklarımı mı öpüyordu? Bunu düşünecek gücüm .

Bunun yerine, acım mutlulukla her seferinde biraz daha azalırken bilinçsizliğe gömüldüm.

Her şey karanlık, sıcak ve güvenliydi.

Karnımda ağır bir şey hissedecek kadar uzun süre uyandım. Gözlerimi açtığımda bir tutam siyah saç ve üzerimde duran tek bir sivri kulak gördüm. O da uyuyakalmış olmalıydı.

Tekrar bilinçsizliğe gömüldüm.

Uyandığımda beyaz tüylerle dolu bir yataktaydım. Kelimenin tam anlamıyla, beyaz tüyler - benim kadar ya da benden daha uzun. Pencereden içeri dolan parlak pembe ışıktaki kızarıyorlardı.

"Bana musallat ol, Kabus. Uyan ve sonsuza dek peşimi bırakma," dedi Scouvrel pencerenin yanındaki taburede oturduğu yerden. Öne doğru eğilmişti, yüzünü yarım bir gülümseme süslüyordu, kılıcım dizlerinin üzerindeydi.

"O benim kılıcım," dedim kalın bir sesle. "Ve onu pazarlık ederek aldığımı hatırlamıyorum."

"Hatırlamadığın çok şey var," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Yüzümün ısındığını hissettim. Yaralarımı öpüp geçmiş miydi yoksa bu sadece benim anım mıydı?

Çok belli etmeden kendimi incelemeye çalışarak doğruldum. Yaralarım iyileşmişti. Parmaklarım kolayca büküldü. Dikkatli olmama rağmen gözlerim açıldı.

Kontrol. Bir öpücükle birini iyileştirebilmek ne muhteşem bir sihir!

Bunun ne tür bir güç gerektirdiğini hayal edin. Ve Scouvrel bunu başardı.

Örgüm hâlâ sağlamdı. Gözlerimde bir soruyla onu kaldırdım. "O benim," dedi Scouvrel gururla. "Ve ben olduğum yeri seviyorum. Yap kısa kesmeyin. Kesmek sana düşmez." İyi

ki saçımı uzun seviyordum.

"Seni düşünüyordum," dedim, birden gerilmiştim.

"Umarım öyledir. İnsanın karısı tarafından tamamen unutulması çok acı bir şey olurdu."

Dudaklarımı yaladım. "Demek istediğim, benimle isteğim dışında evlenmen konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Bunun bizim için ne anlama gelmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Ve bunu benden sakladığın için seni cezalandırmalı mıyım?"

"Saklıyor musun?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu - ki rol yapıyor olmalıydı. "Açık olduğunu sanıyordum. Senin zayıf ölümlü zihnin bazı şeyleri gözden kaçırdığı için nasıl suçlanabilirim? Ayrıca, bunu zaten konuşmamış mıydık?"

"Sorman gerekiyordu!" Dehşete düşerek söyledim. "Ya benimle rızam dışında evlendiğin için çok kızdığım için seni öldürdüysem? Ve biz bunu henüz yüz yüze konuşmadık."

"Peki kocanızla yüz yüze tartışmayı heyecan verici buluyor musunuz? İtiraf etmeliyim ki, yanaklarının güneşin doğuşu gibi alevlenmesini izlemenin belli bir cazibesi var." Gözleri bu sözlerle parladı ve ben bir ürpertiye zar zor bastırdım.

"Ya evli olduğumuzu hiç öğrenmemiş olsaydım?" Devam ettim. "Başka biriyle evlenebilirdim! Evlenseydim sana hizmet etmiş olurum!"

"Sen bunu yapmazsın, Kabus. Senin en büyük zevkin beni delirtmek ve her rüyama musallat olmak. Başka bir kurban bulmak için bile olsa neden bu kadar mükemmel bir kurbanı terk edesin ki?"

Bu şok edici ifadelere nasıl cevap vereceğimi bile bilmeden yırtık elbisemi düzeltmeye çalıştım. Birisi eteğimi hareket etmemi zorlaştıracak şekilde bağlamıştı.

"Elbiseni yırtmışlar," dedi Scouvrel, yüz ifadesi nötr olsa da gözlerinde ateş vardı. "Pek de modağa uygun bir parça değil - oldukça sade ve kesinlikle size yakışmıyor, içinde bir hayvan ya da kuş tasviri yok - ama başka bir adamın karımın kıyafetini yırtabileceğini düşünmesini rahatsız edici buluyorum - özellikle de böyle uygunsuz bir şekilde. Siz kalkıp kendi başınızın çaresine bakana kadar iffetinizi korumak için elimden geleni yaptım."

"Teşekkürler mi?" Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Alçakgönüllülüğümü mü korumuştı? Yaralarımı mı öpmüştü? Oluyordu? Benim kötü Scouvrel'im nereye gitmişti?

"Bana şüpheyile bakıyorsunuz. Böyle bir borcun ödenmeden kalmayacağını anlamış olmalısınız. Seni daha önce kulağımla fidye olarak kurtarmıştım. İntikamınız için bir kolumu seve seve veririm."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedim sıkıca. Kendimi tanınmayacak halde sakatlanmış bir Fae ile evli bulmadan önce onu yatıştırsam iyi olacaktı. "Bir banyo fazlasıyla yeterli olacaktır."

Açık kapıya doğru belli belirsiz el salladı ve ben de dar eteğimle mücadele ederek kapıya doğru koştum. Şelale hâlâ kabarcıklarla doluydu ve içinden buhar çıkıyordu.

"Ne kadar sıcak?" Ben sordum.

"İki nehir onu besliyor. Biri doğal olarak sıcak. Biri doğal olarak soğuk. Hangisinin daha güçlü aktığına bağlı olarak değişir." Gözleri alaycı bir ifadeyle dans ediyordu. "Tıpkı sen ve ben gibi, sevgili Kâbus. Biri sıcak, diğeri soğuk akıyor ama hangisi daha güçlü? Hangisi baskın? Bir andan diğerine değişir."

Boğazımı temizledim. "Buraya bir şeylerle geldim. Kafes. Bir balta sapı."

Güldü. "Seni bir kuş gibi kafese kapatacağımdan mı korkuyorsun? Ben o oyunu çoktan oynadım."

Başımı salladım. "Doğruluk mu yalan mı? Benimle oyun oynamayı seviyorsun."

"Gerçek. Şimdi istediğiniz kadar yıkanın. Suçlularınızın isimlerinin yer aldığı listeyi ne zaman sunmaya hazır olursanız o zaman alırım."

"Sadece iki isim biliyorum," dedim oyalanarak. Su iyi görünüyordu. Scouvrel diğeri odada kaldığından, harap olmuş giysilerimi çıkardım ve memnun bir iç çekişle sıcak suyun içine battım. Kurumuş kan ve kir Etrafımda kirli su bulutları.

Scouvrel bir an sonra cisimlendi ve ellerim kabarcıklara rağmen kendimi örtmek için havalandı.

Scouvrel kıs kıs gülererek, "Bakmak , bu ayrıcalık için pazarlık yapardım," dedi. Harika. Bu da sıcak yanaklarıma iyi geldi.

Gözleri benimkilerle buluştu, beklentiyle parlıyordu. "O isimleri istiyorum."

"O zaman *onlar* için pazarlık yap," diye önerdim.

Güldü. "Seni özledim, Kâbus. Meydan okuyan bakışlarını ve alaycı oyunlarını özledim. Bütün rüyalarıma girsen de. Yine de

geçen ayların her anında benimleydin. Aynadaki İnci'nin içinden seni küçük bakışlarımla görmeyi çok sevmeme rağmen, bana boyun eğmeyi reddedişindeki gerilimi, öfkeyi ve hazzı özledim."

"Ne kadar oldu?" Başım dönüyor gibi hissederek sordum. Bu dünyalar arasında her gidip geldiğimde zaman kaybediyordum. Diğer herkes bensiz yaşıyordu.

"Altı ay. Altı aylık kölelik ve karmakarışık bir kalbin çaresiz yalnızlığı." Başını yana eğerek durakladı, böylece bir zamanlar kulağının olduğu yerdeki yara izi kolayca görülebiliyordu. Şimdi, neden o yara izini Uzakta mı? "Bu isimler için ne alacaksınız?"

Sırıttım. İtiraf etmekten nefret etsem de ben de özlemiştim. Gözlerinin ışıldamasını ve gülümsediğinde ağzının yay gibi bükülmesini özlemiştim.

"İsminizi alayım," dedim.

"O zaten sende," dedi, sanki o bir lodos taşı, ben de demirmişim gibi havuzun kenarına eğilerek.

"Gerçek adın."

Geri , açıkça şok olmuştu ama aynı zamanda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Belki de beni uygunsuz bir şekilde hoş buluyordu.

"İmkansız."

"Benimle evlendin," dedim. "Kocamın adını bilmek istemememi bekleyemezsiniz."

Kaşlarını çattı. "Ve ben kendimi bir keçi gibi kesime sunana kadar düşmanlarımı avlamama izin vermeyeceksin öyle mi? Bu pek de bir eş sadakatine benzemiyor."

"Eğer böyle ifade etmek istiyorsan... evet."

"Seni gaddar Kâbus," dedi hem öfkeli hem de memnun bir bakışla. "Seni korkunç, mide bulandırıcı bağımlılık. Kendimi denizin en karanlık derinliklerine bırakarak senden kurtulabilseydim, unutarak boğulmakta tereddüt etmezdim."

Hışımıla odadan çıktı ve ben de fırsattan istifade yüzümü ve saçımı fırçalamayı bitirdim, kurumuş kan ve çamuru yıkamak için örgümü çözdüm. Scourel beni iyileştirmeseydi o yaralardan kurtulabilir miydim? Öyle olsaydı, ömür boyu sakat kalacağımdan şüpheleniyordum. O parmaklar çok kötü kırılmıştı. Çenem de öyle. Düşündükçe ürperiyordum.

Bunun için ona borçluydum. Çok uzun saçlarım olacaktı.

Sudan tekrar çıktığımda Scouvrel geri dönmüştü, yüzü başka tarafa dönük bir şekilde bana bir kıyafet tutuyordu. Alçakgönüllülüğümü düşünmesi, doğanın mutlak şiddetiyle kıyaslandığında komikti.

Giysisi, beyazın olabileceği kadar ince bir gömlek ile Yakasında taç ve örümcek gibi görünen garip danteller vardı. Diğer elinde ise her tarafı kırmızı yılanlarla dikilmiş koyu renk bir ceket vardı. Koyu kırmızı tayt ve siyah incilerle dikilmiş, uyluk hizasında siyah botlar. Sırada yanlarda balık gözlerine benzeyen desenler vardı. Son olarak kılıcımı kınına geri koydum, kılıç kemerinin derisi kurumuş kanla kaplanmıştı. Benim kılıcım.

Scouvrel gururla, "Onlar seni yırtık kıyafetlerle kirletiyor ama ben şanıma geri veriyorum," dedi. "Onlar senin gururunu almaya çalışıyorlar, ama ben seni Sidhe'nin rütbelerine yükseltiyorum."

"Bekle." Birden başımın döndüğünü hissettim. "Beni Fae yapmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Uzattığı elindeki giysiyi aldım ve başımın arkasını inceledim.

"Seni cehennemime mahkûm ederek mahvetmek istemem, Kâbus. Hayır, ışığınla bana işkence etmen daha iyi. Seni hiçbir şekilde lekelemek istemiyorum. Buna ruhum üzerine yemin ederim."

"Senin bir ruhun olduğundan tam olarak emin değilim," dedim zalimce.

"Gördün mü? Birbirimizi tamamen anlıyoruz, Büyülü Kabus." "Ben buna ikna olmadım," dedim kuru bir sesle. "Gerçek ya da yalan, o Sevgileriniz aldatmacadan başka bir şey değil. Kafamı görmediğim bir tuzağa çekmeye çalışıyorsun."

Cevabı fısıltıyla geldi. "Gerçek."

Ürperdim.

Sesi sertleşti. "Çabuk giyin, Kâbus. Efendim karanlıkla birlikte gelir."

"Denge mi?" Ben sordum.

"Beni köle olarak sattığını unuttun mu, sevgili Kabusum? . Her gece kendi isteğim yerine onun isteğini yerine getirmeye zorlandığımı hatırlıyorum. Ve zıttıma hizmet etmenin, kaosun düzene hizmet etmesinin ve her şeyin en korkunç kodlamayla düzenli hale gelmesini izlemenin bana nasıl acı verdiğini."

"Özür dilemeliyim," dedim suçlulukla.

Scouvrel omzunun üzerinden bana bakarak, "Ben kabul etmezdim," dedi. Yarı giyinik ama terbiyeli, yüz ifadesi son derece kırgındı. "Zekayı şefkate tercih ederim. Gözyaşlarıyla her tarafımı ıslatan bir eş yerine, bir kız böceği kadar parlak bir zihne sahip bir eşi tercih ederim."

Bana doğru eğildi, sanki kokum onu bir şekilde besliyormuş gibi içine çekti. Oh. Fae'lerin duygularımdan nasıl beslendiğini unutmuşum.

"İnsan çocuklarını bu diyardan çalmayı planlıyorum," diye hatırlattım ona, yüz ifademi sert ve kesin bir hale getirerek.

"Güzel," dedi umursamaz bir gülümsemeyle, gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Ama benden yardım bekleme. Vasiyetim yarım yıl daha Denge'ye bağlı - senin sayende, seni korkunç köle tüccarı. İşte bu yüzden geri kalan ölümlü çocukların bu Saray'da tutulduğunu sana söylememeliyim. Bu korkunç bir ihanet olur. Ve yine bu yüzden sana gidip kız kardeşinin Hawkside Kayalıkları'ndaki saklanma yerini bulmanı söylememeliyim. Gizli eşyalarını orada saklıyor. Ve sen de onun sakladığı sırrı bilmek isteyeceksin. Ama bunu sana söyleyen ben değilim."

Eğildi ve beni o kadar hızlı öptü ki nefesimi tutacak zamanım bile olmadı - aç bir öpücük. Tehlikeli bir öpücük. Kanımı kaynattı. Göz kırpması beni daha da şaşırttı.

"Bunun için sana daha sonra ödeme borçluyum," dedi nefes nefese.

Ve ben cevap veremeden gitmişti. Giyinmeyi bitirdim, kılıcın kınını dar pantolonun üzerine geçirdim ve kısa ceketi omuz silkerek . Nasıl oluyordu da her zaman kadın kıyafetleri bulunduruyordu? Ve bunlar bana nasıl oluyordu da her zaman uyuyordu? Daha fazla soru sormalıyım. Ama o yanımdayken, sormayı hatırlamak zordu.

Sözlerimi bitirdiğim anda, parmağını dudaklarına götürerek bir gölge gibi odaya süzüldü. O kadar yakınıma eğildi ki, fısıldarken dudakları kulağıma değdi. "Ben gidene kadar duvar halısının arkasına saklan, Kabus. Ve bir dahaki sefere bana tekrar musallat olman bu kadar uzun sürmesin. Gelecek geceler boyunca gördüğüm her kâbusta nefesinizi boynumda, buzellerinizi kendi ellerimde hissedeceğim."

Cevap veremeden beni devasa duvar halısının arkasına itti ve kapısının gümbürtüyle açıldığını duydum. Dışarı fırlayıp kalçamda asılı duran paslı kılıcı Denge'ye saplamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.



Yirmi Dördüncü Bölüm

I Kapı tekrar çarparak kapanana kadar uzun süre bekledim ve dikkatli bir nefes alarak kafesimi ve balta sapımı topladım. Heldra'ya borçluydum. Bunları bana getirdiğin için. Onlar , geri kalan ölümlü çocukları kurtarmak için hiç şansım olmazdı.

Burada, bu mahkemede olmaları şansın da ötesindeydi. Ama o kılıcı merak etmeye başlamıştım. Tam olarak nerede olmanız gerektiğini biliyor ve sizi oraya götürüyor gibiydi.

Scouvrel'i çocukların tam olarak nerede olduğunu söylemesi için zorlamadığıma şimdiden pişman olmuşum. Adam o şelale gibiydi, sıcak akıyordu.

bir dakika soğuk. Bir an beni iyileştirip bir an sonra beni tuzağa düşürmeyi planladığını itiraf etmesinden ne sonuç çıkarmalıyım? Ya da çocukları bulmama yardım etmesinden ama bir pazarlık yapmadan beni iyileştirmeyi reddetmesinden? Başımı döndürüyordu.

Şiddetle salladım. Tahmin yürütecek vaktim yoktu. Kız kardeşim ölümlüler dünyasını işgal etmeden önce bu çocukları bulup kurtarmak için sınırlı zamanım vardı. Acele etmem gerekiyordu. Bir şeyi bulmanın en iyi yolu bakmaktı.

Goblenin arkasından sürünerek çıktım. Bu banyo odasında kimse yoktu. Buraya kadar iyiydi. Parlak pencereye gizlice yaklaşıp dışarı baktım ve nefesim kesildi.

Pencere, bir kayalığın üzerinde yükselen tebeşir uçurum duvarına oyulmuştu. çalkantılı deniz. Gün batımının son ışıkları koyu parlak bir pembeye boyamıştı. At nalı şeklindeki koyun tam ortasında durduğum için uçurum duvarlarının her tarafını görebiliyordum. Düzinelerce, hatta belki de yüzlerce parlak renkli bez torba, farklı uzunluklardaki iplerle uçurumun duvarlarına asılmıştı. Bunlar ne olabilirdi ki?

Yakındakilerden biri tekmeledi ve bir insan vücudunun kısa bir taslağı aniden ortaya çıktı.

Hayır.

Faewald'a en son gittiğimde bunları duymuştum. Bunlar, ölene kadar ipek torbalara asılarak cezalandırılan Fae'lerdi.

Ürperdim.

Ne zaman Faewaldın ne kadar korkunç bildiğimi düşünsem, beni yine şaşırttı.

Eğer şu anda bu odadan gizlice çıkarsam ve kılıcı kullanamadan yakalanırsam, bu ben olabilirdim. Kılıcı dikkatlice kınından çıkardım. Her an kaçmaya hazır olmalıydım.

İşte başlıyoruz. kaldırdım, tutuşturmak için havada kaydırdım. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Banyo alanından yatak odasına doğru yürüdüm, beyaz kuş tüyü yatağı ve iyileşirken üzerimde dinlenen karanlık bir kafanın aniden aklıma gelen görüntülerini görmezden geldim ve kapıya doğru ilerledim, menteşelerin gıcirtısına kendimi hazırlarken kapıyı yavaşça açtım.

Gıcirtı yok. İyi ve güzel.

Öbür odaya geçtim ve nefes nefese kaldım.

Oda muazzamdı. Skundton'dan bile büyüktü. Altına inşa edildiği ağaç ya da ağaçlar her neyse, hayal edilebilecek en muhteşem kök sistemine sahip olmalıydı. Kökler toprak tavandan saç gibi aşağı sarkıyordu, o kadar yüksekti ki ikinci görüşüm tepeye ulaşamıyordu. Büyük Kökler, mağara duvarları olarak düşünebileceğim bir yere dolanıyordu ve yanlardaki kalın toprağa spiral bir rampa oyulmuştu; kökler, rampayı yerinde tutmaya yarayan kümeler ve kümeler halinde dikkatlice bağlanmıştı ve onları toprağa oyulmuş yapıyı yok etmek yerine desteklemeye yönlendiriyordu. Beyaz tebeşir.

Rampa boyunca kapılar açıldı - tıpkı Scouvrel'inki gibi kapılar - ve fenerler kıvrımlı rampanın tavanına asılmıştı. Gerçi tavan yanlış bir kelimeydi çünkü uçsuz bucaksız alandan diğer tarafa baktığımda Spiralın yan tarafında, yürüyüş yolunun yukarı ve yukarı doğru spiral çizdiğini görebiliyordum, böylece her kapı katmanı bir sonraki yürüyüş yolunun ve katmanın üzerinde duruyordu.

Fenerler binlerce ateşböceği gibi görünür.

Her birinin içinde minyatür bir ejderhaya benzeyen küçük büyülü bir yaratık kanat çırpıyordu. O kadar parlak parlıyorlardı ki, onlara bir saniyeden fazla bakamadım. Ve her birinin kendine özgü tuhaf bir tonu vardı - bazıları sadece beyaz, diğerleri mavi veya mor, su veya sarı ve yine diğerleri siyah ve yine de bir şekilde ışıktan yapılmış. Başımı salladım. Faewald dehşetlerle dolu olduğu kadar harikalarla da doluydu. Rampalar boyunca her kapının arasında oyma raflar vardı ve raflar ciltli kitaplarla o kadar doluydu ki sadece rafları doldurmakla kalmamış, aynı zamanda mümkün olan her şekilde diğer kitapların üzerine sıkıştırılmıştı, öyle ki bir kitabı raftan çekmek için neredeyse savaşmak gerekiyordu.

Her yerde bıçaklar asılıydı: tavandan sarkan zincirler başımın üzerinde sallanıyordu, duvarların arasına çakılmışlardı. kitaplar ve kapıların çerçeveleri boyunca, ejderha fenerlerinin tepelerini süslüyor, spiral rampayı çevreleyen ve ağaçların köklerine dolanan korkuluğun dikmelerini oluştuyordu

En yakın rafa baktım ve gözlerim siyah ciltli büyük bir kitaba takıldı. Kitabı çekip açtım ve parlak mavi ışık bakışlarımı doldurdu. Şaşırarak kapattım.

"Günahlarımızı mı çalışıyorsun?" diye sordu

eğlenen bir ses. Nefes nefese döndüm.

Görül müştüm.

Yürüyüş yolları kalabalıktı. Fae'ler birlikte yürüyor, sohbete dalıyor ya da rampa boyunca uzanan banklarda oturup kitap okuyor ya da dumanı tüten sıcak çay fincanlarından yudumluyorlardı. Golemler ürkütücü bir şekilde aralarında dolaşarak raflara kitap ya da gümüş çay tepsileri taşıyordu.

Soruyu soran kişi için ayrılmış gibiydiler ama hiçbiri ona bakmadı. Hiçbiri bana bakmadı.

"Beni nasıl görebiliyorsun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

O gördüğüm ilk Fae'ydi ve ondan nefret etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Cavariel ilk gördüğümde kalp atışlarımı hızlandıracak kadar muhteşem bulduğum gülümsemeyle gülümsedi. Şimdi beni hasta hissettiriyordu. Bir şeyi esnetir gibi oldu ve yusufçuk kanatları sırtından fırlayarak asılı ışıklarda uçuşmaya başladı.

"Benim de küçük bir numaram var," dedi sırıtarak, kabaşon yakutlarla süslü gümüş bir bileziği göstermek için ceketinin kolunu yukarı itti. "Beni görünmez yapıyor. Ve görünüşe göre, bana diğer görünmez insanları gösteriyor. Ne kadar da uygun. Ne de olsa sen hep görünmez kardeştin, değil mi? Ya da en azından Hulanna hep böyle söylerdi."

Yanaklarımdaki kanın süzüldüğünü

hissettim. "Ne yapacaksın?" Ona sordum.

"Bıçaklar Divanı tövbe etmek için iyi bir yerdir. İsterseniz İpek Lordu'nun bunu yapmanıza yardımcı olacağına eminim."

Bu bir tehditti. Ve ben bunu umursamadım.

"Yapmamayı tercih ederim," diye sertçe

karşılık verdim.

Omuz silkti. "O zaman belki de tek yapmak istediğim konuşmaktır."

"Bundan şüpheliyim," dedim. "Güç oyunlarına bu kadar saplanmışken, bundan daha fazlasını istiyor olmalısın."

Etrafına dikkatlice baktı ama kimse bize etmiyordu. Her yerde bizim gibi fısıldaşan ve plan yapan Fae'ler varken olmazdı. Daha yakına eğildi.

"Ve ben burada ölümlülerin yavrularına çok değer verdiğine inandırılmıştım," diye fısıldadı ve nefesinin kulağımdaki hissi öğürmeme neden oldu.

Ve yine de.

"Bu yerde ölümlü çocukların nerede olduğunu biliyor musun?" Ben de fısıldadım.

Gülümsemesi burktu, "Benimle pazarlık et, sana nerede olduklarını göstereyim. Rehberliğim için bir konuşma. Birbirimizi tanımak için bir şans. Sonuçta biz bir aileyiz."

"Öyle miyiz?" Ben de karşı çıktım. "Kız kardeşim evliliğinizi sonuçlandırdı mı?"

"Yıllar önce," diye . "Ne kadar güzel zaman geçirdik ama yine de onun acımasız hırsından ve tek bir düşünceye odaklanmasından yorulduğumu fark ediyorum."

"Beni hemen çocuklara götürün, beni kimseye göstermeden, vardığımızda onlara zarar vermeden ya da öldürmeden ya da yol boyunca bana zarar vermeden ya da öldürmeden ve yol boyunca sizinle konuşacağım," diye teklif ettim.

"Anlaştık," diye fısıldadı ve gülümsemesinde, teklif ettiğim için beni pişman eden bir delilik ve beklenti notası vardı. "Beni takip edin."



Yirmi Beşinci Bölüm

I Cavarieli spiral boyunca takip ederek aşağıya, aşağıya, daha önce hiç görmediğim kadar çok Fae'nin yanından geçtim. Daha fazla boynuz ve parlak gözler, daha fazla karanlık

alaylar ve yaramaz yüz buruşturmalar. Kafesteki beyaz bir kaplanın yanından geçtik, pençesini parmaklıkların arasından çıkarıp beni çalıştı. Paslı kılıcımla pençesini savuşturdum.

"Fare, ," dedi Cavarieli kuru bir sesle. "Tepenin altında bir sürü fare var."

"Mouseys?" Ses tonumun aynı derecede kuru olmasına izin vererek sordum.

"Bir fareden başka kim bir tepede saklanır ki? Faewald'ın geri kalanı savaşa giderken, İpek Lordu'nun altında saklanıp kırıntıları mı biriktirir?"

"Kim?" Ben sordum.

"İşte bilmece bu," dedi neşeyle. Beklediğim gibi biri değildi. O Birinin dirseğinin yanındaki masadan bir kadeh şarap çalıp geri fırlattı, cüppesinin içine uzanıp küçük yuvarlak gümüş bir pudra çıkardı ve içinden bir tutam mürekkep mavisi toz alıp burnuna çekti.

Tuhaf davranışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Kız kardeşimin bu tuhaf davranışlara uyum sağlaması ne kadar zaman almıştı? Belki de en başından beri hoşuna gitmişti.

Mağaranın göbeğine doğru ilerlerken diğer manzaraları görmezden gelmeye çalıştım - golemelerin sırtında taşınan, neredeyse spiral rampa kadar geniş, tuzlu su dolu midye kabuklarında taşınan denizkızları. Geyik gibi ötüşen kanatlı Fae'lerin bindiği uçamayan kuşlar. Dans eder gibi ayaklarını havaya kaldırarak zıplayan tek boynuzlu atlar.

Onları görünce ürperdim - sırlarını biliyordum. Ama Cavarieli'nin bilmeceğini çözmek için hepsini görmezden gelmeye çalıştım. Toplananların Ölümlüler Sarayı ile savaşa girmek istemeyenler ve İpek Lordu'nun onlara hükmettiğini söyleyenler buradakiler miydi?

"Neden İpek Lordu Bıçaklar Sarayı'nı yönetiyor?" Yakınlarda sadece golem varken fısıldadım.

"Çalkala çalkala, kesik kesik, diğerlerinin boğazını kesti. Bir torba ipek, uzun dik bir düşüş, bu hayattan kaçtılar - hepsi birden!"

Bu ilginçti.

"Ve burada olmayan herkes savaşa mı gidiyor?" Ben sordum.

"İşte buradayım ve kesinlikle savaşa gidiyorum. Dışarıda aslanlar kükrüyor - savaşları yaklaşıyor. İçeride fareler saklanır. Eğlenceyi sevmezler."

Başımı salladım. Demek halkımla savaşmayı planlamayan herkes buradaydı. Burada çok sayıda Fae vardı - ama Scouvrel'in daha önce açıkladığı sayılara bakılırsa, bu belki de nüfuslarının onda biriydi. Vücudumdan soğuk terler boşandığını hissettim. Geri kalanlar Skundton'ı tekmelenmiş bir karınca yığını gibi istila edeceklerdi.

Ve artık bunun kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Açıkçası, bu kötü bir şey, Allie. Fae'lerin ve zalimliklerinin ölümlülerin dünyasına yayılmasını istemezsin.

Ama bunun Olen ve Sör Eckelmeyer'den ne farkı vardı? Farklı değildi.

Öyle olsa bile, ölümlülerin pisliğini temizlemek ölümlülere kalmıştı. Çözüm olarak Fae'ler tarafından istila edilmek, koyunlarınızı kurtlardan koruması için bir aslan kiralamak gibiydi. Kurtları avlarken her şey iyi ve güzeldi, ama onlar gittiği anda dönüp koyunları parçalara ayıracaktı.

"Söyle bana, ölümlü kardeşim," diye sordu Cavariel, "Kocan sana suçlarını itiraf mı? İpek Lordu'nun kulağına özgürlük fikrini soktuğunu ve ardından selefini öldürdüğünü ve sarayının yarısını katlettiğini, itiraz edenleri ipek torbalara bağlayıp uçurumlardan sallandırdığını söyledi mi?"

"O yapmadı," dedim soğukkanlılıkla. Bunun arkasında gerçekten

Scouvrel mi vardı? "Size Sooth'un mektubuyla bana ilk gelenin kendisi olduğunu söyledi mi?"

ve bir tutam Inkdeath ile birlikte ölümlülerin dünyasına girme ve bir ölümlüyü geri çekme planını yaptığımızı? O olmasaydı kız kardeşinin buraya asla gelmeyeceğini mi? Gözünü fetih bürümüş, kana susamış bir ölümlüyle evlenmek yerine Kupa Sarayında kalıp şarabın, ziyafetin ve sanat gösterilerinin tadını çıkaracağımı mı?"

"Bu yaklaşan savaşı tamamen kız kardeşimin üzerine yıkma," dedim yumuşak bir sesle. "Ona yalan söyledin. Onu baştan çıkardın. Onu bizden çaldın."

"Ve harika bir iş çıkarmamış mıydım?" diye mırıldandı. "Ona verdiğimde Glory, onu mahkemelerimizde yürüyen herkesten iki kat daha fazla korkuttum. O gün bir ün kazandım. Ve bu ünün üzerine inşa etmeyi planlıyorum."

Beni o kadar ani bir şekilde duvara yasladı ki nefes almayı unuttum. Bedenini bedenime bastırdı ve kulağıma fısıldadı. Ürperdim, ona doğru itildim ama o kendimi tutamayacak kadar güçlüydü.

"Sana onun sahip olduğundan daha fazla güç sunabilirim, farecik. Seni kırmak Vale ile evlilik bağı. Henüz tamamlanmadı. Onu terk et ve bana sarıl, ben de seninle evleneyim ve seni kız kardeşinden daha büyük yapayım."

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye hırladım. "Güzel yüzü için kız kardeşimi seçtin ve sade yüzüm için beni reddettin."

Güldü. "Ve aptal olan ben değildim. Meğer ikinize de ihtiyacım varmış. Gelin, size ruhunuzu minnettarlıkla ağlatacak bir pazarlık teklif edeyim."

"Yalan söylüyorsun," dedim eşit bir şekilde, kolunun altından kayarak.

"Beni dinlemen senin yararına olacaktır, Alastra Hunter." Sesi ipek, gözleri erimiş bal gibiydi. "Kız kardeşin senin ölümünü istiyor. Kocan ruhunun kurban edilmesini istiyor. Ama ben hâlâ seni kurtarmak istiyorum."

"Sana güvenmek aptallık olur," dedim, artık özgür olduğum için ondan dikkatle uzak duruyordum.

Süslü bir kapının önünde durdu.

"Başka birine güvenmek aptallık olur," diye karşı çıktı. "Bunu bir düşün, farecik.

Seni nasıl yükseltebileceğimi düşün."

Göz kırptı ve kapıyı açtı.

Ve o bunu yapar yapmaz, kız kardeşimi ve kocamı unuttum.

Çünkü bir karyola denizinden çeşitli yaşlardaki yirmi çocuk uykulu gözlerle bana bakıyordu.

Kapıyı arkamızdan çekip kapattım, kalbim aniden hızlandı. bulmuştum - gerçekten bulmuştum. Kız kardeşimin yanında olmayan tüm çocuklar bunlar olmalıydı ve onları özgür bırakabilirdim.

"Goodie Hunter'a benziyorsun," dedi genç bir ses ve küçük Petyr battaniye yuvasından ayağa kalkarken nefesim kesildi. Onu bulmuştum.

"Annen seni almam için gönderdi beni," dedim ona ve sonra dönüp Cavariel'e sert bir bakış fırlattım. "Benimle tekrar pazarlık yap, Kupaların Efendisi"

" sanmıyorum. Pazarlığımız artık tamamlandı."

Düşündüğü kadar hızlı bir şekilde kapıyı açtı ve arkasından çarptı. Kolu tuttum ama bir şekilde kilitlemiş ya da engellemişti. çocuklardan biri ağlamaya başladı.

Etrafımda döndüm. "Şşşt, gözyaşı yok, küçükler. Her şey kaybolmadı."

Kafesimi kaldırdım ve onları küçük olarak düşündüm ve sonra, onlar hala alarmla bağırırken, kılıcı çektim ve havayı kestim.

"Her şey yoluna girecek , dedim onlara, havada bir gözyaşı oluşurken ve kenarı tutup yırttım, kaymak için yeterli alan açtım.



Yirmi Altıncı Bölüm

N Yırtıktan tekrar ölümlü dünyaya adım attığımda içimi gergin bir enerji doldurdu. Ruhlar dünyasına geri döndüğümde görüşüm bulanıklaştı. Burada sadece elimdeki fener bulanık ve karanlık görüşüme yardımcı oluyordu. Biraz daha yukarı kaldırdım.

Etrafımda, ağzı açık bir şekilde, ellerinde çamaşırlar, buharlı su kovalarının etrafında kadınlar ve erkekler duruyordu. Ya da ben öyle sanıyordum. Sadece ruhani görüşümle ayrıntıları zordu. Meşalenin aydınlattığı şeyler dışında her şey bulanık ve lekeli görünüyordu. Hepimiz bir an birbirimize baktık ve sonra bir kadın, kucağında bir kız çocuğuyla üstü kapalı bir arabanın arkasından fırladı.

"Allie. Bize daha fazla çocuk getirmişsin," dedi Loremistress.

"Evet," dedim, gözlerimin inanılmaz derecede büyümesini engellemekte zorlanarak. Güzeldi, ikinci görüşümle bir kraliçenin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyordu. "Ama ne - ?"

"Taşları eski çembere geri koyduk," dedi Loremistress, durduğum yeri işaret ederek. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündük, ancak bu her zaman birimizin müzik yapması gerektiği anlamına geliyor.

Müzik yapan biri vardı. Yalnız bir keman hoş bir melodi söylüyordu ve baktığımda kemani çalan çocuk sanki küçük sırrımızmış gibi bana göz kırpyordu. Keman şimşek mavisiydi ama çocuğun görüntüsü o kadar hızlı hareket ediyordu ki başımı ağrıttı. Çok dikkatli bakmamaya çalıştım. Gözbağı olmadan burada kördüm. Bunun ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

"Ah," dedim şaşkınlıkla, kafesimin mandalını el yordamıyla bulup yere koyarken açtım.

"Şey, Shining'in nasıl olduğunu bilen tek kişinin sen olduğunu sanma. Birileri çalışıyor," dedi Loremistress. "Bizim de atalarımız vardı. Ve senin gördüğünden çok daha fazla büyü gördük."

Şaşırmış olabilir. Ama ben öyle demedim.

Bunun yerine çocukları kafesten çıkardım, gözleri yaşlı küçük çocuklara ve korkmuş büyük çocuklara Gezinlerin sıcak kollarını bulmalarında yardımcı oldum.

"Bunların hepsi Faewald'dan" dedim hepsi doyurulup düzgünce giydirildikten ve yatağa yatırıldıktan sonra.

Petyr'a uzandım. Çocuğu annesine mi götürmeliydim yoksa burada mı bırakmalıyım? Onu o korkunç kasabaya geri getirmek doğru gelmiyordu. Ama aynı zamanda

onu Heldra'dan uzak tutmak doğru gelmedi. İç çekerek onu sırtıma

"Annesini tanıyorum," dedim Loremistress'e. "Onu eve getireceğim."

Başını salladı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bana gülümserken kırıştı. "Daha önce getirdiklerin... perili. Ama onları getirdiğine sevindim. Çocuklar dirençlidir. İyileşebilirler. Bir gün yeniden iyi olacaklar."

"Peki ya Skundton'un çocukları? Onları size annem mi getirdi?" İçimi dolduran endişeyle sordum.

"Henüz değil," dedi Loremistress, ruh gözleri endişeyle doluydu. "Ama daha fazla mülteci olup olmadığını izleyeceğiz."

Başımı salladım ama tek düşünebildiğim annemin deli babam ve bir sürü korkmuş çocukla gece boyunca dolaştığı oldu. Ve sonra bu endişeli düşünce Scouvrel'in zamanlar kendisinin de ölümlü dünyadan çalınan bu çocuklardan biri olduğunu söylemesine dönüştü. Biri onu geri çalsa ve geri getirse nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

Bunun gibi güvenli bir yere.

Vedalaşıp Petyr'i eve dönüş yolculuğu için sardığımızda, uykuya dalmıştı. Loremistress onu uzun bir bezle sırtıma bağlamama yardım etti, böylece ağır ve yorucu olsa da onu taşıyabilecektim.

Soğuk ve karda eve doğru uzun bir yürüyüş oldu. Birçok kez tökezledim, sırtımdaki küçük çocuğu güvende tutmak için kendimi zar zor yakaladım. Yorulmaya başlamıştım. Gerçek bir uykuya ihtiyacım vardı. En azından Petyr sırtımda korunuyordu, küçük başı sert omzuma yaslanmıştı ve Loremistress'in onu bağladığı özenle sarılmış kumaş tarafından sarılmıştı.

Scouvrel'in bana verdiği uzun balık gözü çizmeler ve kürk astarlı ceket için, etrafımızda savrulan kar yağışı karşısında giderek artıyordu.

Onu bana karşı bu kadar cömert olmaya iten şey neydi? Garip Fae evliliğimizi ciddiye alıyor muydu? Her ne kadar hala

Beni kandırmak mı? O da Faewald'ın geri kalanı kadar kafa karıştırıcıydı. Ve daha sonra çözmem gereken bir bulmacaydı. Petyr'ı annesine götürüp onu ve kasabanın çocuklarını güvene almalıydım. Sonra da kız kardeşimi tuzağa düşürmeliydim. Bunu yapabiliirdim. Planım işe yarıyordu. Sadece odaklanmam ve çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

Her şey yoluna girecekti. Sadece devam etmekten vazgeçemedim.

Bu kararlılığın sıcaklığının gecenin karşı içimi ısıtmasına izin verdim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kokuyu fark etmedim.

Tepeye tırmanıp uzaktaki Chanter evini görene kadar havada duman kokusu vardı.

Oh, tatlı yıldızlar! Hayır! Hayır!

Ağaçların arasındaki tepeye tırmanırken kalbim gırtlığıma dayanmıştı, Petyr'in bacaklarını yakındaki ağaçlara çarpmamaya dikkat ederek yürüyüşümü koşuya çevirirken ciğerlerim ağrıyordu. Büyülü eşyalarımın saklı olduğu ağacın altında durdum, çantamı ve yayımı alıp anahtarı ve aynayı tekrar çantama taşıdım. En azından sağlamdı.

Ev alev alev yanıyordu - ateş ruhsal imgelemimde garip ve ürkütücüydü - bir dakika önce oradaydı ve bir dakika sonra yok oldu - ve evi kül haline getirmişti. Ondan geriye kalanların içinde hiçbir insan yaşayamazdı. Evin etrafında,

Askerler durmuş, ellerinde uzun sırkılarla ateşe bakıyorlardı. Yayılmaması için yangının eve odaklanmasını olmalılar. Ya da belki de gitmeden önce işin tamamlandığından emin olmak istiyorlardı.

Öfke içimi aynı ölçüde korkuyla doldurdu. Ailem neredeydi?
Canlı çıkabildiler mi?

Panik yapma, Allie. Panik yapma.

Çok hızlı nefes alıyordum ve bu başımı döndürüyordu. Annemle babamı karda askerlerle birlikte neden görmediğimi merak etmek istemiyordum. Chanter'ları da neden görmediğimi düşünmek istemiyordum.

Burada değillerdi. Ya da ölmüşlerdi. Ve Gezgînler'e de ulaşamamışlardı.

Panik yapmayın. İyice düşün.

Güçsüzce ateşten uzaklaştım. Önümde çantam, sırtımda çocukla kasabaya doğru ağır ve garip bir yürüyüş olacaktı. Ve oraya vardığımda, muhafızları gizlice geçip Sör Eckelmeyer'in gücünün tam kalbine ulaşmam gerekecekti ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Boğazımı kurutan ve dilimi hissettiren endişeye karşı savaştım
Yağ.

Dikkatli bir şekilde, dar tavşan yolundan ilerleyerek ormana geri döndüm. ağaçların arasındaki patikalar. kör bir şekilde yolumu bulmaya çalışırken zor bir işti, en fazla bir saat sürmesi gereken şey, körlüğüme rağmen sadece el fenerinin yardımıyla sessizce ilerlemeye çalışırken üç kat daha uzun sürdüğü için içimi hayal kırıklığı dolduruyordu. Kasabaya girmek için korunaklı olmayan bir yer seçtim, bir çitin arasından ve bir kulübenin arkasından geçtim. Bu yolu çocukluğumdan hatırlıyordum.

büyük saklambaç oyunlarında saklanırlar. Yerlilerin bildiği ama tüm bu yeni insanların görmezden geldiği bir yer.

Ve şimdi zor kısmı.

Fırın ile Tanner'lara ait ev arasındaki boşluğun kenarında bekledim. Sokak aydınlıktı ve bulanık bir pus içinde bir devriyenin geçişini izlemiştim bile. Nefesimi tuttum ve başımı dışarı çıkarmadan önce bir sonrakinin geçmesini bekledim. Görmediğim şeyler olduğunu biliyordum. Tıpkı sokağın karşısındaki eve gitmem *gerektiğini* bildiğim gibi.

Bunun için hiçbir şey yoktu. Bazen cesur olman gerekir.

Sokaktan diğer tarafa doğru fırladım ve evin duvarına yapıştım, sırtımı duvara dayadım, bir uyarı çığlığı gelmeyeceğini umuyordum.

Uzun dakikalar sonra nefesimi bıraktım ve evin yan tarafından arka kapıya doğru yavaşça ilerledim. Kolu denedim ve kilitli değildi.

Kapıyı hızla açıp içeri girdim ve kimse itiraz edemedi kapıyı arkamdan kapattım.

Goodie Thatcher hala dış mekan kıyafetlerini sürecinde bana şok içinde baktı.

"Goodie Thatcher," dedim selamlama amacıyla.



Yirmi Yedinci Bölüm

S Öfkeli görünüyordu. "Allie! I - " Sırtımda uyuyan çocuğu ona göstermek için hafifçe döndüm. "Torunun bende."

Yakındaki bir odadan boğuk bir çığlık geldi ve Heldra kapı aralığından koşarak çıktı, kollarını oğluna - ve bu sırada bana - sardı.

"Petyr, aman Petyr!"

Uyandı ve ağlamaya başladı; onu çözüp annesinin kucağına almamız ve aceleyle yatak odasına gitmemiz uzun dakikalar aldı. Goodie Thatcher'ın çaydanlığı ocağa koyması ve bana sinirli bir şekilde oturmamı işaret etmesi uzun dakikalar aldı. Onun da oturması ve her zamanki sinir bozucu ses tonuyla konuşması uzun dakikalar aldı.

"Ailen gece Chanter'larla birlikte gitti," dedi acımasızca. "Ve Heldra'nın diğer çocukları. Ve benim Jal'im." Bu onun kocasıydı. Herkes zavallı Jal Thatcher'ı hep unutmuşumdur. "Askerler onları aramaya çıkmadan ve kulübeye doğru dumanlar yükseldiğini görmeden önceydi, yani en azından bundan kurtuldular."

"Yaralandılar mı?" Ben sordum.

"Hayır. Kasabadaki çocukların çoğu yanlarındaydı. Ağlayan bebekler ve titreyen çocuklarla karda yola çıkmak oldukça zor bir şey. Onları boş yere göndermesen iyi olur kızım. Ne yaptığını bilsen iyi olur. Heldra'nın ailesinin evinden atılmasının sebebi sensin. Senin kaçışın için onu suçluyorlar. Ve Olen onları durdurmadı. Heldra'nın suçlu olup olmadığını bilmediğini söyledi. Bilmiyormuş! Başına açtığın belalar, Allie Hunter."

Hayal kırıklığıyla başını salladı ama onu durduran Heldra'nın sesiydi.

"Anne." Sadece bu. Sadece bir isim ve Goodie Thatcher eridi, yüzünü ellerine dayadı ve hıçkırıklara boğuldu.

O ana kadar iyiydim. Ama uzun zamandır düşman olarak gördüğüm kadının çatlamasını, yenilgiyle hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını izlemek. Dudaklarından askerlerin ailemi nasıl yaktığını ve Heldra'yı evinden nasıl kaçırdığını duymak... Sanki beni buraya bağlayan bir bağ çözülmüş gibiydi.

Heldra yanıma oturdu ve çayı doldurdu. Ruh imgelemimde yüzünü tam olarak göremiyordum ama bir şekilde... yerleşmiş görünüyordu.

"Teşekkür , Allie Hunter. Oğlum için. Her şey için."

"Elbette," dedim.

"Elbette değil," dedi ve bu sözlerde demir vardı. Bu, Heldra'dan daha önce hiç duymadığım bir şeydi. "Bunu başka kimse yapmadı. Başka kimse yapamazdı. Ama oğlumu ölümden döndürdün. Bunu asla unutmayacağım. Bu."

Elimi tuttu ve içine bir bez . "Bunu geri çaldım. Senin için."

Nefesim kesildi. Gözbağım!

Minnettarlıkla gözümün üzerine çektim ve görüşüm geri geldiğinde uzun bir oh çektim. Heldra'nın gözleri uzun süredir ağlıyormuş gibi kızarmıştı ve Goodie Thatcher'ın kiler de öyle.

"Senin de gitmen gerekiyor, Heldra," dedim.

Başını salladı, gözleri tekrar yatak odasına kayd.

"Sen ve Petyr," diye ısrar ettim. "Hâlâ anneme yetişebilecek durumdayken hemen gitmelisiniz. O sizi güvenli bir yere götürebilir. O yolu biliyor."

Goodie Thatcher dilini şaklattı. "Annen pek bir şey bilmiyor, Allie."

"Fae ordusu beklediğimden daha büyük olacak."

Goodie Thatcher küfretti. "Ben burada kalıyorum. Burası benim toprağım. Burası benim kasabam. Yaşlanmış ve bitmiş olabilirim ama henüz pes etmiyorum."

"Peki ya Olen?" Ben sordum. "O ne diyor?" Heldra gözlerini kaçırdı ve annesi yine küfretti.

"Bu bir katliam olacak," diye ısrar ettim. "Kimse kalmamalı."

"Gidiyor musun?" Goodie Thatcher bana meydan okudu.

"Her çocuk güvende olana ve Fae ordusu durdurulana kadar dinlenmeyeceğim," dedim acımasızca. "Çünkü Skundton'da durmayacaklar. Eğer geçip giderlerse bariyeri aşır saldırlırlarsa, tüm topraklarımıza ve denize dökülürler ve kimse güvende olmaz. Buna izin veremem. Çocukların güvende olabileceği yer olmalı."

Diğer kadınlar başlarını sallıyordu.

"gidiyorum," dedi Heldra sessizce, pelerinini ve çizmelerini toplamaya başlayarak.

"Çocuğu hazırlamana yardım edeyim," dedi annesi. "Gecenin geri kalanında kalabileceğin bir yer var mı Hunter?"

Başımı salladım.

"O zaman çayını i," dedi Goodie Thatcher, kaba bir Şekilde değil. "DüŐecek gibi görünüyorsun. Bu evdeki bütün yataklar dolu ama sen İstersen ateşin yanında uyuyabilirsin. Sizi ya da sizinkileri hiç sevmedim ama düşmanlarımın düşmanları ocağıma hoş geldiler."



Yirmi Sekizinci Bölüm

MUykum sıkıntılıydı ve bunun tek nedeni Goodie Thatcher'ın mutfağının toprak zemininde uyumam değildi. Umutsuzca uykuya ihtiyacım vardı, kalbim bunun için çok sıkıntılıydı.

Gece bir anda uyandım, bu fikrin mi beni uyandırdığından yoksa rüyanın mı beni uyandırdığından emin değildim.

Kılıç.

Onu her kullandığımda, beni tam da olmam gereken yere götürüyordu - neredeyse çok kolay. Bu onun büyüünün bir parçası olabilir miydi? Eğer öyleyse, hala yapabiliyorken onu şimdi kullanmalıyım. İstila henüz başlamamışken. Scouvrel bana gidip Hawkside Kayalıkları'nda kız kardeşimin saklandığı yeri aramamı söyledi.

Kılıç beni oraya götürebilir mi?

Hafifçe sallanarak yorgun bir şekilde ayağa kalktım ve çantamı, fenerimi ve diğer eşyalarımı topladım. Bir fincan demli çay ve yiyecek bir şeyler iyi giderdi. Bunun yerine, Goodie Thatcher'ın mutfak girişlerine asılı sarımsaklarının kokusunu içime çektim, masanın üzerindeki sepetten yapışkan çöreklerinden birini aldım ve olabildiğince sessiz bir şekilde kılıcımı çektim.

Paslı metalin diğer paslı metale sürtünmesi gibi bir ses çıkardı. Yüzümü buruşturdum - ne de olsa muhtemelen yatak odasındaki Goodie Thatcher'ı uyandırmıştım - çalınan yapışkan çöreğimden bir ısırık aldım ve kılıcı havada savurdum, haklı olduğumu ve şansımı kaybetmeden önce beni doğrudan Hulanna'nın gizli odasına götüreceğini umuyordum.

Hava önümde yırtıldı, parlak bir ışıltı içeri girdi ve yırtıktan içeri adım attım, göz bağımlı aşığımı çekti, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Adım attığım oda tam da Hulanna'dan beklediğim gibiydi. Hemen donakaldım, dinliyordum, hiçbir şeyi rahatsız etmemeye çalışıyordum. yalnız olduğumdan emindim. Dikkatlice ayağımı yırtıktan çektim ve arkamdan kapanmasına izin verdim.

Eğer bu odada bir fırtına kopmuş olsaydı, daha kaotik görünemezdi - ki Hulanna'dan da bunu beklerdim.

Odanın bir tarafını renk cümbüşü içinde yastıklar ve kuştüyü kaplı geniş bir yatak dolduruyordu. Yanındaki masada kullanılmış çay fincanları ve tabaklardan oluşan bir koleksiyon duruyordu. Kıyafetler - muhteşem elbiseler, kolyeler, taşlar, pelerinler, pelerinler ve eldivenler, bir tuvalet masasının üzerine ve odanın bir tarafına saçılmıştı.

yatakta. Bir gardırop kapağı açık duruyordu ve gelişigüzel atılmış giysiler vardı. Gardırop o kadar doluydu ki, istese bile içindeki giysileri asamazdı.

Bir çift geniş pencerenin altına itilmiş uzun bir masa odanın enine uzanıyordu. Masanın üzerinde, içinde asık suratlı, parlayan yaratıklar bulunan bir düzine fener asılıydı. Masanın üzeri kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı, öyle ki bir dağ diğerinin üzerine çökecekmiş gibi duruyordu. Dağınıklığın içinde rastgele nesneler vardı - bir ayna, bir zamanlar bir kitapta gördüğüm gemi hareketlerini ölçmeye yarayan bir alet, bir şişe kırmızı bir şey ve bir tane de yeşil bir şey. Doldurulmuş bir kertenkele. İki doldurulmuş baykuş. Kuşlarla eşleştirebileceğimden daha fazla parlak tüy, bir plajda beklediğinizden daha fazla deniz kabuğu ve parlayan bir kavanozun içinde yüzen fazlasıyla insani görünen bir göz koleksiyonu.

Ugh.

Geceydi.

Bu da odaya herhangi biri girebileceği için durumu daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Bir kalp atışı daha bekledim ama kimse gelmeyince yapışkan çörekten bir ısırik aldım ve masaya doğru ilerledim. Elbiseleri görmezden gel, Allie. Ve garip eşyaları. Ne görüyorsun?

Scouvrel ne görmemi umuyordu?

Kılıcı kınına soktum ve gözlerimin masanın üzerindeki kâğıtlarda gezinmesine izin verdim. Taş çemberden şehrin merkezine ve Kuzey Yolu'na doğru uzanan oklarla çizilmiş bir Skundton haritası. Bu kolaydı. Tıpkı Skundton'u işgal etmenin bir Fae ordusu için kolay olacağı gibi.

Başka ne var?

Deri ciltli ve büyük bir kitap vardı.

Merakla açtım, parlak bir mavi renkte parladığında neredeyse yapışkan çöreği düşürüyordum. Sayfalar parlıyordu, kelimeler bir anda dans ederek yerlerine oturuyor ve resimler de onlarla birlikte akıyordu.

Ebedi Yaşam ya da Ölümsüzlük umduğumuz kadar basit değildir. Herhangi bir insanı Fae'ye dönüştürebilir ve hem büyüğü hem de korkunç yollarla sayımıza ekleyebilirken, hiçbirimiz gerçekten ölümsüz değiliz. Çünkü her geçen gün gevşediğimizi hissediyoruz. Bazıları toparlanabilirken İplikleri birbirine , kendilerini tekrar örерler, bazıları aylar ya da günler içinde kaybolur.

Ruhlarını tekrar bir araya getirme yeteneğine sahip olanlar bile bu yeni durumda eğimli olarak kalan paçavralar kadar çarpıktırlar

Her türlü çarpık hayal ve bencil kötülüğe. En iyilerimiz bile yıllar geçtikçe daha kötü olmaya mahkumdur - ya da belki daha iyi. Çünkü Bu kadar sapkın olanlar artık dünyayı aynı şekilde görmüyorlar. Artık küçük kötülüklerle ilgilenmiyorlar, hilelerine ve değer veriyorlar, sözlerinin yetmediği yerde yatan eylemlerden zevk alıyorlar, intikamların tadını çıkarıyorlar ve sanki ziyafetler ve balolarmış gibi.

Sanırım bu daha doğru olamazdı.

Tam diğer kâğıtlara bakacaktım ki kelimeler soldu ve yenileri belirdi.

Bir çıkış yolu teorize edilmişti, ancak başarı şansı çok . Sadece doğru bileşenle başarılı olmayı umabiliriz - yaşayan bir bütünün iki yarısı. Aydınlık ve karanlık. Adanmış ve vazgeçmiş. Yeryüzü ve gökyüzü. Ancak ikizlere pek sık rastlanmaz ve asla bu kadar zıt olmazlar.

Titredim.

Bizi Sooth'un kehanetinden daha fazlası için istediler. Bizi bu kitabın kelimeleri için istiyorlardı. Kız kardeşimin sahip olduğu bu kitap.

Kitabın yanında insanların bir listesi vardı. Tanıdığım insanların.

Skundton'dan insanlar. Annemle babamın isimlerinin yanında yıldızlar vardı, Olen ve Heldra'nın da öyle.

O listeyi kız kardeşim mi yapmıştı?

İyi bir şey için olamazdı. Kitaba tekrar baktım.

Oolag. İnsanlar birbirine bağlı iki ruha böyle diyor - sorunumuzun çözümü. Ama sadece yüzyılda bir gelirler, o da hiç gelmezlerse.

Kelimeler soluklaştı.

Bekle. Daha fazlası olmalı.

Çılgınca sayfaları çevirdim ama hiçbirinde şey yoktu.

Sadece boş sayfalar.

Çevirmeyi bıraktım ve daha fazla kelime belirdi.

Bu kitap size okumak istediğiniz hikayeyi değil, okumanız gereken hikayeyi anlatıyor.

Peki, Hulanna'ya hangi hikayeyi anlatıyordu?

Kitabın yanındaki sayfalarda başka bir not gözüme çarptı. "Geçici

Aşkların En Sevgilisi,

Vale Denge'ye köle edilerek etkisiz hale getirildi ama kız kardeşini kaybettik. Kurban edilmen ertelenmeli. Anlaşmamızda başarısız oldum ve sonuçlarına katlanacağım.

Cavariel,
Kupaların
Efendisi"

Bu ürkütücüydü. Geçici aşklar mı? Onun *fedakarlığı* mı?

Hulanna bu Fae dünyasında her ne ısırdıysa, çiğneyebileceğinden çok daha fazlasıydı. Peki neden? Ne için? Skundton'dan çok nefret ettiği için mi?

İnsan olmak gerçekten de bu hayat için sevdiği her şeyi feda edecek kadar korkunç muydu?

Kapının dışında bir şey gıcırdadı ve donakaldım. Bir saniye geçti.
Bir tane daha. Hiçbir şey yok. Uzun bir nefes aldım.

Düşün, Allie. Düşün.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kağıtların yerini değiştirdim, ancak golem sayımları ve

Parti davetiyeleri ve ön yüzlerinde öpüşen çiftlerin küçük kitaplar dışında değerli bir şey bulmak zordu. İpek Lordu'ndan gelen ve Hulanna'yı, sarayını ve onu tehdit ediyor gibi görünen bir mektup vardı.

Eğer ona boyun eğmezse hayatını kaybedecekti. Sooth'tan ona kehanetinin bir zaman sınırı ve ne zaman olursa olsun "Kanlı Aylar'dan önce" yerine getirilmesi gerektiğini hatırlatan bir mektup daha vardı. Cavariel'den gelen bir başka mektup ise tam olarak bir aşk mektubu olmadığı için midemi bulandırdı.

Onu her daha iyi tanıdığımda daha da korkunçlaşıyordu.

Kendimi hasta hissettim.

Başka bir yığının altında, dört kez başlayıp bıraktığı bir mektup vardı.

İlk kısım çizilmişti:

~~"Alastra Livoto Avcısı bir an önce öldürülmeli—"~~

~~"Borcunu ödemek için insanların dünyasına git ve kız kardeşimi bana geri getir."~~ ~~"Seçimin basit. İpek torbayla idam ya da Allie'nin kellesi."~~

Hunter."

Ve son olarak, kağıda öyle ağır bir elle yazılmıştı ki yer yer yırtılmıştı: "Eğer borcundan kurtulmak istiyorsan, kız kardeşim Allie Hunter'ı Faewald'a getirmelisin. Bunun dışında hiçbir şey seni özgür kılamaz."

Durakladım.

Ne kadar güzel. Kız kardeşim ölmemi çok ama çok istiyordu. Ama o mektubu kime yazmıştı?



Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tyapışkan çörek ağzımda küle dönüştü. Avcı olmak başka, avlanmak başka bir şeydi. Kendimi bir yaratık gibi hissediyordum. Scouvrel'in halısı, bir yaratık diğerini avlıyor, arkasında ne olduğundan habersiz.

Dikkatlice masanın üzerine eğilip pencereden dışarı baktım ve nefesim kesildi.

Faewald'ın üzerinde asılı duran ay çok parlaktı. Ve en alt kenarı, kana batırılmış bir beze sürtünmüş gibi parlak bir kırmızıyla lekelenmişti.

Kanlı Aylar.

Ne yapacak olursam olayım, bunu yapmak için çok az zamanım vardı.

Parmaklarımı masaya vurarak düşünmeye çalıştım. Scouvrel'in beni buraya ne için gönderdiğini bulmuş muydum? Şifreli bir kitap ve kız kardeşimin bana karşı komplo kurduğuna ve Cavariel'le evliliğinin mutlu bir evlilik olmadığına dair bir kanıt mı? Bunu zaten biliyordum.

Gözlerim kitabın üzerinde gezindi ve daha fazla kelime belirdi.

Dünya'nın havadan sonsuza dek kurtulabilmesi için Oolag'ın sadece havadan olan yarısını, yani şiddetli olanını kazanması gerekir.

Ve Gökyüzü'nün yeryüzünü vassalı olarak alabilmesi için Oolag'ın yalnızca yeryüzüne ait olan yarısını - güzel olanı - kazanması gerekir.

Ama eğer garip ve cesur bir ruh ikisini tekrar bir getirmeyi, karmakarışık olanı düzeltmeyi ve eğri yolları düzleştirmeyi arzularsa - o zaman sadece kan yeterli olacaktır. İkimizin de kanı hepimizi yıkamak için gönüllü olarak verildi.

Bu biraz açıklayıcı oldu. Ne de olsa kehaneti duymuştum:

Tek bir günde iki yarım olarak doğan biri. Bir

yarısı toprak için. Biri hava için.

Biri parçalamak için. Biri tamir için.

Ancak o kehanet, bu kitabın söylediklerinin sadece zayıf bir ipucuydu. Ne de olsa kehanet, Hulanna ve benim yok etmek ve onarmak için kullanılabileceğimizi ima ediyordu. Ama bu kehanet üç yol ortaya koyuyordu. Adil Halk'ın ölümlü dünyasına. Ölümlü dünyayı itaatkâr kılacak bir yol. Ve Faewald'ı bir şekilde temizleyecek bir yol.

Kız kardeşimin hangi yolu seçtiği belliydi - ölümlü dünyayı yok edecek ve kendi dünyası yapacak olan yolu.

Ve hangisinin peşinden gitmem gerektiğinin oldukça açık olduğunu düşündüm - çünkü kız kardeşimi "kazanabilirsem" ölümlü dünyayı Fae'lerden kurtarabilirdim - bu ne anlama geliyorsa.

Kemerime bağlı kafese baktım. Onu yakalayabilirdim. Bu onu "kazanmak" sayılır mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kız kardeşimi bulmak için etrafımda döndüm. Kınım bir şeyin üzerinde asılı duran bir elbiseye takıldı ve elbise yere düşerek tam boy bir aynayı ortaya çıkardı.

Scouvrel'i gördüğümde nefesim kesildi, hırpalanmış ve kanlar içinde taş zeminde yatıyordu. Başında duran Cavariel'in elinde bir kırbaç vardı.

Scouvrel dudaklarından hiçbir ses çıkmamasına rağmen, "Kabus," diye mırıldandı.

Cavariel'in gülümsemesi hınzırcaydı. "Şimdi söyle bana Vale, ölümlü karın tüm çocuklarımızla birlikte nereye gitti? Söyle yoksa Denge'ye sorarım ve o da seni tekrar kırbaçlatır."

Scouvrel'in elinde kanlı bir kırbaç tuttuğunu fark ettiğimde nefesim kesildi, gözlerim dehşetle büyüdü. Yedi kuyruğu vardı, her birinin ucu dikenliydi. Kendini kırbaçlamaya zorlanmıştı.

"Yapamazsın," diye nefes nefese kaldım. "Yapmamalısın."

Dizlerimin üzerine çöktüm, Scouvrel'e uzanmaya çalıştım ama parmaklarım sadece pürüzsüz camla buluştu. Bu benim hatamdı. Onu Denge'ye ben satmıştım.

"Seni zorlamayacağını söylemeden önce," diye mırıldandı Cavariel, "ölümlü karının bizden değerli bir şey aldığını unutma. Denge olarak düzeni sağlamak onun görevidir. Senden almak zorunda. Çalınan onca çocuğun kefarecini ödemedi önce ne kadar acı çekmen gerektiğini düşünüyorsun?"

Scouvrel'in arkasında, Denge aynadan görüş girdi. Sakin ve soğukkanlı görünüyordu, beyaz kanadının tüyleri dalgalanmamıştı.

"Bize ölümlüyü verebilir," dedi Denge. "Bu borcunu öder."

"Scouvrel, çok özür dilerim!" Dedim ki. "Hepsi benim hatam."

"Kabus," diye soluk bağırdı, gözleri cam gibiydi, nefesi kesilmişti. Bana uzanmaya çalıştı, güçsüzce, parmakları hiçbir şeye değmiyordu.

"bir kabus, değil mi?" Cavariel beni görmeden ya da duymadan mırıldandı.

"Seni bir kan nehrinde boğacaklar," diye fısıldadı Scouvrel ve cam gibi gözleri benimkilerle buluştu. Beni uyarmaya mı çalışıyordu?

"Çocukluğunu mu yaşıyorsun Vale?" Cavariel gülerek sordu. "Bunu bize uzun zaman önce yaptılar."

Titredim.

Odalarının kapısı pat diye açıldı ve bir golem elinde küçük bir notla odaya girdi. Denge içini çekti ve notu alıp hızla okudu.

"Eğlencenize daha sonra dönmek zorundayız, Kupaların Efendisi. Bu not karınızdan. Kuzgunlar Şöleni başladı."



Otuzuncu Bölüm

I Scouvrel'i yakalayıp yerde sürüklemeye başladıklarında içimden bir küfür .
Bana doğru uzandı ve bir an için onun
Yardım umuduyla ve sonra aynanın görüntüsü göz kırparak gözden kayboldu.
Nefesim kesildi.

O gitmişti.

Ve ölümlülerin dünyası istila ediliyordu.

Babamı kız kardeşimden kurtarmayı başarmıştım... bir bakıma.

Ölümlü çocukları kurtarmayı başarmıştım... elimden geldiğince.

Ama bu harika oyuna gelince Hulanna'nın çok gerisindeydim.

Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, ikimizin de hayatını riske atan ve bahislerin olabildiğince yüksek olduğu bir oyun.

Ağzım kurudu.

Ona uygun bir tuzak kurmayı başaramamış, kurnazlık yerine merhametin beni yönetmesine izin vermiştim. Ve daha fazla müttefik toplayamamıştım. Elimdeki tek müttefiki de pazarlıkla elimden kaçırdım.

Avuçlarım terlemişti. Geriye

tek bir şey kalmıştı. Savaş.

Kız kardeşler arasında bir savaş. Aynı bütünün iki yarısı arasındaki bir savaş. Kazanabileceğimden emin olmadığım bir savaş.

Ellerimi esnetip teçhizatımı kontrol ettim. Faewald'ın dışında pek işe yaramayan göz bağı ve balta sapı, kılıç ve anahtar, küçük ayna ve kafes yanımdaydı.

Yayı sadağımdan dikkatlice çıkardım ve gerdim. Bir dahaki sefere ölümlülerin dünyasına girdiğimde, bir savaş olacaktı. Hazır olmam gerekiyordu.

Kafesimin hazır olduğundan emin olmak için teçhizatımı kontrol ettim.

Hulanna'yı kafese koymaya çalışacaktım. İhtiyacım olan tek şey onu bir an bile görmektir. Bu, buraya gelme sebebim olan işi yapmak için son şansımdı - ikiz kardeşimi durdurmak. Çantamı açtım, Fare derisini çıkarıp omuzlarıma attı ve kösele ayaklarını göğsüme bağladı.

Leş gibi kokuyordu.

Ama bana kim olduğumu hatırlattı. Ben Allie Hunter'dım. Beni küçültün ve fareleri öldüreyim. Beni tekrar tüm Faewald'ı alaşağı ederdim.

Pes etmedim. Geri adım atmadım. Bu mücadeleden vazgeçmeye hazır değildim.

Son bir hamleyle parlayan kitabı masadan aldım ve dolup taşan çantama tıktırdım. Yakında temizlemem gerekecekti. Sırtımdaki bu şeyle bir kaplumbağaya benzemeye başlamıştım.

Oyalanmayı bırak, Allie. Bekledikçe bu iş kolaylaşmayacak.

Kılıcımı çektim, havayı ikiye bölmek üzereydim ki kapı patlayarak açıldı ve Werex yüzü asık bir şekilde içeri girdi.

"Kupaların Leydisi, ben-"

İkimiz de donup kaldık, bir anlık şoku paylaştık. İlk tepki veren ben oldum. Gözlerimi kapattım ve onu küçük hayal ettim.

Sen bir hiçsin, sen bir hiçsin, sen bir hiçsin.

Bacağımdaki küçük bir acı nefesimi kesti ve aşağı baktığımda dikiş iğnesi büyüklüğünde bir kılıcın kabzasına kadar uyluğuma saplandığını gördüm.

Yayımı masanın üzerine koydum, kafesi bedenimden uzaklaştırdım, sonra küçük kılıcı çıkarıp yere fırlattım. Küçük bir Fae'nin ne kadar zarar verebileceğini unutmıştım.

"Werex," dedim dişlerimi sıkarak, kafesi onu görebileceğim bir yere kaldırarak. "Eğer orada daha fazla silahın varsa, onları kendine saklamayı öneririm yoksa sinirlenirim ve bir şarap fıçısında boğulmaktan nasıl hoşlandığını görürüm."

Yeşil yüzü solgun görünüyordu.

"Bu çılgınlık da ne, ölümlü? Ve Kupaların Leydisi'ne ne yaptın?"

"Artık benim tutsağımsın, Alacakaranlık Lordu," dedim hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Olaylar değişti. Werex'le ne yapacaktım? Gitmesine izin veremezdim yoksa atlayıp beni öldürürdü. Onu pencereden atabilirdim.

Vhalrot'a yaptığım gibi, ama o zaman beni kız kardeşime verebilirdi. Onu bu kafeste benimle birlikte sürüklemek acı verici olacaktı.

Hızlı parmaklarımla Hulanna'nın eşarplarından birini kaptım ve kafesi çantama bağladım. En azından bu şekilde Werex'in bacaklarıma bir şeyler sokmasına gerek kalmazdı. Sonra göz bağını gözlerimin üzerine çektim, Faewald korkunç bir şekilde ürkütücü hale gelirken ve Hulanna'nın güzel odası hiçbir şeye dönüşmezken irkilmemeye çalıştım

Paçavralar ve kırık çay fincanlarından, kirli kâğıtlardan ve pencerelerden gelen uğultulu boşluktan daha fazlası. Werex bile bu küçük haliyle kıvrandı ve kıvrandı.

"Çıkar beni, Ölümlü!" diye seslendi.

"Sessiz ol, yoksa kafesini bir demirle doldururum ki gözünü kırpsan yanarsın."

Yay ve kılıcı tekrar elime aldım ve kendimi bundan vazgeçhavada bir delik açtım ve Werex bana tıslarken içinden geçtim.

Ölümlü dünyaya çıkmayı bekliyordum ve adımımı attığımda neredeyse boğuluyordum ve dünya hala karmakarışıktı.

Dehşete kapılarak tek elimle göz bağımı aşağı çektim. Kılıcın beni aynı dünyada bir yerden başka bir yere götürebileceği hiçbir fikrim yoktu.

Neredeydim ben? Her yer boştu ve her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası vardı.

Kafesin içinden Werex gülüyordu.

"İkimizin de kanatları yok, Ölümlü. Bizi getirmek için ne korkunç bir yer seçimi."

Büyük bir uçurumun üzerindeki bir platformdaydık. Sis yukarı doğru sürükleniyordu.

aşağıda ve bulutlar yukarıdaki karanlıkta bizi çevreliyor, Kanlı Ay'ı karartıyordu. Platforma çıkan merdiven ya da basamak yoktu. Hiçbir yapı onu yerinde tutuyor gibi görünmüyordu. Sadece en fazla dört kişinin -en fazla- rahatça sığabileceği bir platform vardı. Kenarlarında sizi korkunç düşüşten koruyacak bir korkuluk yoktu. Platformun tam ortasında bir yığın eşya vardı. Bir yetişkin için çok küçük, yırtık pırtık bir battaniye. Bağlanmış paçavralardan yapılmış yıpranmış bir tavşan. Çocukken benim de böyle bir tavşanım vardı. Onu elime aldım ve altından başparmağımdan daha büyük olmayan oyulmuş bir kurbağa çıktı. O kadar gerçekçiydi ki uzanıp ona dokundum.

Oyma canlanıp dili parmağıma doğru fırladığında elimi geri çektim. Elim gittiği anda yere düştü ve tekrar dondu. Eğildim ve onu tekrar yakaladım.

"Konuşan bir kurbağa," dedi Werex. "Bu çok değerli. Bunun için pazarlık yaparım." "Nedir bu?" Tuhaf şeyi inceleyerek sordum. "Ve nerede Biz mi?"

Werex sıkılmış bir ses tonuyla, "Burası açıkça Kanatlar Divanı," dedi. "İnsanların bu platforma başka nasıl geldiğini hayal edebiliyorsun? Görünüşe bakılırsa Bitmeyen Uçurum'un içinde. Ve biz de kapana kısıldık. Tabii o kılıç havayı tekrar açamazsa. Zeki küçük biblo."

Kurbağaya baktım. Bu sefer hareket etmedi.

"Konuş, Konuşan Kurbağa," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"Unutma," diye fısıldadı garip bir şekilde tanıdık gelen genç bir çocuk sesiyle. "Bu korkunç yerde kim olduğunu unutma. Sen Finmark Thorne'sun. Baban çiftçiler için tarlalardan kütük topluyor. Annen ahududu reçeli yapıyor. Seni seviyorlar. Üç var,

Maveren, Tristarch ve Grimmen ve onlar da seni seviyor. Sana unutturmalarına izin verme. Bunu da senden almalarına izin verme."

Aniden durdu ve sonra hareketsiz kaldı.

Titredim.

"Bir isim söyledi mi?" Werex sordu.

"Duymadın mı?" Kurbağayı cebime soktum.

"Sadece bir isim söylüyor. Ve sadece onu tutan kişi o ismi duyabilir. için pazarlık yapacağım. Sahip olmayı çok istediğim bir isim var. Belki de kurbağada vardır."

Bu cümlelerin sonunda sesinde bir hırıltı vardı. "Bana verdiği ismi mi istiyorsun?"

Sırıttı. "Bu ilginç olurdu, ölümlü. Ben de bunun için pazarlık yapardım ama en az bana vereceği isim kadar ilgimi çekiyor."

"Peki bu kimin adı olabilir?" Kılıcımı tekrar hazırlayarak sordum.

Düşürmesem iyi olur, yoksa bu platformda ölürüm.

"Kurbağa, çıkarlarınıza en uygun kişinin gerçek adını verir. Müttefikinizin gerçek adını bilmek çok kullanışlıdır. Onları dürüst tutar. Gerçekten sizin çıkarlarınıza en uygun kişi olup olmadıklarını bilmek daha da kullanışlı, öyle değil mi?"

Peki, Finmark Thorne kimdi? Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Yine de, kim olduğundan emin olduğum tahmin etmemeye çalışırken nefesim biraz kesildi.

O üzgün yalnız çocuğun bir zamanlar Scouvrel olması mümkün müydü?

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Gözlerimi tekrar bağladım ve kılıcı tekrar havaya .



Bölüm Otuz Bir

I Havadaki yırtıktan kayarak geçtim, çantamı ve içindeki her şeyi benimle birlikte sıyırmayı zar zor başardım.

Bir ses duvarına çarpmıştım.

Bağırışlar, çığlıklar ve savaş naraları ayak, toynak ve çarpışan metal seslerine karıştı.

Çoktan başlamıştı.

Kalbim kulaklarıma yetişmek için yarışıyordu.

Kılıcımı kınına soktum, içgüdüsel olarak savunma pozisyonuna geçtim ve ne kadar tehlikede olduğumu değerlendirmek için yavaşça döndüm. Werex bir şeyler bağıyordu ama gürültüden ne dediğini anlayamadım. Onu görmezden geldim. Onu o kafese fikri için koymamıştım.

Kalın fidanlardan oluşan küçük bir arapsaçının içindeydim, o kadar sıkılardı ki içlerini görmek zordu. tamamen sarmışlardı. Şu anda bu iyi bir şeydi. Kıpırdandım ve fidanlar uzuvlarımı sıkıştırdı, ağaçlardan dışarı bakacak kadar manevra yapmamı bile zorlaştırdı.

Dışarı bakmak için başımı arapsaçına soktum. Kavga görmeyi bekliyordum.

Fark etmediğim şey, öfkeli bir orduyu hareket ettirmenin bile çok fazla gürültüye neden olduğuydu.

Ormanın başladığı dağ düzlüklerinin kenarındaydım. Taş çemberin çoğunlukla engellenmiş bir görüntüsü vardı. Oradan, Fae'ler bir testiden şarap gibi akıyordu - boynuzlu parlayan geyiklerin üzerindeki Fae'ler, parlayan tek boynuzlu atların üzerindeki Fae'ler,

Parlak zırhlı veya koyu renkli dövmeli Fae'ler, yeşil ork derili ve kötücül keskin silahlara sahip Fae'ler, arkalarında kıvrılan kanatlarıyla balo için giyinmiş Fae'ler. Savaşa hazır, acıya hevesli bir şekilde at sürdüler - hayal edebileceğim her türden Fae, mümkün olan her şekilde giyinmiş, çemberden çıkıp ovaya döküldüler.

Yolları takip eden silahlı Faerie akıntılarına yerleştiler.

Hulanna odasındaki haritayı işaretlemişti.

Gözlerimi zorlayarak kardeşimi aradım. İşte oradaydı.

Tek boynuzlu bir atın eyerinin üzerinde duruyordu, başında keskin bir boynuz tutan hareketli bir hayvanın üzerinde dengede durmanın tehlikesinden habersiz görünüyordu.

Onun küçük olduğunu düşünmeye çalıştım ama tek görebildiğim ne kadar güçlü göründüğüydü.

Altın yaldızlı bir göğüs zırhı ve altın yaldızlı kanatlı bir miğfer giymişti, koyu kızıl saçları arkasında havada uçuşuyor ve kesik siyah etekleri rüzgârda bir ölüm bayrağı gibi dalgalanıyordu. Çizme giymişti ve kolunda bir çift sağlam bileklikle birlikte küçük bir rün kaplı toka vardı - bunlar pratikliğe verdiği tek selam gibi görünüyordu.

Çok güzeldi. Görkemliydi. Olmak istediğim her şeydi. Onun hatalarını, eksikliklerini düşünmeye çalıştım. Havaya tutunmak gibiydi.

Bir geyiğe binmiş boynuzlu bir Fae ve arkasından koşan Alacakaranlık Sarayı sürüsü görüşümü engelledi.

Kalbim dibe vurdu.

Başarısız olmuştum!

Bunu planlamıştım. Doğru anda oradaydım. Tam da umduğum gibi onu görmüştüm ama bu yeterli olmamıştı. Bunu yapamamıştım. Kendi başarısızlığım üzerine bahse girmemiştim.

Parmak uçlarımda durup Hulanna'yı tekrar görmeye çalıştım ve bir panik patlamasını bastırdım.

Panik yapma, Allie. Bunu hala yapabilirsin. Sadece onu tekrar gerek.

, Werex o kadar uzun ve sert küfürler ediyordu ki, duyduğum tüm küfürler tükenmişti ve bunların altında bulduğu katman kulaklarımı kavuruyor ve yanaklarımın yanmasına neden oluyordu.

Birisi yakınlardan beni gördüğünde bir kükreme duyuldu ve ağaçların arasından sıçradım, avucumun içi kadar aşına olduğum arazide ilerlerken yosun parçalarını tekmeledim, görebilmek için göz bağımı yırttım ve bir kayadan devrilmiş bir ağaca, arazinin bir geyiğin kolayca sıçrayamayacağı kadar eğimli olduğu bir yere sıçradım.

Hulanna'yı gözden kaybetmiştim. Tüm Fae'leri gözden kaybetmiştim. Küfrederek, göz bağımı tekrar aşağı çektim.

Yanlış yöne doğru koşuyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu. Kemerimden balta sapını çıkardım, havada salladım ve görebilmek için yüksekte tuttum. Bunu yaparak zaman kaybetmiştim.

Arkamdaki orklar sevinç çılgınlıkları attı ve ben de daha hızlı koşmaya başladım; dönemeçlerden kayarak, ahududu çalılarının ve yosun tutmuş kütüklerin üzerinden tökezleyerek, ruhumun görüş alanındaki meşalenin ışığında kalmaya çalışıyordum.

Daha hızlı, Allie! Daha hızlı!

Onlardan uzun süre önde kalamazdım. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve hızlı.

Burada birkaç yıl önce bir ayının in yaptığı küçük bir tepecik yok muydu? Bu on yıl önceydi, şimdi daha da fazla.

Zig-zag çizerek, onları atlatmaya çalışarak oraya doğru koştum. Lütfen içinde ayı olmasın, Knoll!

Bir huş ağacının arasından tırmanıp tepeciğin kenarından atladım ve küçük mağaraya girmek için döndüm. Göz bağımı yukarı ama normal görüşüm hiçbir şey göstermiyordu ve in soğuktu, temiz dağ havasından başka bir şey kokmuyordu. Tekrar aşağı çektim.

Çalışma odası boştu.

Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Tam arkamdaydılar ve ben de yukarıdaki köklerden oluşan küçük mağaraya ancak sığabilmişim.

Çalışma odasının yanları ve arkası boyunca taşlar.

Girişte bir yosun ve toprak sağanağı vardı ve üzerime geri tepti. Meşalemi yüksekte tuttum ve bir düzine orkun yosunlu tepeciğin üzerinden atlayışını, ardından da parlayan geyiği izledim.

Bir nefes.

Kimse dönmemişti. İki nefes.

Vay be.

Werex, "Bir mağarada saklanıyoruz," dedi.

Fare pelerini çıkardım ve kafesin üzerine sıkıştırdım. Sessiz olsa iyi ! Sessiz olsa iyi olur!

Girişi izledim, içimi korku kapladı ama kimse arkasını dönmedi. Kalbim nihayet sakinleştiğinde, kafesteki fare pelerini çektim. "Sessiz ol yoksa ben seni sustururum."

"Bütün eğlenceyi kaçırıyoruz," diye itiraz etti, ama en azından bunu sessizce yaptı. "Olayların bu şekilde gelişmesinden mutsuz olduğunuzu varsayabilir miyim?" Fısıldadım

Dişlerimin arasından Werex'e. "Kuzgun Ziyafeti istediğini sanıyordum."

"Ona liderlik etmek istedim, kafeste taşınmak değil! Kupaların Leydisi emri çok erken verdi. Beni kandırdı."

"Fae'ler böyle yapmaz mı?"

"Şarapta sevmediğimiz insanları da boğuyoruz," diye hatırlattı bana. "Biz çok şey yaparız. Eğer buradan kurtulursam ona bunların çoğunu göstereceğim. kafes."

. "Ama dediklerimi yapmazsan bu kafesten kurtulamayacaksın."

"Hiç şansın yok," dedi.

Bu mağara eşyalarımı saklamak için en iyi yerdı. Bir savaşıñ ortasında hepsini yanımda taşıyamazdım. Çantamı sırtımdan indirdim. Yanımda neye ihtiyacım olacaktı?

Yay ve oklar. Kılıç.

Dışarısı soğuktu ve fare pelerini yardımcı olabilirdi.

Geri kalanını mağaranın arkasına ittim. Bunun için geri gelmem gerekecekti.

Baltayı havaya kaldırdım. Eğer onu getirirsem, bir elim meşgul olacaktı. Yayımı kullanamazdım. İç çekerek onu da çantamla birlikte mağaraya ittim. Dünya karardı. Şimdiden özlemiştim.

Peki ya kafes. Onunla ne yapmalıyım?

"İstedğin kadar bak," diye hırladı Werex. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Sadece seni burada mı bırakacağıma yoksa yanımda mı götüreceğime karar veriyorum."

Dudaklarımı büzererek söyledim.

Kafes olmadan Hulanna'yı yakalayamazdım. Kafesle, gürültülü bir Werex'le sıkışıp kaldım. İmkansız bir seçim gibi görünüyordu.

Kafesi getirmezsem onu kovalamanın bir anlamı yoktu. Bu benim tek şansımdı.

İç çekerek onu kemerime bağladım ve mağaradan çıktım.



Otuz İkinci Bölüm

T Savaşın sıcak kaosu bana tamamen yabancıydı. Sabırla beklemeye, atışımı seçmeye, nefesimi kontrol etmeye alışmıştım.

Sırtlarında üç Fae'yle ormanda ilerleyen geyiklerin ağaçlara çılgınca ok atmasına alışık değildim. Bir darttan zar zor kurtulmuştum ve onlar ağaçların arasından sıçrayıp gitmeden önce bir ok attım.

Gözlerimi bağlamadım. Manzarayı bulanık ve mide bulandırıcı yapıyordu ama Fae'ler net ve parlaktı. Her ağacı ve kütüğü görmektense düşmanı görmek daha iyiydi.

Belki üç adım atmıştım ki baltalar taşıyan üç orktan oluşan bir grup hızla yanımdan geçti. Werex onlara bağırdı ve döndüler.

Oh, iyi olan her şey aşkına!

İlk oku hiç düşünmeden, içgüdülerimle yerimi seçerek -zırhsız boğaz- attım ve kalan ikisi hücumla geçtiğinde ikinci oku çıkarıp yerleştirmiştim.

İkinci bir boğaz atışı. Düşüp düşmediğini görmek için beklemedim.

Ellerim titriyordu.

Üçüncü ork üzerimdeydi. Kafesi tuttum ve darbeyi almak için kaldırdım.

Werex içeriden bir çığlık attı ve ben de darbeyi yana sıçrayacak kadar iyi savuşturdum. Kafesi bıraktım ve bir ok daha kapıp yerleştirirken kemerimi çekiştirdi. Nişan almaya vakit yoktu.

Atışım boşa gitti.

Ve -imkânsız bir şekilde- havada dönerek hedefi tam gözünden vurdu.

Geriye doğru tökezlediğinde nefesim kesildi, hızla bir ok daha kaptım ve tekrar ateş ettim. Bu sefer boynunu vurdum ve kestim. Yere düştü.

Eğildim, nefes nefese kaldım ve çimlere doğru öğürdüm. Duyarlı yaratıkları öldürmek alışık olduğum bir şey değildi. Orkları bile.

. Nefesim çok hızlı geliyordu, başım çok çılgınca dönüyordu.

"İmkânsız," diye tısladı Werex.

Gezginler bunun şeytanın kalbini deleceğini söylemişti. Mecazi olduğunu düşünmüştüm. Bir bakıma öyleydi, çünkü kalbi delmemişti ama

kötü olanı bulmak için havada dönmüştü.

Sihir.

Sihir imkansız ve sinir bozucuydu... ve şu anda tek umudum.

Sakince göz bağımı kaldırdım ve okları topladım, işim bittiğinde hızla geri çektim ve daha fazla sürpriz için etrafımı sinsice izledim. Werex'in yüksek sesle küfretmesini duymazdan gelmeye çalıştım.

"Bu büyüü sana kim verdi, ölümlü? Senin türünden olanların ellerine göre değil. Onları paramparça edeceğim ve akrabalarının her birini yok edeceğim."

"Bu bir tehdit mi, ork?"

"Tehdit etmekten fazlasını yapacağım. Seni deşeceğim."

Kafesi bir ağaca çarptım ve onu yere serdim.

"Sessiz olmanı söyledim," diye tısladım. "Ve bunda ciddiymdim. Sessiz ol yoksa bu ok parmaklıkların arasından geçip *senin* şeytani kalbini delebilecek mi ."

Sırtımı sağlam bir şekilde ağaca yasladım ve nefesimi büyük yudumlarla aldım. Her şey çok hızlıymış gibi görünüyordu. Her yerde bir sürü Fae vardı ve sanki ormanın sahibi onlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Ellerim titriyordu. Onları sakinleştiremiyordum.

Savaşı ve öldürmeyi sevmiyordum.

Elimin tersiyle alnımı sildim, okumun ipe takılı olmadığını kontrol ettim ve siperimden dışarı çıktım, alçaktan uçarak dikkatle izledim.

Neden hepsini kafese koymamıştım ki? İçgüdülerim ayaklanmış ve ateş etmemi istemişti ama onları kolayca hapsedebilirdim.

Büyük bir köknar ağacının arkasında duran bir kayanın etrafından dolandım.

Çeliğin çelikle çarpışması beni dondurdu ama başımı salladım, göz bağımı kaldırdım ve tepenin etrafına baktım. Aralarında Corne'un da bulunduğu yaklaşık on kişilik bir insan grubu birlikte dövüşüyordu. Kalkanlarını yüksek tutuyorlardı, sııklı silahları düğümünden dışarı fırlıyordu ama savunmaları için bu kadar düşünmelerine rağmen kaybediyorlardı.

Göz bağını çıkardım ve tekrar baktım.

Dört ork Fae etraflarında dans edip kahkahalar atarken, kavisli baltaları kalkanların kenarlarına çarparak onları eziyor, parçalıyor ve hatta yarıyordu. Hırlayarak en yakındakine odaklandım, gözlerimi kısıtım ve onu küçük ve kafesimde hayal ettim.

Ortadan kayboldu. Şimdi, bunu Hulanna'ya neden yapamamıştım?

Göz bağımlı sadece bir gözümü kapatacak şekilde ayarladım. Başımı döndürdü ama bu kör olmaktan daha iyiydi.

Diğer iki Fae şaşkın ifadelerle birbirlerine baktılar ve o anda Corne, "Barikatlara çekilin!" diye bağırdı.

Barikatlar mı?

Düğüm hareket etmeye başladığında aynı anda belimdeki kafeste bir itiş kakış duydum. Bunun için zaman yok.

Orklardan biri borusunu dudaklarına götürüp ve uzaktan bir savaş çılgılığı duydum. Solumdan büyük bir gürültü geldi ve sağımdan bir tane daha.

Harika. Burada birleşeceklerdi. Tam benim olduğum yerde.

Ork boynuzunu tekrar dudaklarına götürdü ve ben de onun küçük olduğunu düşünüp kafesime girmesini diledim.

Puf. Gitmişti.

İnsan askerlerden biri sııklı sopasıyla son orka saldırdı. Onun Adamlar kendi homurtularıyla eğildiler ve adam kanlar içinde yere yığıldı.

Kökner ağacının altına kaçtım, dikkat çekmemeye çalıştım. Kasabaya gitmem gerekiyordu.

Kız kardeşim oraya giderdi. Her şey orada . Burada sadece zaman harcıyordum.

Kafesimi kaldırdım ve nefes

nefese kaldım. "Ne yaptın sen?"

Werex diğer iki Fae'nin cesetlerinin yanında duruyordu.

"öldürmeden hiçbiriniz bir kafeste birlikte olamaz mısınız?" Fısıldadım.

"Savaş öfkesi içindeydiler. Duramadılar," dedi Werex. "Peki ya sen? Sen onların Alacakaranlık Lordu falan değil misin?" "Aynen öyle. Bakıcılık yapmak benim işim değil."

Fae'ler deliydi.

Ve onlardan birini o kafese koymak, onu vurmaktan daha nazik bir olmayacaktı. Başımı salladım, sinirliydim.

"Benimle bir pazarlık yap," diye fısıldadım Werex'e.

"Sadece zayıf olsaydın bunu isterdin."

Yakınımıza bir şey çarptı ve bir düzine geyik gürleyerek geçerken irkildim, ölü ağaçların üzerinden sanki hiçbir şey değilmiş gibi atlıyorlar ve sanki bunun için doğmuşlar gibi ince ağaçların arasından kayıyorlardı. Sırtlarındaki Fae'ler

Bir baloya gider gibi maskelenmişlerdi, kanatları arkalarında yusufçuk ışıltısıyla çırpınıyordu.

Hareket etmeye devam etmeliydim. Göz bağıını tekrar aşağı çektim.

"Beni öldürmeyeceğine, yaralamayacağına, yaralamayacağına ya da yakalamayacağına söz verirsen kafesten çıkmaya izin veririm," dedim acımasızca. Sessizliğe ve onun gitmesine ihtiyacım vardı. Burada onunla uğraşmaktansa onu dünyaya salmak daha iyiydi.

"Beni serbest bıraktığında öldüreceksin."

"Seni serbest bıraktıktan sonra en az bir saat boyunca bunu yapmayacağıma söz veriyorum."

Bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Sana faydası varsa bana yok. İçimden bir ses senin küçük Faewald sorunumuzu çözecek bir anahtar olduğunu söylüyor ölümlü, öyle ki tek bir Kuzgun Ziyafeti bunu çözemeyecek. Seninle devam etmek ve izlemek niyetindeyim."

"Kafeste mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ne fark eder ki?" İçimi çektim.

Werex şeytani bir sırıtişla, "Ayrıca beni Vale'nin saklandığı yere götürebileceğini de düşünüyorum," dedi. "Ve çok uzun zamandır onun ölmesini istiyordum."

"Neden?" diye sordum. Ağaçtan ayrılıp bir sonraki siper kümesine doğru gizlice ilerleyerek sordum.

"Zaferi sırasında onun için söylenen kehanetten hoşlanmıyorum - 'büyük fedakârlıklarla ve kendisi için en değerli olanı vererek Fae'leri çözeceği' kehaneti. Karmakarışık olmayı seviyorum. Faewald'ı olduğu seviyorum."

"Harika," dedim. "Harika bir lider gibi konuşuyorsun."

Güldü.

Ağaçların arasından süzülürken kasabayı neredeyse buradan görebiliyordum. İncelemek için bir anlığına göz bağıını çektim.

Gerçekten de evlerin arasına ve buradan görebildiğim tek yola barikatlar kurmuşlardı. Barikatlarda askerler görev yapıyordu ama kereste, mobilya ve devrilmiş arabalardan oluşan sallantılı yığınların üzerinde duran bir o kadar da köylü vardı. Daha önce birlikte oynadığım çocukları -şimdi erkekler- ve çocukken izlediğim, benim yaşlarımda olan çocukları tanıdım Şimdi. Korkmuş görünüyorlardı.

Korkmakta sonuna kadar haklılardı. En

azından ben çocuk görmüyordum.

Göz bağıını geri çektim.

Fae'ler barikatların gerisinde, kasabanın etrafında daire şeklinde dizilmişlerdi ve yüzleri neredeyse heyecandan parlıyordu. Bunu seviyorlardı. Bunun için yaşıyorlardı.

Werex kafesten mutlu bir şekilde, "Kuzgunlar Ziyafeti gibisi yoktur," diye mırıldandı.

Yanıt olarak tükürdüm.

Sonra Sir Eckelmeyer, Kuzey Yolu'na uzanan barikatın hemen içinde aceleyle inşa edilmiş bir iskelenin tepesine tırmandı ve kalbim küt küt atmaya başladı.



Otuz Üçüncü Bölüm

S ir Eckelmeyer şehrin merkezindeki platformun üzerinde duruyordu, arkasında bir sancaktar, elinde beyaz ve altın renkli bayrakla Kraliçe Anabetha onun elinde, üzerinde altın şahini var.

"Şunu bilin, iğrenç yaratıklar," diye seslendi karşı orduya. "Kötülüğünüz burada tutunamaz. Kraliçemiz burada bize yardım etmesi için tam bir tabur gönderdi bile. Kazanamazsınız! Akşama kadar teslim olun yoksa bedelini Hulanna Hunter'ın ailesi ödeyecek."

Şaka mı yapıyordu?

Bir dehşet hissettim. Ailem onda değildi, değil mi? Onları köyün çocuklarıyla birlikte ormanda kaçarken mi bulmuştu? Onları yakalamış mıydı? Alnımdan terler boşandı ama hayır. Yakalamış olamazdı. Bu bir blöf olmalıydı.

Werex kafesin içinde gülmeye başladı.

Benim bildiğim gibi da Hulanna'nın ailemi biliyor olmalı Ve bu savaşı durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Yanlış kişiyi tehdit ediyordu. insanları yanlış şeylerle. Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkardım ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Henüz.

Kız kardeşimi bulmam gerekiyordu.

Oh, ve bunu gece olmadan yaptığımdan emin olmalıydım yoksa tüm insanlar beni Fae'ler gibi ölü görmek isterdi.

Beyaz gökyüzüne ve sürüklenen karlara baktım. saatin kaç olduğunu belirleyemiyordu ama gökyüzü güneşi kadar bulutlarla kaplıydı. Gündüzdü. Tek bildiğim buydu. Ve zaten zamanım tükeniyordu.

Kız kardeşimi bulmak zorundaydım.

Ahududu çalılarının arasından ilerledim, toplanan kalabalığı taradım ve göz bağım yarı açık yarı kapalı olduğu için başımın döndüğünü hissettim.

Belki kapüşonumu çekersem, bir Fae gibi davranabilirim. Belki beni fark etmezler. Belki ...

Bir boru sesi duyuldu. Ork'un çaldığı boru gibi değildi. Bu küçük çanlar gibi tıngırdıyordu, muhteşem bir şarkıydı ve bana onu her yerde takip edebileceğimi hissettirdi.

Toplanan Fae halkasından bir ürperti geçti ve sonra hepsi birden ileri atıldılar.

İnsanlar olanlardan habersiz, dimdik ayakta duruyorlardı. Sonra aniden gözleri açıldı. Fae'ler avlarının onların geldiğini görmesinin daha eğlenceli olacağına karar vermiş .

Kılıçlar gürültülü bir çarpışmayla baltalara çarptı. Homurtular ve inilti havayı doldurdu ve ben ileri doğru koştum, orduların arkasında kalarak saflarını araştırdım. Kız kardeşim bu karmaşanın içinde bir yerlerdeydi, bunu biliyordum.

Baltalar kalkanlara çarptıkça ve küçük Fae yayları arka ayakların ve tek boynuzlu atların sırtından oklar fırlattıkça bir başka çatışma havayı doldurdu. Soğuk kış havasında sıcak nefesler savruldu. Sıcak kan, sürüklenen beyaz karda kırmızıya boyandı.

Kız kardeşimden iz yok. Cavariel'den iz yok. Ghadrot'tan iz yok. Ya da tanıdığım herhangi bir Fae'den.

Yanımda biri bağırdı ve geyik üzerindeki bir Fae'yi görmek için döndüm, gözleri beni görünce heyecanla parlıyordu. Küçük silahını bana doğrultmaya başladı.

Ama okumu çektim ve tek bir pratik hareketle yerleştirdim, önce onu kaybettim ve okundan kaçınmak için yana yuvarlandım.

Her şeyim acıyordu. Ellerim, kaburgalarım. O yuvarlanma beni kayalık bir zemine götürmüştü. Ama düşünmeye fırsat tekrar ayağa kalktım, deri botlarım karla dolu ıslak çimenlerde kayıyordu.

Kaygan zeminde çabaladım, en yakın ağacın arkasına koştum ve sonra karışık ağaçların ve dağınık savaşçıların arasından geçerek o kavgadan uzaklaştım.

Şaşkın Fae gruplarının yanından geçerken çığlıkları -çok fazla insani, çok fazla gerçek- duymazdan gelmeye çalıştım. Beni gördüklerinde gözleri büyüdü - fare pelerini ve her şey - ve kahkahalarına ve neşelerine geçici olarak ara verdiler.

Savaşın bu kenarları hiç de savaşa benzemiyordu - daha çok Skundton'daki Yaz Pikniğimiz gibi ailelerin geniş battaniyeler getirip üzerine oturduğu, serin su yudumladığı, tatlı meyveler ve dilimlenmiş peynirli kavurma yediği bir spor etkinliğinin kenarları gibiydi.

Bu onlar için bir oyundu. Hiçbirinin daha iyi bir manzara için şehrin üzerinde uçmamasına şaşırdım.

"Neden uçmuyorlar?" Bir grup kanatlı dişinin yanından geçerken Werex'e sordum, kral kelebeği narin ve güzeldi, kanatlarından topladıkları karı savuruyorlardı. "Eğer uçsalar kasabayı bir anda ele geçirebilirlerdi."

"Ölümlü dünyada uçamazsın. Çok fazla dünyevilik. Yeterince havadar değil," diye alay etti Werex.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim.

"Savaş mantıklı değil, kana susamış ölümlü. Barış da öyle. Sevginin de nefretin de bir anlamı yoktur. Büyü de mantıklı değildir. Ama bunların hiçbirinin olmadığı bir hayat, bir şeyin sefil bir yankısıdır."

"Tabii ki," diye kabul ettim, benim yaşlarımda bir oğlanın arabadan düşmesini izlerken irkildim.

iki ev arasındaki barikat. Etrafındaki Fae'ler kükreyerek, zayıf bir bahane olan duvarı aşıp kasabanın içine doğru koşmaya başladılar. "Sıkıcı. Tam da korktuğum şey."

"Bana ders vermek için çok kısa bir hayat yaşadın," diye cevap verdi Werex.

O vardı

Scouvrel'in mizah anlayışının hiçbirisi ve tüm şiddeti. "Bu küçük 'savaş' bizim için bir parti oyunundan başka bir şey değil. Etrafınızdaki Fae'lere bir bakın.

Acımasız ve korkmuşlar mı? Hayır. Gülüyorlar, şakalaşıyorlar ve çoğu seni görmezden geliyor - tek bir sıkıcı ölümlüyü. Bu bizim için bir meydan okuma değil. Bu bir endişe değil. Bu sadece bir parti. Bir kedinin farelerle oynadığı gibi ölümlülerle oynamaya geldik. Korkması gereken kedi değildir."

"Büyüleyici," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Ağaçların arasından Doğu Yolu'na doğru ilerlerken kocaman beyaz bir geyik gördüğümü sandım, acaba kıvılcı saçları mı parıldıyordu?

Kız kardeşim!

Aceleyle ilerledim, taze kar yığınlarının arasından kayarak, özenle çizgili bir pavyon kuran bir grup golemın yanından geçtim. Belki de Fae'ler bunun gerçekten bir parti olduğunu düşünüyorlardı. İçlerinden birinin taşıdığı şeyin bir sandık dolusu şarap şişesi olduğuna yemin edebilirdim.

Pavyonun diğer tarafından kahkaha sesleri ve ardından korkunç bir çığlık geldi. Dikkatli bir şekilde çadırın etrafından dolaştım, gözden uzak durmaya çalıştım.

Altın saçlı bir Fae kadını, acımasız bir bıçak darbesiyle, kıvranan bir köylüyü avucunun içinden geçirdiği bıçakla bir ağaca sabitledi. Diğer avucunu da ben gözümü kırpmadan başka bir ağaca sabitledi. Etrafında beş Fae küçük bir halka oluşturmuş gülerek duruyordu.

"Bu beyaz ağaçlar huş ağacı," dedi Fae'lerden biri. Güzel tilki saçları gözlerindeki zalim parıltıyı gizleyemiyordu. Her tarafı kırmızı tüylerle dikilmiş parlak bir chartreuse ceket giymişti. "Huş ağaçlarıyla ilgili bir numara biliyorum. Birbirinden uzak iki ağaç seçersin ve yüksek dallarına tırmanıp bir ip bağlarsın ve sonra ağacı gidebildiği kadar aşağı çekersin. Tahmin ettiğinizden daha fazla eğilirler. Sonra diğerini de aşağı çekersin. Ve bir ölümlünün ayaklarını dallara çivilersiniz. Biri bir ağaca, diğeri diğerine. Sonra iki ağacı da bırakırsın."

Korku karnımı dondururken kahkahaları kulaklarımda hafif bir esinti gibi cınladı.

"Bu işe yaramayacak," dedi altın saçlı Fae. Önündeki genç adam - Kenty Earthmover - inledi. Bu ses karşısında ağzım kurudu. Bilincini yitirmiş birinin sesiydi bu.

"İşe yaradığını gördüm," dedi tilki saçlı olan göz kırparak. Elinde beze sarılı bir şey tutuyordu - bir tırpan, diye düşündüm. Kenty onunla dövüşmeye mi çalışmıştı? Yoksa tarlasında çalışırken gafil avlanmış mıydı?

"Hayır, demek istediğim, çivi yerinden çıkacaktır. Etleri çok kırılgan. Onu ağaca deri ile bağlamak daha iyi. Bu kırılmaz."

Hasta olacaktım gibi hissettim ama okumu geri çekerek bu duyguyla savaştım.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Werex ama onu duymazdan geldim.

İlk okum tilki saçlı Fae'yi ceketinin açık boynundan vurdu, yarasının kanı dış dövmelerinin etrafında çiçek açtı ve kırmızı tüylere karışmak için damladı. İkinci oku yerleştirmeye başlamıştım ki altın saçlı dişi döndü, elleri havaya kalktı, havada bir şeyin -büyünün? - havada dans ediyordu.

Onu küçük, küçük, küçük ve kafesimin içinde hayal ettim.

Ortadan kayboldu.

Bir sonraki Fae'ye döndüm, okla nişan aldım ama çok geç kalmıştım. Çok yakınımıydı. Ondan kaçmam mümkün değildi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sağlıklı düşünemiyordum. Okun daha uzaktaki başka bir Fae'ye doğru gitmesine izin verdim, aynı anda yakınımıdaki Fae bana çarptı, beni ormanın zeminine düşürdü ve yumruğunu çeneme indirdi.

İçimden gelen acı çığlığını durduramadım. Sonra birden inledi ve göğsümdeki baskı kalktı. Yana doğru yuvarlandım ve ayağa fırladım. Kafesim . Saldırırganım da onunla birlikte yuvarlanmıştı. Gözlerinden birinin olduğu yerde sadece karanlık bir delik vardı ve boğazı delinmişti. Kan hâlâ yosunların üzerine dökülüyordu.

Öğürdüm.

Kenty ağaçtan inliyordu ama ben hâlâ orada olması gerektiğini bildiğim üçüncü Fae'yi arıyordum.

Onu yerde buldum, göğsünden bir kılıç çekiliyordu. Hayır - kılıç değil!

Bir dikiş iğnesi.



Otuz Dördüncü Bölüm

"I Arkadaş zevkinizin iğrenç olduğunu söylemekten üzüntü duyuyorum, Kabus," dedi Scouvrel, dikiş iğnesini ölü adamın ceketinde temizlerken. "Tüylerimi ürpertiyorsun, seni kötü şey."

"Bu adamlar -" diye başladım.

"Fae erkekleri ve dişileri."

"Bu erkekler ve kadınlar," diye sertçe düzelttim. Ben cinsiyetimden daha fazlasıydım. Onlar da öyleydi - kötü ya da değil. "Benim yoldaşlarım değiller," dedim, Kenty'ye doğru sendeleyerek yaklaştım ve bıçakları elinden çekmeden önce, "Bu canını yakacak," diye fısıldadım.

Ellerini göğsünde kavrayarak yere düştü. eğildim ama Scouvrel bana seslendi.

"Kabus, beni dinle."

Yukarı baktım. Savunma pozisyonunda duruyordu - alçak ve Sanki benimle dövüşmeyi planlıyormuş gibi agresifti. Ki bu çılgıncaydı. Değil mi?

"Burada olmamalıydın," dedi, gözleri vahşiydi. "Koşabildiğin kadar hızlı ve uzağa koşuyor olmalıydın."

"Hiçbirimiz burada olmamalıyız," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ama yine buradayız. Kız kardeşimi durdurmam ve kasabamı kurtarmam gerekiyor."

"Ah, imkânsızı başarabilsen, Kâbus," dedi bana neredeyse sevgiyle. "Ah, beni üzdüğün gibi onları da derinden sarsabilsen. Ah, hepimiz bizi seçmediğimiz rollere bağlayan zincirleri kırabilsek."

Dönen kara ve soğuk rüzgâra rağmen gömleği göbeğine kadar açtı ve gövdesinde, pürüzsüz beyaz gömleğine kanayan açık yaralar görebiliyordum. Koyu renk paltosu dizlerine kadar uzanıyordu ve abanoz rengi paltosu kömür tüyleriyle dikilmişti ama onlar bile yer yer koyuydu ve sadece koyu renklerinin onları ıslatan kanı gizlediğini biliyordum.

Yutkundum.

Scouvrel'den korkmalı mıydım yoksa onu bir dost olarak mı görmeliydim, ona acımalı mıydım yoksa onu küçümsemeli miydim asla emin olamadım. Ama o benim için bu yaraları aldı. Onları gördüğümde ağzıma ekşi bir tat doldu, gözlerim akmayan yaşlarla keskin bir şekilde doldu.

Çok yıpranmıştı, yanakları çukurlaşmış ve koyu renk saçları birbirine karışmıştı. Denge ona iyi davranmamıştı. Bu benim hatamdı.

"Evliliğimin aksine rolümü ben seçtim," diye itiraz ettim ama sözlerimde fazla bir ısıklık yoktu. Kenty'ye döndüm, ama beni görmezden geldi, ayağa kalkarken yüzünü acı dolu bir ifade doldurdu, ayağa kalktı ve bir kış tavşanı gibi hızlıca ormandan uzaklaştı. Gidişini izledim. "Kimse benim için seçim yapmadı. Ben koşulların ya da kaderin kurbanı değilim."

"Kurban olmayı mı seçtin?" Scourel sordu. Sesi çok tuhaf geliyordu, sanki istemediği bir düşünceyle savaşıyormuş gibiydi. "Kız kardeşinin katledilmek için seçtiği kuzu olmayı mı?"

"Ben avcı olmayı seçtim," dedim suratsızca, kafesi yerden kaldırırken.

Sırtım dönükken bir itme hissettim. Yüzüm ağaca çarptı ve görüş alanımda yıldızlar dans etti.

Göz

kıptım.

İki kere.

Kafesteydim.

Zemin kanla kaplanmıştı ve içinde hâlâ bütün olarak duran tek Fae Werex'ti. Yerde başka ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Nefes nefese kaldım, ayağa fırladım ve kanlı zeminde kaydım. Bileğim acıyla burkuldu.

Werex hızlıydı. Bana çarptı ve çarpmamak için zar zor kaçmayı başardım. Yuvarlanırken burnuma yanık et kokusu doldu.

Her şey bir anda oluyor gibiydi.

Düşünmek için yeterli havayı içime çekmeye çalışırken nefesim ciğerlerimde yandı.

Kalbim güm güm atıyor, daha hızlı çarpıyor ve beni harekete geçmeye zorluyordu. Ellerim hareket etme ihtiyacıyla karıncalandı.

Ellerimi. bir şey vardı. Onlara şimşek hızıyla bir bakış attım. Yay.

Werex bileğindeki bir şeyden küçük bir ok fırlattı. Kalın deri botuma isabet etti ve deriye derinlemesine gömüldü.

Werex yine saldırıyordu, baltası havayı yarıyordu. Benden daha büyüktü. Benden hızlıydı. Yılların tecrübesine sahipti. Hiç şansım yoktu.

Ama denemek zorundaydım.

Nefesim çok hızlı geliyordu.

Yere atladım, kaygan, kanlı yüzeyden kayarak vücudunun altından geçtim ve sonra parmaklıkların diğer tarafına geçtim. Onlara vurdum - sertçe - ama

momentumu kullanarak sırtüstü, baş kolum yukarıda olacak şekilde döndüm.

Sadağımdan bir ok çektim, yerleştirdim ve nişan almadan fırlattım, sihirli bir şekilde kalbini delip geçmesini umuyordum.

Werex böğürdü, baltasını kaldırarak tekrar bana doğru döndü.

Ok havayı yararak, dönerek, doğal olmayan bir şekilde kıvrıldı ve yukarı doğru açı yaparak onun açık, çığlık atan ağzına saplandı. Yere düşerken nefesim kesildi.

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Çok fazla kan vardı. Kana alışkındım ama böylesine değil. İki sarı kedi gözü sanki her an kırışacakmış gibi bana bakarken değil.

Yutkundum, nefesim acı dolu soluklarla kesiliyordu. Bu gerçek miydi? Az önce Alacakaranlık Lordu'nu mu öldürmüştüm?

Titreyen ellerimle oklarımı toplarken, düşen düşmanımı kontrol etmek için durakladım. Evet, gerçektir. Çok gerçekçiydi. Bana bakışı beni suçluyor gibiydi. Gözlerimi kapattım ama bakışlarını hâlâ görüyordum.

Kanlı yüzümü elimin tersiyle ovmaya ve kafamı düşünecek kadar boşaltmaya çalıştım.

Dünya dönüyor, bu tek ana, yaptığım bu şeye daralıyordu. Neredeyse beni öldürecek olan bu kavgaya.

Ve sonra farkına vardım. Kapana kısılmıştım. Yine kapana kısılmıştım. Kardeşimi durdurmak için hiçbir umut olmadan.

Öfkeyle parmaklıklara doğru koştum, kafamı dışarı çıkardım ve beni esir alan kişinin yüzüne doğru olabildiğince uzun ve sert bir şekilde kükredim.

Bana sırttı.

"Ne yaptın sen?" Hâlâ o kadar çok titriyordum ki, kelimeleri toparlamakta zorlanıyordum.

Scouvrel ağzını alaycı bir şekilde eğerek, "Tam olarak yapmam emredilen şeyi," dedi. "Eğer Denge'nin bana emir vermesini istemiyorsan, beni ona satmamalıydın."

"Ama beni Alacakaranlık Lordu ile bir kafese attınız ve o benim ölmemi istedi! Ölebilirdim. Neredeyse ölüyordum. Ve sen sadece oturup izledin."

"Ve kendini kurtarmak için ne kadar iyi bir iş çıkardığını gördün mü? Belki de tek ihtiyacın olan biraz çaresizlik ve dehşetti. Bunların insana müthiş bir konsantrasyon düzeyi kazandırdığını duymuştum." Tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Ama ben senin karınım!" İtiraz ettim.

Sırıttı. "Ve bir saray hükümdarının kanıyla ıslanmış, korkunç bir . O küçük numaranı bana da öğretmen gerekecek.

ok. Onu açık ağzından vurmanın ironisi hoşuma gitti."

Ağzımı bir tıkırtıyla kapattım ve uzun ona baktım. "Ölebilirdim ve senin umurunda bile değil," dedim açıkça.

"Kendine çok az ," dedi soğuk bir sesle. "Sen asla ölmeyecektin."

Soğuk rüzgâr üzerimize esti ve küçük buz tanecikleri derimi çizerken sırtımı ona döndüm. Scouvre etkilenmemiş görünüyordu.

"Üşümüyor musun?" diye sordum.

"Soğuğu kucaklıyorum. Karımın buz gibi sevgisinin tüm cazibesine sahip."

Bana ihanet etmişti. Ona sırtımı dönmüştüm çünkü ona güvenmiştim, ve o buna ihanet etti.

"Sana güvenebileceğimi sanmıştım," dedim sesim titreyerek.

Durdu ve bana baktı. "Açık konuştuğumu sanıyordum, Kâbus. Bana güvenilmemeli."

"*Evli* olduğumuzu sanıyordum," dedim, hâlâ yanıldığının kanıtlanmasını istiyordum. Bu bir oyun muydu? Görünüşe rağmen gerçekten benim tarafımda mıydı? "Müttefik olduğumuzu sanıyordum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Bunların hepsi biziz." Bana böyle perili gözlerle bakarken cazibesi acı verici derecede güzeldi. "İşte Kabus, ben arkadaşlarıma böyle davranırım."

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Senden sonsuza dek nefret edeceğim."

Hınzırca gülümsedi. "Güzel. Benden nefret etmelisin. Beni iliklerine kadar hor görmeli ve aşağılanmamdan zafer çıkarmalısın."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü ben gerçeğe bağlıyım ve başka bir şey söyleyemem."



Bölüm Otuz Beş

T Onun gibi bir canavar olmadığım sürece Werex'in bedeninden kurtulmanın bir yolu yoktu. Onu parçalamayı ve parçalarını atmayı reddettim. parmaklıkların arasından. Ben canavar değildim.

Ama ondan uzakta kafesin kenarında durmak ve ne yaptığımı görmek zorunda kalmak çok acınası bir şeydi. Yaşıyordu. Düşünen, hisseden, yaşayan bir şeydi. Ve sonra tüm bunları ondan çaldım.

Onun kanıyla nasıl kaplandığımı düşünmemeye çalıştım. Panik yapmak istemedim.

Scouvrel kafesimi kaldırdı, böylece bana bakabildi. Fae kümeleri ve golemier köyün etrafında kamp kurdu. Çığlıklar ve kahkahalar havayı dolduruyordu. Kafesten dışarı bakmaya cesaret edemedim. Faewald'ın eğlencesi için arkadaşlarıma işkence edildiğini görmeye dayanamıyordum.

Yine de dişlerimin takırdamasına engel olamıyordum. Umarım Scouvrel fark etmezdi. Umarım nedenini anlamazdı.

Toplanan Fae'lere bakarken kısılmış gözlerine odaklandım, kaç kişi olduklarını fark etmemeye çalışıyordum. Daha önce hiç bir yerde bin kişi görmemiştim. Şimdi bu kadar çok görmek hoşuma gitmiyordu. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissetmeme neden oluyordu, sanki dünyamıza akın eden sayıları bir tür ihlalmiş gibi.

"Efendimi bulup seni ona etmeden önce sadece birkaç dakikamız var," dedi Scouvrel alçak bir ses tonuyla, esir askerleri taze kesilmiş ağaçlardan yaptıkları büyük bir tekerleğe bağlayan bir grup Fae'nin etrafından dolanırken. Çarkın ne için olduğunu bilmek istemiyordum. Hayal gücüm zaten beni çok fazla korkunç fikirle besliyordu. Savaştığım şey buydu. Ve kaybetmişim. "Mümkünse, daha önce aldığım öpücüğün karşılığı olarak size bazı bilgiler hediye etmek istiyorum."

"Ne pazarlık ama," dedim kuru bir sesle.

"Bence de," dedi sırtarak, sanki hemen yanıımızdaki bir kadının - Maeby Spinner, diye düşündüm - Fae'ler onu birinden diğerine itip kendileriyle dans etmesini isterken öldürölüyormuş gibi çığlık attığını fark etmemiş gibi. "Ama geçmiş suçları anımsamak için vaktimiz yok. Denge'nin sizi Fae yapmayı planladığını bilmelisiniz - sizi ölümsüz kılmayı."

Titredim. Çok yakınırna eğildiğinde nefesinin üzerimde ılık bir meltem gibi estiğini hissedebiliyordum. "Korkuyor musun, Kâbus? Korkmalısın. Çok korkmalısın."

Şaşırtıcı bir şekilde, konuşurken yüz ifadesi periliydi, kendi korkularıyla gölgelenmiş ve derin endişe çizgileriyle kazınmıştı. Sanki içinde bir şeyler onu parçalıyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse onu teselli etmek için uzanacaktım. Fae'ler bile biraz merhameti hak ediyordu, değil mi? Ama hayır. Scouvrel değil. Hainim değil.

"Nasıl Fae olunuyor?" Ben sordum. "Birini öldürmek zorunda mısın?"

Werex'in ölü bedenine baktım. Zaten birini öldürmüştüm. Birkaç kişiyi. Suçluluk duygusu karnımda taze yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu.

"Bir kan nehrinde boğularak Fae olursun." Yüz ifadesi sertti.

"O kadar çok insanı öldürmek zorunda mısın?" Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Tüm bunlara neden hâlâ şaşıırıyordum ki? Kötü olduklarını biliyordum. Korku ve acıyı sevdiklerini biliyordum. Öyleyse bunlar beni neden şaşırttı?

En azından çocukları dışarı çıkarmıştım. Yaptığım tek iyi şey buydu.

"Bu kadar mecazi olma, Kâbusum." Scouvrel'in sesi neredeyse sevecendi. "Gerçek bir kan nehrinden bahsediyorum elbette. Tam anlamıyla içinde boğulacaksın. Güzel değil mi?" Bu sözleri sıkı gülümsemesini yalanlayan ve midemin bulanmasına neden olan bir öfkeyle ısıarak söyledi. "Başka birinin korkunç ölümünü ciğerlerinize çekeceksiniz, ta ki o kişinin saygısızlığı sizin bir parçanız haline gelene kadar ve sonra öleceksiniz. Ve biz seni çarpık bir kabus olarak geri getireceğiz.

Bizim gibi. Biz ona 'The Glory' diyoruz ama bunun tek nedeni 'The Horror' ve 'The Repulsiveness' isimlerinin çoktan alınmış olması."

Ağzım açık kaldı. "O kadar korkunç şeyler düşündün ki, sen *bunu* düşünmeden önce adı zaten 'Korku' muydu?"

"Sana kaçmanı söyleyip duruyorum," diye fısıldadı, gözleri acımış gibi açılmıştı. "Sana korkmanı söyleyip duruyorum. Her şeye rağmen geri dönüp bana musallat olduğun için korkunç derecede aptalca bir kâbussun. Senin saygısızlığından zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Evet?"

Yanan gözlerini bana çevirdi. "Senin için başka planlarım vardı, Kâbus. Hâlâ da var."

"O zaman bana ne olduklarını söyle," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bana sahip olmak, benimle evlenmek için pazarlık ediyor ve savaşıyorsun - neden?"

Geri kalan her şeyi gölgede bırakan bu büyük plan nedir?"

"Keşke sana söyleyebilseydim," dedi, gözleri benimkilerle buluştu. "Kız kardeşinin dairelerini buldun mu? İsteddiği şeyi buldun mu?"

"Ölümlüler Sarayı'na hükmedebilmek için ölmemi istiyor." "Evet.

Peki sen ne istiyorsun?"

"Halkımın evlerini ve hayatlarını almasını engellemenin bir yolunu istiyorum," dedim.

Bana uzun ve kuru bir bakış attı. "Eğer onun ne istediğini keşfettiysen, bunu elde etmenin tek bir yolu olduğunu da biliyorsundur. Tıpkı onun seni kazanmaya çalıştığı gibi sen de onu kazanmalısın."

"Scouvrel?" Sözüünü keserek sordum.

Başını yana eğdi, dinliyordu.

"Seni çocukken çaldılar ve Fae yaptılar. Bu senin de bir kan nehrinde boğulduğun anlamına mı geliyor?"

Büyüsü bir anlığına titreyerek gerçek doğasını ortaya çıkardı. Vahşi gözleri benimkilerle buluştu ve bir deri bir kemik kalmış yüzünü sert bir ifade kapladı. Nefesim kesildi.

Başını şiddetle salladı, yüzü maskeli bir öfke ve neredeyse korkuya benzeyen bir şeyle dalgalanıyordu.

Eli o kadar sert titriyordu ki kafes bir o yana bir bu yana sallanırken dengemi korumaya odaklanmak zorunda kaldım. Bakışlarım yüzüne kaydı ve kasabaya doğru yürüdüğümüzü fark ettim - bir ceset yığınının üzerinden. Sör Eckelmeyer'le birlikte buraya yürüyen askerler.

Kalbim boğazımdaydı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayın," dedi dişlerinin arasından, büyüsü geri dönmüştü. "Önemli olan şu ki, ölümlüler sadece Kuzgunlar Bayramı sırasında, yani nehirlerden kan akarken ölümsüz kılınabilirler. Bu onların Şan için bir şans. Ve siz onların dönüştüreceği tüm çocukları çaldınız. Yıllar boyunca özenli bir çabayla toplanan çocukları. Denge düzeni yeniden sağlamanın tek yolunun seni boğmak olduğunu düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Biraz nefes nefese sordum.

Sokaklardaki yığınlar arasında tanıdığım insanları arıyordum.

Yaşlı Belediye Başkanı Alebren elinde bir mutfak bıçağıyla karşıındaydı. Baş vücutundan bir adım uzaktaydı.

Gördüklerim karşısında dudaklarım uyuştı. Diğer düşene uzun süre bakmayı reddettim. Görmek istemedim. Hepsini hayal kırıklığına uğratmışım.

Sokağın aşağısından öfkeli bir kükreme geldi - ölümlü bir ses. Tanıdığım bir ses.

"Onları rahat bırakın!" Olen. Bu Olen'di.

Sanki tüm küçük ihanetleri hiç olmamış gibi, kalbimin ona doğru attığını hissettim. Onu savunmak istedim. Ben de onu kurtarmak istedim.

Scouvrel kapüşonlu gözlerle beni izledi.

"Affetme konusundaki tuhaf kapasiten beni boş hissettiriyor, Kabus.

Ölümlüler kendilerine zarar verenler adına ne işkenceler çekiyor. Bu ayrıcalığı hak etmeyen biri için ne acılar çekeceksin. Bunda bir sihir var. Garip ve harika bir gizem."

"Ne istiyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

"Senden istediğim şey bu. Beni kafese ilk koyduğun andan beri bunun için savaşıyorum," fısıldadı, sözlerini duyabilmem için kafesi kaldırdı, gözlerinin daha da açıldığını, bana her şeyi itiraf ederken dudaklarının hafifçe titrediğini gördüm. "Bağışlanma. Bağışlanma. Çözölmek, çözölmek, çözölmek."

Parmaklıkları tuttum.

"Bütün size nasıl verebilirim? Ben tanrı değilim. Ben sadece ölümlüyüm."

"O sihirle. Sahip olduğun o bağışlama büyüyle." "Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadım.

Gölömsedi ama bu gülömseme şeytani, çarpık ya da kötöcöl değildi. Acı çekmiş ve savunmasızdı.

". Ve eğer bunu atlatabilsek sana göstereceğim. Ama şimdi, sevgili Kâbus, derinlere inmeli ve hayatını kurtarmanın bir yolunu bulmalısın, çünkü benim iradem bağı ve seni kurtaramam."



Otuz Altıncı Bölüm

W Kasaba meydanına vardığımızda kendimi tutamadım. Ailem için meydanı taradım. Sör Eckelmeyer onları bulmuş muydu? I Göz bağımı aşağı yukarı çekerek gerçek dünyayı ve ruhlar dünyasını taradım ama onlardan bir iz bulamadım. Kaçtıklarını ve Sör Ecklemeyer'in tehdit ettiği tek kişinin ben olduğumu umuyordum. Ama umut yeterli değildi. Kesinlik istiyordum.

Meydana Alacakaranlık Sarayı hâkimdi. Diğer Fae'lerin aksine, esirlerine işkence daha az eğilimli ve kasabada bir operasyon üssü kurmaya daha meyilli görünüyorlardı. Ghadrot'un cesetleri ve enkazı temizlemek için kasabaya giren bir golem ekibine liderlik ettiğini gördüm.

Denge bir kenarda duruyordu, yarı karanlık yarı aydınlık görünümüyle Fae'ler arasında bile gösterişli bir şekilde kendini belli ediyordu. Dokuma köklerle bağlanmış bir sıra adam vardı - çünkü zincirler Fae'leri yakardı. Uzun bir ipe bağlanmışlardı. Olen sıranın sonundaydı, yüzünde sivri bir yara vardı ve gözlerinde yenilgi okunuyordu. Adamların onun adamları olduğunu fark ettim. Milisler. Birlikte büyüdüğüm adamlar ve çocuklar. Hepsinin yenildiğini, evlerinin yağmalandığını, ailelerinin katledildiğini ya da ormanda kaçıştıklarını görünce içimi bir korku kapladı.

Fae'ler geldiğinde kaç masum hala buradaydı? Kaçı annemle birlikte gitmemişti? Bu düşünce göğsümü ağrıttı. Onlara anlatmaya çalışmışım. Onları uyarmaya çalıştım.

Yeterince şey yapmamıştım.

Ve şimdi, kız kardeşimi görsem bile, onu tuzağa düşüremezdim. Kendi tuzağıma düşmüştüm.

Bir ilham patlamasıyla kılıcımı çektim. Belki onunla kafesten kaçabilirdim. Havaya doğru savurdum. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar.

Hiçbir

şey.

Kafes kılıcı etkisiz hale getirmiş gibi görünüyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak kılıcı kınına geri soktum. Bu kafesten kurtulmak istiyorsam başka bir şey denemeliydim.

Scouvrel, alınlarına düğün çelenkleri sarılmış iki cesedin geçti. Benim yaptığım düğün çelenkleri. Bunlar birkaç hafta önceki düğündeki gelin ve damattı. Ne de olsa ölüm onları ayırmamıştı.

Doğru düşünemiyordum, bunu biliyordum. Ağlıyor olmalıydım. Titriyor, öğürüyor ve inliyor olmalıydım. Bunun yerine, sanki gördüğüm şeyler gerçek olamazmış gibi boş hissediyordum. Sanki başka birinin hayatını izliyormuşum gibi.

Yutkundum.

Çelenk. Writhe. Wraith. Gazap.

Scouvrel haklıydı. Hepsi aynıydı. Öfke. Acı. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi dolaştırması ve örmesi.

Düzgün düşünemiyorsun, Allie. Vazgeçiyorsun. Ve sen edemezsin. Teslim olamazsın. İçimdeki o alevi tekrar bulmaya çalıştım. Ruhumu yırtan rüzgarda söndü.

Gözbağımı indirdim ve Olen'in uçları bir Fae gibi birbirine dolanırken onu izledim.

Bir wrae.

Bir

çelenk.

Her geçen an daha da deliriyordum. Deliler deli olduklarını biliyorlar mıydı? Babam biliyor muydu?

Yakında bu kafesi açıp beni dışarı çıkaracaklar ve arkadaşlarımin kanında boğarak beni Fae yapacaklardı. Peki bu konuda ne yapmam gerekiyordu? Tek müttefikim kendi iradesine karşı benimle savaşmak zorundaydı. Eski arkadaşlarım ve ailem yenilmişti.

Başka seçeneğim

yoktu.

Yoksa ben mi?

Yayım vardı. Ama şu anda birine zarar vermek için çok küçüktü. Hmmm.

Ve sonra kız kardeşim geldi.

Görkemli ve güzeldi, kanatlı şapkası alnında altın bir dantel gibiydi, şapkanın arkası bir hindinin kuyruğu gibi havaya kalkıyordu ve Başının arkasında yükselen bir güneşin ışınları gibi ince altın. Beyaz bir geyiğe kolaylıkla bindi, geyik bir var olup bir yok oluyor gibiydi ve yanında sevgilisi, bir birlik gösterisi içinde onun elini tutuyordu - Lord Cavariel.

"Ve böylece, savurgan geri döndü," dedi hafifçe ve etrafındaki Fae'ler güldü.

Olen'in yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemezdi. *Benim* tehlikeli olduğumu düşünmüştü. Hiçbir fikri yoktu.

"Ben yokken aileme kötü davrandığımı duydum, Olen Chanter," dedi ve geyiğin bağlı olduğu yere doğru tırıs gitmesine izin verdi. Uzandı

uzun bir kılıç çıkardı ve ucuyla çenesini . "Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğim?"

"Ben - ben senin aileni kendi ailemin yanına yerleştirdim," diye kekeledi. Şövalye gitmişti ve onun yerine kızlığımdaki çocuk gelmişti. Omuzları aynı şekilde çökmüştü.

"Peki bunun boynunu kurtaracağını mı sanıyorsun?" diye sordu, kelimeleri tıslayarak.

"Bırak onu Hulanna," diye seslendim sinirli bir şekilde. "Yargılayacak biri değilsin. Zavallı kan kurbanlarınız için babamızı bir ağaca çiviletmişsiniz."

"Bu da ne böyle?" Hulanna Scouvrel'den Denge'ye bakarak sordu. Scouvrel irkildi.

"Vale kız kardeşinizi getirmekten yeni döndü, Leydim."

Balance uzandığı yerden kalkarak mahkûmların sırasına yürüdü. Yanından geçerken Olen'in çenesine gelişigüzel bir kelepçe vurdu ve ben irkildim, beni izlediğini ancak olaydan sonra fark ettim. Ürkütücü bir Yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. "Faewald'a bir borcu var."

Kız kardeşimin gözleri meydan okurcasına onunkilerle buluştu. "O planlarımın hayati bir parçası.

Hayatta kalması için ona ihtiyacım var."

Denge omuz silktilti. "Muhtemelen Fae olarak yeniden doğacak. Bunun için gerekli azme sahip."

Yanında, Olen tısladı.

Kız kardeşim kaşlarını ama eyerde daha da uzun duracak şekilde doğruldu ve gururla bir kaşını kaldırdı. "Eğer bu konuda yanılıyorsan, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Bilinen tüm tarihte ilk kez Faewald'ın çoğunu ortak bir savaş için bir araya getirdim. Altın Çağ'ı başlatacağım. Faewald'ın üzerine süt ve bal dökeceğim ve hepimiz sevinçle dans edeceğiz."

Denge kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her ne olursa olsun, Leydi. Benim rolüm Dengeyi görmek ve bunu sağlayacağım."

Tısladı. "Kamu yararı için bile mi? Kraliçenize bunu söyleyebilir misiniz?"

Kaşları kalktı. "Demek söylentiler doğruymuş."

Kız kardeşimin sevinmesini bekliyordum ama yüzünde endişeli bir ifade belirince şaşırdım. Endişelenmesini gerektirecek ne vardı ki?

Bunun yerine Cavariel bir adım öne çıktı, büyüleyici gülümsemesi cazibesinin etkisini artırdıkça daha da güzelleşti.

"Hadi ama sevgili Balance," dedi zehirli bir gülümsemeyle. "Bu ölümlüyle sadece güzelliği ya da hayranlığının baş döndürücü keyfi için evlendiğimi düşünmedin herhalde."

"Öyle değil ?" Denge bir kaşını kaldırdı.

Cavariel güldü, "Faewald uzun yüzyıllar boyunca Yüce Kral ve Kraliçe'den yoksundu, ancak saflarımıza yeni bir Divan'ın katılması ve ölümlülerin fethi, Faewald'ın gerçek Yüce Kral ve Kraliçesi olduğumuzu herkese gösterecek. Şimdilik sizden sadakat yemini talep etmiyoruz ama bu yemini isteyerek edeceğinizi umuyoruz."

Denge uzun saniyeler boyunca onu izledi. "Denge olarak görevim gereği kimseye sadakatimi sunamayacağımı biliyorsun."

"Elbette," dedi Cavariel nezaketle.

"Ama eğer bu olayı bastırmayı başarırırsanız benim gözümde Ben bu mahkûmla ilgilenirken bu kasabayı harap ediyor," dedi başıyla beni göstererek. "Karınız intikam almayı tercih etse de, onu eski haline getirmek zorunda kalmaktan nefret ederim. burada kendi ölümlerimizle dengeleyelim."

Cavariel başını salladı ve Hulanna'nın yüzü tuhaf bir şekilde boştu.

"İstedığınız kadar öldürün ya da yaralayın ama yere daha fazla can dökmeyin," dedi Denge, "Yoksa Denge ölümlülerin eline geçer ve biz dört rol onları savunmak için ayağa kalkarız."

"Dediğiniz gibi olsun," dedi Cavariel ama mahkûmlara bakarken yüzünde beliren gülümseme tüylerini ürperti.

"Bir dakika," dedi kız kardeşim, kendini acı verici bir şeye hazırlıyor gibiydi. "Hâlâ şahit olarak buradasın, Denge. Öyleyse bunu değerlendirin, çünkü bu fedakârlıkla Faniler Divanı'nı talep ediyorum. Vermeden almam geri dönün."

Geyiğin sırtındaki üzengilerinde aniden durdu ve iki elli kılıcını kaldırdı. Kılıcı öyle hızlı bir hamleyle indi ki, bulutların arasından fırlayan güneşin ışığını yakaladı ve o kadar parlak parladı ki, bir an için beyazdan başka bir şey göremedim.

Bir gümbürtü oldu.

Ve sonra Cavariel'in kafası sokaktan aşağı yuvarlandı ve Olen'in titreyen ayaklarının dibine düştü.

Vücudu yere yığıldı.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Az önce ne yapmıştı?

"Faewald'ın Yüce Kralı olmayacak," diye ilan etti Hulanna. "Sadece bir Yüce Kraliçe olacak."

"Fedakârlığınıza şahit olundu," dedi Denge. "Ölümlüler Divanı'nda hak iddia etmen için kocanın hayatı. Güç Dengesi korundu ve fethiniz kan ve kurban iddiasıyla bağlayıcı hale geldi. Bu yüzden kaydedilsin. Bırakın bu, Ölümlüler Faewald."

Hızlıca başını salladı ve sonunda nefes almayı hatırladım.

Kız kardeşimin sert bakışları benimkilerle buluştu.

Daha yeni kendi kocasını öldürmüştü. Beni öldürmekte de tereddüt etmezdi. Bunu unutmaya cesaret edemedim. Onu merhamet ya da acımayla kazanabileceğimi düşünmeye cesaret edemedim. O özünde Fae'ydi, özünde kötüydü, her şeyden önce güç peşindeydi.

"Gel Vale," dedi Denge, "kan nehrine getir ve onun ruhunu cinayete boğalım."



Otuz Yedinci Bölüm

I Olen'e ve kasabamdaki diğerlerine ne yapacaklarını görmek için boynumu eğmeye çalıştım. Ben de gözümü Hulanna'dan ayırmamaya çalıştım. Başım dönüyordu.

- Tek gözüm bağlıyken görmeye çalışmaktan mı, kız kardeşimin az önce yaptıklarından mı, yoksa birazdan başıma geleceklerden mi, bilemedim.

Gözlerindeki zaferi rahatsız edici buldum. Kocasını öldürmekten, benim kendimi Werex'e karşı savunmaktan duyduğum endişeden daha az endişe duyuyor gibiydi. Bakışlarını tutmaya çalıştım ama Scouvrel o kadar hızlı hareket etti ki görüşüm omuzları tarafından engellendi. Sanki onun için önemli değilmişim gibi beni aşağıya doğru tutuyordu.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu Denge.

"Bu kasabanın hemen doğusunda yerde alçak bir çukur gördüm," dedi Denge. "Bahar erimeleri ve yağmurlar tarafından oyulmuş." Bahsettiği yeri biliyordum. Yağmur yağdığında dizlerime kadar suyla dolan küçük bir çukur. Karlar eridi. Carter, kulübesinden çıkardığı geçici bir köprüyü bahar aylarında bu çukurun üzerine yerleştirdi. "Bu zamana kadar yeterince dolmuş olacak ki Glory'yi orada canlandırabilelim."

İçimde kabaran korkuya karşı savaştım. Bir plana ihtiyacım vardı. Bunu bana Scouvrel söylemişti. O bana yardım edemezdi ama ben kendime yardım edebilirdim. Ayrıca bunu yapmak için beni kafesten çıkarmaları gerektiğini de söylemişti.

Bu birinci adım olurdu. Kafesten çıkmak. Onlar yayımı ve oklarımı almadan önce ateş etme şansım olacak mıydı? Scouvrel'i vuracak yüreğim var mıydı?

Emin değildim.

Ölümçül bir atış yerine sakatlayıcı bir atış deneyebilirim. Ama ya Ya ok büyüyle doğru uçup onu kalbinden vurduysa? Ya Denge çok hızlı davrandıysa ve yayımı elimden aldıysa?

Sadağımdan iki ok çıkardım ve birini yerleştirdim, diğerini de çeken elimde tuttum. Hızlı olmalıydım. Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı.

Ağzımdan derin nefes aldım, yavaş, kontrollü . Korku ve endişe içeri, sakinlik dışarı. Elimdeki yaya ve yayı hissetmeye odaklandım.

Ok. Ve Werex'in pis kokusunu ve halkımın acı dolu çığlıklarını içime çekerken, sadece sakin, her zaman sakin bir nefes verdim. Ateşin zihnimde yanmasına izin verdim, korkuyu ve çaresizliği yaktım, umutsuzluğu yaktım ve onu

Serbest kaldığım anda iki ok atmak için ihtiyacım olan yakıta dönüştü.

Denge, sanki kanatlarını tercih ediyormuş ve burada uçamadığı için sinirleniyormuş gibi garip bir yürüyüşle önümüzde yürüdü. Ama hiçbir şekilde beceriksizlik, sonunda Skundton'dan akan kırmızı kan kanalına ulaşmamızı engelleyebilirdi.

Denge kanın içinde durdu, kan ayaklarının üzerine dökülürken endişelenmedi.

"Çabuk hareket etmeliyiz. Yakında ölümler sona erecek ve fırsatımız bitecek."

Titredim. Fae'lerin kötülükten doğduğuna ve başka bir şey olmadığına emin olmamı sağlayan bir şey varsa, o da tam burasıydı.

"Her birimiz kan içinde doğarız ve kan içinde ölürüz, çünkü kan . Sadece kurban eski yaşam unutulabilir ve yeni yaşam kucaklanabilir."

"Harika. Hoş bir duygu. Karışıma senin kanını da ekleyelim mi?" Bu dehşet karşısında meydan okumaktan başka bir şey yapmayı reddederek yüksek sesle sordum.

"Onu kafesten çıkar, Vale, ve sözlerime dikkat et. Kaçmasına ya da bana zarar vermesine izin vermeyeceksin. Bunun dışında hiçbir yolla kendini öldürmesine izin vermeyeceksin. Ona Şan'ı vermemi engellemeyecek ya da bunu herhangi bir şekilde geciktirmeyecek ya da herhangi bir şekilde onu bana tercih ettiğini göstermeyeceksin. Eğer bana zarar vermekle tehdit ederse, onu etkisiz hale getirecek ve alıkoyacaksın. Anlaşıldı mı?"

Scouvrel başını sallarken dudakları bembeyazdı. Büyüsü geri gelmişti, ama şimdi bile ara sıra titriyor ve bana altındaki bir deri bir kemik kalmış, yıpranmış yarattığı gösteriyordu.

"Bekle!" Kurbağayı cebimden çıkarmak için oklarımı karıştırarak seslendim. "Önce bunu al."

Elimi barın içine soktum.

Scouvrel avucunu açtı ve ben de kurbağayı bıraktım. Kurbağa avucuna çarptığında tam boy oldu ve onu cebine soktu, gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman oldu. Gözbağım geri kalan kısmı aşağıya doğru kaydı. Bir şeyi onaylar gibi hafifçe başını salladı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

Ne olduğunu anladı mı? Ne anlama geldiğini anladı mı?

"Bu kadar gecikme yeter," dedi Denge. "Size ıvır rüşvet vermeye çalışmasına izin vermeyin. Ve ona kolay bir çıkış yolu sunmayın," dedi Denge. "Onu kafesten çıkarıp Werex'in bedeniyle birlikte yere atın."

Hayır! Bu yay ve oklar üzerindeki hakimiyetimi kaybetmeme neden olacaktı. Hızlı düşün, Allie.

Werex'in yanındaki kafesin kenarına tırmandım, böylece önce o düşecekti. Yayı ya da okları bırakmaya cesaret edemedim. Scouvrel kafesin kapısını açıp devirdiğinde tuttum. Werex kafese çarptı.

Kapıya. Bir an sonra ona çarptım. Boşluktan geçemedi.

Tabii ya. Onu kafese koyan bendim. Onu oradan sadece ben çıkarabilirdim.

Kendimi onun sırtında duracak şekilde konumlandırımdım. Scouvrel onu salladı. Denge'nin lanetlediği gibi kafes. İyi oldu. Planlarını bozmak için hâlâ yapabileceğim bir şey vardı. O salladıkça dengemi korudum, bekledim, bekledim ve yosun zemin yaklaştığında, Werex'le aralarındaki boşluğa atladım.

Kapıyı açıp aşağıdaki yosunlu zemine düştü.

Yosunların içine düştüm. Durumu değerlendirecek zamanım olmadı.

Hedefimin nerede olduğunu not etmeye bile - hiçbir şey. Oku fırlattım.

Bir saniye için uzandım, ama yay elimden kapıldı ve bir kenara fırlatıldı.

Scouvrel'in yanan gözlerine baktım. Ok pazuşuna saplanmıştı. Kalbine değil.

Kalbi *değil*.

Elleri oklarımı alırken bile bu düşüncenin zihnimde yankılanmasına engel olamadım.

Okun şeytani bir kalbi bulup delmesi gerekiyordu. Onunkini delmemişti.

Gözlerim o kadar açılmıştı ki hava gözlerimi yakıyordu.

Kolumu tutup arkamdan iterek beni istediği gibi hareket etmeye zorlarken yaptığı şeyi inkâr etmeye çalışır başını sallıyordu.

"Onu buraya getirin," dedi Denge buyurgan bir tavırla. "Ve bana onun silahlarını verin. Ve seninkileri de. Bugün sürpriz olmayacak."

Scouvrel beni nazikçe ama Denge'ye doğru yönlendirdi, kolundan damlayan kana rağmen kolundaki okun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yayımı, oklarımı ve dikiş iğneli rapierini bana verdi. Ben tekme atıp dövüşürken beni tek koluyla yerinde tutarak kılıcımı ve kınımı çıkardı ve Denge'nin önüne bıraktı.

Denge gülümsedi - buzun ve kışın, ateş olmadan donarak ölmenin gülümsemesi.

"Siz bizden hayat çalmayı düşündünüz. Şimdi biz sizden hayat çalıyoruz. Ölümsüzlükte, ortak acılarda, acılı itaatte bize katılın."

"Senden korkmuyorum," dedim dişlerimi sıkarak, Scouvrel'e karşı savaşıarak. Dehşete kapılmalıydım. Titremeli ve korkmalıydım ama .

Çok kızmıştım.

İhanete uğramıştım. Köşeye sıkıştırılmıştım. Tüm çabalarım başarısız olmuştu ve bu beni yenilmiş ya da kırılmış hissettirmiyordu. Beni çok kızdırdı. Beni çok sinirlendirdi. Deriyi çiğnemek istedim. Çadırlarını sökmek ve hepsini kaçırtmak istedim.

Scouvrel'in kaburgalarına bir dirsek darbesi indirdim. Nefesi kesildi ama tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bundan sonra," dedi Denge, "böyle yalan söyleyemeyeceksin. "Bundan sonra, ölümlü hayatın sona erecek."

Hayır.

Bunu kabul etmeyi reddettim.

Onları öldürmeme izin vermezlerdi. Ben onlardan biri .

"Onu akıntının kenarına götür," diye emretti Denge. "Sana direnmesine izin verme."

Scouvrel beni donmuş çimenlere ve ıslak kara doğru iterek dizlerimin üzerine çöktürdü. Dudakları titriyordu ve gözleri cam gibiydi, büyü yanıp ama kolları her zamanki gibi güçlüydü. Benim alt edemeyeceğim kadar güçlüydü. Kolundan hendekteki kan akışına kan damlıyordu ama kolu hiç titremedi.

Başımı suya doğru itti. Yanağıma sıcak bir şey çarptı. Ona bakmak için döndüm. Bu bir gözyaşı mıydı? Belki de bu ona çocukluğunu çok fazla hatırlatıyordu. Duygusal bıçağı döndürdüm.

"Bana bir hain olduğunu söylemiştin ama senin elinden öleceğimi hiç düşünmemiştim," dedim. "İçinde yaşadığın cehennemi hak etmen için diğer tüm nedenlere bunu da ekle."

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim," dedi sıkıntıyla ama gözleri dolmuştu.

"Bunu sana ödeteceğim," diye homurdandım.

"Bunun doğru olmasını ne kadar çok istiyorum, Kabus. Ah, sonsuza dek bana musallat olmanı nasıl da arzuluyorum."

Seçeneklerim tükenmişti.

Kan içinde boğulmak üzereydim.
"Vakit geldi," diye başladı Denge.
Ve zamanı gelmişti. Son bir kumar oynama zamanı.
"Onu itin - " Denge emretmeye başladı ama ben sözünü kestim. "Finmark Thorne," diye fısıldadım. "Senin sadakatin dışındaki tüm sadakatleri unut. bana sahip."

Scouvrel'in gözleri büyüdü ve ani nefesi aramızdaki havayı emdi. Oynadığım kumar işe yaramıştı. Adını öğrenmiştim.

" - kana bulayın ve onu boğun!" Denge hâlâ konuşuyordu. "Sana emredildiği gibi yap, Vale."

"Finmark Thorne. Beni bırak ve bir dakikalığına donup kal," diye fısıldadım Denge konuşurken, oynadığım kumar karşısında tüylerim diken diken oldu. Bu doğru muydu? Ona adını söylemeyi bırakmasını emredebilir miydim?

Scouvrel'in elleri beni bıraktı ve dizlerinin üzerinde olduğu yerde dondu kaldı. Gözleri kocaman ve doluydu.

Bir saniye bile kaybetmedim.

Oku pazusundan çıkardım ve Denge'ye doğru sıçradım.

Göğsüne sapladığım okla Denge'nin gözleri , oku boğazına sapladığım anda elleri refleks olarak belime dolandı.



Otuz Sekizinci Bölüm

T boğazını tırmalayarak soluk soluğa kaldı. Gözleri bir mavi ve bir kahverengiden parlak bir kedi gözü sarısına dönüşüyor gibiydi. "Hayır!" Scouvrel fısıldadı.

Denge boğulurken oku daha derine sapladım. Ve sonra saçları yarı beyaz yarı siyahtan tamamen siyaha döndü. Ve kanatları kayboldu.

Altımda gevşedi ve nefes nefese kalarak ayağa kalkmaya çalıştım. Kendimi tuhaf hissediyordum. Başım dönüyordu. Düzgün görmek zordu.

Kendim gibi hissetmiyordum. Kendi bedenime tepeden başka biri gibi hissediyordum.

Denge, ruh imgelemimde ölümlüleri nasıl görüyorsam, kendisinin de öyle bir versiyonuna dönüşmüştü. Sonra göğsünden beyaz bir ışık fırladı ve gökyüzüne yükseldi. Ağaç tepelerini aştığında, büyük bir gürültüyle *patlayarak* binlerce beyaz yıldız döndü. Üç kalp atışı boyunca bir tartı oluşturdular. Ve sonra üzerimize yağdılar.

Uzaktan kızgın bağırışlar duydum.

"Kâbus," dedi Scouvrel dikkatle ayağa kalkarak, gözlerini kocaman açmış ve ellerini silahsız olduğunu göstermek istercesine açmıştı. "Kâbus, sana karşı kötü niyet . Lütfen beni öldürme."

"Pazarlık mı istiyorsun?" Sertçe sordum. Onu öldürmek istemiyordum. Artık istemiyordum. Ama ihaneti hâlâ acıtıyordu. Öfke kalbime kabardı.

Yüzü solgundu. "Senden hayatımı bağışlamamı istiyorum."

"O zaman hayatın için pazarlık yapıyoruz," dedim ve tek bir hareketle kınımı alıp kılıç kemerimi bağladım. Sırada yay ve oklar vardı. Scouvrel'e kılıcını fırlattım. Yüzündeki korku ve ihtiyat ifadesi daha önce onda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu düşünmek için durmadım. Yosunlu zeminden kafesimi aldım, Werex'i sallayarak içinden çıkardım - kan gölünün tam ortasına düştü - ve kafesi kemerime bağladım.

"Evet," dedi. "Hayatım ve ismim için pazarlık yapıyoruz."

Ona kaşlarımı çattım. "Görünüşe göre benim gücümde olmaktan hoşlanmıyorsun."

Göz bebekleri irislerini zar zor görebileceğim kadar genişlerken gözleri karardı. "Güven bana Kâbus, içinde bulunduğum her andan zevk aldım.

senin gücün. Adımdan vazgeçmek hakimiyetini azaltmayacak."

Homurdandım. "Birkaç dakika önce beni kana boğacaktın."

"Yapmak zorunda olduğum gibi. Hazır olmadan önce bunun acısını çok daha iyi ."

"Oh?"

"Artık Denge sensin."

Nefesim kesildi, gözlerim bir zamanlar Denge Fae'nin cesedine kayd. Kalbim kafatasımın içinde çarpmaya başladı.

"Eski düşmanım," dedi Scouvrel. "Yanlışların düzelticisi. İyiliğin yok edicisi. Seviyelendirici."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Doğru düzgün göremiyor gibiydim. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Hatırlarsanız ben de öyle demiştim. Ama sen beni dondurdun. Ve seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Hayır." Gözlerim onunkilerle buluştu, tıpkı benimkiler gibi geniş ve korkuydu.

Rolünü üstlendiğim kişinin yere düşmüş bedeninin üzerinden geçerek bana doğru geldi. Ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Kabus. Benim en değerli Kâbusum." Dudaklarını endişeyle yaladı, gözleri bir tavşaninki gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Birazdan, kilometrelerce ötedeki tüm Fae'ler sen savunmasızken ve rolün kendini göstermeden önce seni öldürmek için burada olacak."

"Ama ben Fae bile değilim!" İtiraz ettim.

"Yine de," dedi gözlerime bakarak. "Acele etmeliyiz. Eğer sen hayatım ve ismim için pazarlık yapmaya hazırsan, bunu şimdi yapmalıyız. Güven bana Kabus, ruhumun her akıntısı seni takip ediyor, tıpkı gelgitin takip ettiği gibi. Ay."

"Gelgitlerin ya da ayların ne yaptığını bilmiyorum," dedim ellerimi onunkilerden çekerek. "Ama bana yalan söylediğini, bana ihanet ettiğini ve beni öldürmeye çalıştığını biliyorum."

"Ve şimdi tüm varlığıma hükmediyorsun."

"Denge olduğum için mi?"

Başını salladı. Uzaktan, ormanda koşuşturan insanların ve hayvanların seslerini duydum.

"O bağ, eski Denge'nin ölümüyle koptu. Hayır, Kabus. Adım sende. Ve onunla birlikte, bana da sahipsin."

"O zaman sanırım seni tutacağım," dedim soğuk bir şekilde. Kınımın kılıcımı çektim.

Planlamamış olmama rağmen tuzak kurulmuştu. Tek yapmam gereken beklemek ve sinirlerime hakim olmaktı. Yayımı sadağıma yerleştirdim, sol elimle kafesi, sağ elimle de kılıcımı kavradım.

Sakin ol, Allie. Sabit.

Bir Fae olsaydım ve gökyüzünde o işareti görseydim ne yapacağımı biliyordum. Bu da *onun* ne yapacağını bildiğim anlamına geliyordu.

"O halde beni öldürmeyeceksin?" Scouvrel ihtiyatla konuştu.

"Hayatın benim, ama onu olduğu yerde seviyorum," dedim, örgüm hakkında söylediklerini taklit ederek. "Ama artık benim. Kısa kesmeyin. "Ama artık benim.

kesmek senin."

Beklediğim parlayan geyik, diğer Fae'ler saklandığımız yerdeki küçük çukura ulaşmadan önce ağaçların arasından fırladı.

Kız kardeşimin rüzgârda uçuşan kızıl saçlarını gördüğüm an gülümsedim.

Kocasının kafasını kesmeden hemen önce yüzündeki ifadeyi hatırladım. Dağınık odasını, her yere saçılmış elbiselerini hatırladım. Bana baktığında gözlerindeki zalim parıltıyı hatırladım.

Ve onun küçük olduğunu

düşündüm. Ve o küçüktü.

O kadar küçüktü ki, şimdi geyikle birlikte kafesin içindeydi.

Geyik boynuzlarını demir parmaklıklara vururken kafesin içinden bir çığlık ve takırtı duydum.

Yakındaki çalılıklardan gelen bir ses gürültüsü üzerimize yıkıldı.

Scouvrel, bir Fae halkası etrafını sararken sırtını benimkine dayayarak küfretti Biz.

Kılıcımı savurdum, önümdeki havayı kestim ve kemerime asmak için kafes düşüyor.

Acele et, Allie, acele et!

, yırtığı yakaladım ve zorla açtım, Scouvrel'i ceketinin yakasından yakalamak ve onu dünyadaki yırtıktan benimle birlikte çekmek için geri uzandım.

Heyecan, mandolin telinden çıkan bir nota gibi içimde titreşiyordu.

Sonunda onu yakalamıştım.

Nihayet.



Allie Hunter'ın hikayesinin devamını [Fae Peşinde](#)'de okuyun: Twisted Fae serisinin
Dördüncü Kitabı.

Fae Kabusu'nu beğendiyseniz, lütfen bir [yorum](#) bırakmayı düşünün. Yorumlar
diğer okuyucuların hangi kitapları okuyacaklarını bilmelerine yardımcı olur ve
benim de

zamanımı ve enerjimi bu seriye önceliklendireceğim. Şimdiden teşekkür ederim!



Perde Arkası:

U SA Today'in çok satan yazarı Sarah K. L. Wilson iplik eğirmeyi seviyor ve eğer büyülü yeni bir dünya çiziyorsa, eski bir şeyi Bir şey yeniden doğuyor ya da kalbinizi heyecanla çarptırıyor... çok daha iyi! Sarah, Kuzey Ontario'daki kayalık Kanada Kalkanı'ndan geliyor - uzun aylar süren buz gibi soğuktan sabır ve azim öğreniyor - kocası ve iki küçük oğluyla birlikte yaşıyor. Onu inşaat yaparken bulabilirsiniz Odun sobasında ateş yakıyor ve keşke elinin altında bir ejderha olsa da onu yaksa diyordu.

Sarah, **Julie Thomas** ve **Eugenia Kollia**'ya bu kitabın beta okuması ve redaksiyonundaki inanılmaz çalışmaları için teşekkür . Onların kocaman yürekleri ve hikâyelere olan tutkuları olmasaydı, bu kitap aynı olmazdı.

Sarah, bu kitaba eşlik eden muhteşem kapak resmini yaratan olağanüstü sanatçı Luciano Fleitas'ın yeteneğine en derin saygıyı duyuyor. Onun çalışmaları olmasaydı, bu hikayeyi hak ettiği şekilde sergilemek çok daha zor olurdu!

Aklımı başımda tutan Kadın Fantezi Yazarları Asil Tarikatı'na da teşekkürler - bir . Ve sevgili kocam Cale ve oğullarım Neville ve Leif'e, onlarla kitap tutkularım hakkında konuşurken sonsuz sabır gösterdikleri için.

www.sarahklwilson.com

Eğlenceli güncellemeleri takip etmek için

Sarah'yı takip edin: [INSTAGRAM](#)

[FACEBOOK](#)

[AMAZON](#)

[HABER BÜLTENİ](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

